

++++ בראשית
sssss שמות
ויקרא וווווו
ממממ במדבר
זזזזז דברים
***** קלל

מחולק
חינם

הבה להבא

כתב עת לספרות עברית עכשווית וניסיונית

גיליון 00017: חורף 2-02021

עורך: עודד כרמלי

מערכת: יואב עזרא, ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, סער יכין,
גל עזרן, עמנואל יצחק לוי, נדב נוימן, נח אנגלהרד,
שני פוקר, אמוץ גלעדי ותמר רפאל

עיצוב וצילום: עידן אפשטיין (idannnn.com)

ניקוד: עמרי שרת

מו"ל: מקום לשירה

דפוס: ע.ר.

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פייס: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט
ומועצת הפיס לתרבות ולאמנות

כתב העת "הבה להבא" מציין עשר שנות פעילות רציפה וענפה - נס במונחים מקומיים וחוף-מקומיים - ואת הנס הזה אנו חוגגים לפניכם בגיליון מיוחד, שמעלה על נס את החבורה הספרותית החדשה ואת הדור הספרותי החדש שהעמיד כתב העת לתפארת השפה העברית, הנפש האוניברסלית והלא-נודע המחייב חקירת-תמיד.

בבואי לכתוב את ההקדמה הקצרה שלהלן, הבטחתי לעצמי לנצור את הייאוש ולסתום את התוכחה, כי יום חג היום. אי לכך אסתפק בציון שתי עובדות ידועות מאליהן לגבי נוף כתבי העת בישראל:

ראשית, שאין בישראל כתבי עת. יש שירים וסיפורים הנשלחים לעורכים במייל, אבל רק הדבק החם של הדפוס מחבר בין אלה לבין אלה. אין אידיאולוגיות והשפעות, אין יריבויות וחברויות, אין ריבים ואהבות. חבורת "הבה להבא" היא אולי האחרונה שעוד חושבת ומתנסה, נפגשת ופוגשת, וכתב העת - האחרון שהוא מפעל משותף, מועדון חברים פתוח.

ושנית, שכל קורא עם שלישי מצפן ורבע מצפון מוכרח להודות כי בפגייה פגומה זו תפחו כמה מהקולות החדשים החזקים והמאתגרים ביותר בספרות העברית העכשווית, וכי כל אנתולוגיה עתידית שמינית-מהימנה לספרותינו בראשית המאה ה-21 תאכלס לפחות מחיצתה בבוגרי "הבה" (ועוד שבר משמעותי של יוצרים אורחים-פורחים שעברו בין כתליה).

$\frac{4}{208}$

$\frac{5}{208}$

כמו סקר שמיים, הגיליון הנוכחי פורש לטרנספקטיבה ראשונה לחבורה, מתוך ניסיון לעמוד על טיבם הפרטי של חבריה - המשתנה והקבוע - ועל טבעם המשותף בערפילית האחת ששימשה, ומוסיפה לשמש, מצע גזי חמקמק לכוכבים שספינת החלל "הבה להבא" תרה אחריהם בים הוואקום. פה תמצאו את מיטב יצירותיהם - ישנות וחדשות - של 16 המשוררים, המספרים והמסאים המובהקים והבוהקים ברקיע כתב העת, לפי סדר הופעתם בין דפיו.

כל אנתולוגיה נועדה לשרטט קו, ומן הסתם רבים ושובים נותרו מחוץ לקו זה, לרבות אלה שפרסמו ב"הבה להבא" מימיו הראשונים ולרבות אלה שפרסמו את ספריהם בהוצאת "הבה לאור". השמטתם מהגיליון המיוחד שלפניכם אינה בבחינת דחיית כשרונם או ביטול הזמנתם לפרסם בכתב העת בהמשך, ואני אסיר תודה לכל 114 המשתתפים שתרמו לפרויקט משכלם ומנפשם, מזמנם ומכשרונם, לאורך העשור החולף. רשימת משתתפים מלאה - ומפתיעה, אפילו לי - מופיעה בסוף הכרך שלפניכם, והערכת ותודתי נתונות לכולם.

ומילה אישית: אני אדם גאוותן, טווס לא-קטן ומגלומן לא-בלתי-גדול, אך עריכת כתב העת לימדה אותי שיעור בענווה. אני חש זכות גדולה ללוות אמנים גדולים. אני מרגיש שהם אחים לי, כלומר דומים-שונים, ואני יודע בלי אומר ודברים שחיי רוחי היו בודדים ושוממים בלעדיהם.

עצם היש

6	קורות בית "הבה להבא"
24	יואב עזרא
32	רעואל שועלי
42	עודד כרמלי
55	יונדב פרידמן
60	תמר רפאל
70	ג'רמי פוגל
92	עמנואל יצחק לוי
101	סער יכין
109	נדב נוימן
117	נח אנגלהרד
126	גל עזרן
138	שני פוקר
148	אמוץ גלעדי
157	נמרוד ברקו
165	ספיר יונס
173	מישל פלצ'יק
182	עומרי דנינו
189	עידן אפשטיין
208	רשימת משתתפים מלאה 02021-02011

את/ה כאן

מ ע ל ה - מ ע ל ה ,
ה ל א ה ו ה ל א ה ,
יאללה-יאללה!

קורות בית "הבה להבא"

"הבה להבא" קם ונקם מאפר "כתם", כתב העת שייסדתי יחד עם יהודה ויזן ב-2006, כשהיינו שנינו בני פחות מעשרים ואחת (אבל מנטלית בני יותר ממאה ואחת).

לא זה המקום למלל את גבורות "כתם", המפורסמות והעלומות, אך אציין כאן כי בניגוד לדימוי הציבורי – שבהחלט שקדנו על טיפוחו – לא היינו חמורים גמורים, דהיינו: לא היו אוזנינו ערלות לקטרוגים. כך, שעה שיהודה הפנים את הטענה לפיה דחיית "דור המדבר" של חקייני עמיחי מחייבת אימוץ של נוסחים קודמים כמודל לחיקוי (טענה שאני מעולם לא קיבלתי, שכן מעולם לא ביקשתי לחקות איש), אני הייתי רגיש לביקורת אחרת שחזרה ונשמעה: נו, אז מה כן? רוצה לומר: ומי כן?

למעט ציפי שטשילי, שאותה מצאנו אגב סריקה ברזלית אינסופית בארכיון "במה חדשה", "כתם" לא גילה ולא ליווה כוחות חדשים. במובן זה הוא לא היה כתב עת לדידי, אלא כתב פלסטר. בקיצור, אחרי החמוריות הגסה והעיקשת של "כתם" רציתי לגדל חד-קרן: ברייה חיובית ועתידינית, שתגאל את הרפובליקה הספרותית לא להלכה ולא בתוכחה אלא בפועל ובדוגמה, בהצגת דור חדש של משוררים, מספרים ומסאים לשפה העברית.

זמן רב תרתי אחר עורך-שותף למהפכה, ובשקט שלפני הסערה – שעודנה מתחוללת למעשה, ובעצם, כמו ההיסטוריה כולה, עוד נמצאת בחיתוליה – התקרבותי לאחד המשוררים הבודדים שעלה בידם לפרסם ב"כתם": **רעואל שועלי**. בערך במפנה העשור השתחרר

שועלי משירות קבע ממושר, חיפש את דרכו בעיר והחל לחקור אותי שתי וערב לגבי "תיקיות 02010" שערכתי יחד עם אסף שטול-טראורינג ונמרוד פלשנברג (אסופה חד-פעמית ורופפת-משהו של שירה, סאטירה ורפלקסיה בתיקיות קרטון קשיחות, שבמובן מסוים בישרה על בוא "הבה להבא"). במיוחד התרשמתי משאלה אחת פשוטה, ועם זאת נדירה כל כך במחזותינו, ששועלי הפנה אליי בבאצ'ו הי"ד: "מה השירה צריכה?". לא מה אני צריך מהשירה: פרסום, סקס, סיבה לקום בבוקר; ואף לא מה התרבות או צרכניה צריכים מהשירה: צדק, מוסר או מוצר שישרה תחושה נעימה של צדק ומוסר; אלא למה היא, הישות-שירה, זקוקה ברגע זה.

שועלי הוא משורר אמת במובן הוויזלטירי של המילה, הווה ואומר משורר המחויב לאמת, אבל ראשו הכבד לא זר למעשי שובבות משובבי נפש מסוגת האוונגרד. כך למשל, לעולם לא אשכח לילה לח אחד במחאה החברתית, כשפלאש השיג פחית צבע ושלושתנו יצאנו לצבוע את העיר באדום – תרתי משמע. אך בעוד שאני כתבתי על שמשות בנק דיסקונט "68 ש"ח דמי עמלת חריגה? נתלה אתכם בכיכר העיר!" – מילים כדורבנות, ללא ספק, אך מגושמות-ישירות – השועל המהולל ניגש לסניף בנק לאומי וצבע באותיות דם אדירות את כתובת הנאצה "בנק!". כן, הוא קרא לבנק – "בנק!". כי אין איום מפורש יותר על עצם קיומו של דבר מאשר קריאה מפורשת בשמו. עד היום אני רואה בעיני רוחי את הבנקאים מגיעים בבוקר ומגלים, אולי לראשונה בחייהם, שהם עובדים בבנק.

ואני מזכיר את הוונדליזם החביב ההוא כי היה זה באותו קיץ מפורסם שהרגשתי כי בשלה העת לכתב עת. מעולם לא סבלתי את שירת הבישולים-רחובות-התבוננויות הקטנה, המקטינה והקטנונית, אך בעת ההיא כבר היה ברור כי בא הקץ על ההבל הבורגני של "קץ ההיסטוריה", וכי תמורות טקטוניות אדירות עתידות להתרחש על האדם – הבנה שהבאישה עוד יותר את ריח שירת הבישולים שהמשיך לעלות מן העיתון. רעיונות גדולים ורדיקליים נבחו בעולם, ולשאלת השועל "מה השירה צריכה?" השיבוטי: להיות בעצמה גדולה ורדיקלית. לקרוא לבנק בשמו.

לכן גם הצעתי כי ייקרא שמו בישראל "הבה להבא" (שם שעות מאז שוב ושוב לכדי "הבא להבא", "אבא לאבא", אפילו שמעתי

פעם "הבה לקאווה") – משחק מילים ברוח האביב הערבי, תנועת אוקיפיי ומגמות טכנולוגיות-מדעיות של פוסט/טרנס-הומניזם, אם למנות כמה מרעידות האדמה העל-קרקעיות ביותר. חיפשתי שם שיבטא אופטימיות קולקטיבית ("הבה"), כלומר שיזנח את שירת האני המינורית, האדולסצנטית והמצולקת-תמיד, ובמקביל שיהיה צופה פני עתיד תוך למידה משגיאות העבר, במסגרת שאינה משחק סכום אפס רוחני ("להבא"). האם השם מוצלח? אני הראשון להודות שלא, אבל בכך ננוחם: השם האחר ששקלתי היה "פורוורדספקציה". נורא, נורא...

באוגוסט לקח על עצמו **עידן אפשטיין** לסגן את הרך הנולד חד-הקרן. שנה קודם לכן עיצב אפשטיין את כריכת ספרי "ליקום אין אופוזיציה", ומעיר האוהלים ברוטשילד נסענו השועל ואני לגבול רמת גן, שם התגורר עם זוגתו דאז המעצבת נטלי קירילוב, שלושה ארנבונים שחורים ואחד לבן (אשר יפתח תיאבון מיוחד לגיליון "הבה להבא" הראשון ויכרסם לנו מספר עותקים).

קירילוב ואפשטיין – או "נרדי" כשם הבמה שלו כדיגי'יי מטאל, שם שרק חברי "הבה" עוד משתמשים בו – שקדו חודשים ארוכים על השפה הגרפית, ובעיקר על הלוגו שביקשנו שייראה "כמו שלט ניאון של מועדון גייז בניו יורק בשנות ה-80' בלילה גשום במיוחד". אפשטיין הוא הג'ורג' מרטין של "הבה להבא". זו הגאונות הרטרו-עתידינית שלו – ולא הדימויים החזקים שלנו המשוררים – שפיתחה עשרות אלפי ישראלים להרים את כתב העת בברים אפלוליים, בבתי קפה מופקעים, בקמפוסים מנומנמים.

השלב האחרון והמכריע היה כתיבת המניפסט, שכן כתב עת בלי מניפסט הוא ציפור בלי מקור. רצה הגורל ומניפסט "הבה להבא" נכתב ונחתם ביום הכיפורים תשע"ב, בחום מספר הקפות מסביב לדירת השועלים ותוך הבנה שכך, ממש כך, צריכים להיראות חיי האדם: בשקט, בכבוד ובאבטלה שאינה בטלה.

אפילו במסורת האירופאית של מניפסטים גוזמאיים, מניפסט "הבה להבא" הוא מלאכת מחשבת של טרפת. עיקרו בדחיית המוות – הביולוגי והרוחני – ובקריאה נמרצת לחיי נצח, לרצח טייקונים, לחילול קברים, ל-100% מס ירושה (ובכך הקדמנו, כמדומני, רבים מהדיונים הנערכים כיום), לכלכלה מבוססת אבטלה ולכיבוש ארץ

ישראל השלמה – עד הפרת והחידקל – כדי לאפשר גם למשוררים עבריים לגור במרחק שלוש שעות טיסה מהוריהם, כמקובל במערב ("ילדים, סרבו לשניצל השבת!").

בשונה מפוטוריזם "קלאסי", ובהתאם לעקרונות ה-Long Now Foundation (מהם למדנו להוסיף אפס לתאריך, משמע 02011, וארבעה אפסים למספור הגיליון, משמע 00001), העתידנות שלנו נבעה דווקא מפרספקטיבה. ביקשנו לדחות את ההיסטוריות המוגזמת, מכוננת וחותמת הזהות, של תקופת חיי הורינו והוריהם (בבחינת אני בא מאיפה שנולדה הסבתא, כי רק עד שם מגיעות ידיעותיי) – ולאמץ את העבר הרחוק ואת העתיד הרחוק ("בלאו הכי עוד 5,000,002,011 שנה חצא השמש מגדרה לבלוע את זהות המזרחי!"). כי בפרספקטיבה הנכונה הכול חדש, הכול בתנועה, המסע האנושי משותף וההרפתקה לעד בשיאה. ובלשון המניפסט: "אך דחיית המסורת אין פירושה דחיית העבר. ההפך! הוא הנכון; ההורים הספרותיים הם אלה שמבטלים את רוב העבר כפרהיסטוריה שאין לו כל נגיעה לחיינו, ובמקביל מאדירים את חשיבותן של תקופות אקראיות לגמרי, אך ורק כי הם זוכרים בעל פה את ההתחלה של 'יללה'. 'הנה קץ המחשבה! הנה קץ ההיסטוריה!' הם מנקרפלים את שירי המתים לנגד עינינו. קץ ההיסטוריה! ב-02011! עצם המחשבה על מחשבות חדשות מעייפת אותם. הראש שלהם מלט מתים! יפורז מונופול ההורים הספרותיים על העבר! מהפכות המאה הזאת אינן נופלות במהפכנותן ממהפכות המאה העשרים (הו, המאה העשרים!)"

גיליון "הבה להבא" הראשון, או בשמו המלא, "הבה להבא שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו", ראה את האור בנובמבר. לדפוס בפתח תקווה נסענו בשועלמוביל – כלי הרכב הנמוך ביותר שאי פעם עלה על כבישי ישראל, שהתנמך עוד יותר בשל 5,000 העותקים בתא המטען ובמושב האחורי (עם ראות מוגבלת למדי של שועל באילון) – ומיד פצחנו בחלוקה החינמית, כלומר הלכנו לשחות. שועל דרך על רגלי וקרא "אוונגרד!" ואני פרמתי את שרוכי נעליו וקראתי "אוונגרד!". זה משחק נהדר ומומלץ בחום. מקום מושבו של כתב העת בימיו הראשונים היה קיוסק משיח, בוטקה מוקומנטרי בסניף חב"ד שהגיש קוגל וערק, ואת

המניפסט אף חתמנו בפנייה הנרגשת: "מתים שבכל זאת מעוניינים לחלוק איתנו את מחשבותיהם על כתב העת מוזמנים להגיע לשיבות המערכת, שתיערכנה בכל יום שישי בצהריים בקיוסק משיח, קינג ג'ורג' 15, תל אביב. התעלמות מהזמנה זו תגרור התעלמות דומה מצידנו". המתים לא הגיעו ואכן התעלמנו מהם, תוך קביעת קו מערכתי ראשון מסוגו בתולדות הספרות העברית, ואולי העולמית: בלי מתים. לא במקור ולא בתרגום. יש להם די והותר במות.

המשיח והבלגי התמהוני

שנראה כמו המשיח

משתתף "כתם" נוסף שפניתי אליו היה **יואב עזרא**, סגן מנהל סניף בנק ("בנק!") מרמת גן ומצורע נצחי. יואב החל לפרסם את שיריו בשנות ה-80 בכתב העת "עכשיו", בקצב של שיר לעשור ותוך שיחוד העורך. רק בימי הנסיך הקטן הוכרה לראשונה גאונותו על ידי הצעירים ממנו בשלושה עשורים, כמו שלמה קראוס (השועל המקורי) שהוציא את ספרו "הנגן של עולם המתים" בהוצאת פלונית תנצב"ה.

אבל היה זה בחבורת "הבה להבא", ובעשור השביעי לחייו, כשיואב הגיע להארה והפך ממשורר מוות אפלולי-עגמומי למשורר החיים והכיף חיים, לאלברטו קאיירו שלנו (השוו, למשל, את שירו בגיליון הראשון: "דְמוּת אַחַת נִסְחָפֶת / וְדְמוּת אַחֶרֶת נֶאֱחָזֶת בְּכַנֵּף חֲלָצְתִי / אֲנַחְנוּ חֲבָרִים / בְּנֵהר הַתְּפֵת הָאֲנוּשִׁי / אֶבֶל הַמְאָבֵק לַחַיִּים / מֵהַשְּׂרוּף הַיִּיחִי יְכוֹל לְהֵרֵג אֶת שְׂנֵיָהֶם וְהֵם יְכַלוּ / לְהֵרֵג אוֹתִי / בְּנֵהר הַתְּפֵת הָאֲנוּשִׁי", לשירו באחרון: "כָּל אֶלֶה שְׁמַתוֹ פִּסְפוֹ אֶת הַפִּיף שֶׁל הַמַּעֲלִיּוֹת").

המשיח יואב עזרא, ולעיתים ממש יואב יהוה עזרא, הוא האב הרוחני, הפוסק העליון ואולי אף האבטיפוס של חבורת "הבה" כולה. האיש והאגדה (מחבר שירי האגדה!), שכתב כרבע מיליון שירים (!), ודאי ראוי לביוגרפיה מקיפה, אבל מקוצר היריעה אסתפק באנקדוטה אחת: ב-02014 קבענו לבירה, וכשהגעתי הוא חיכה לי על ספסל מחוץ להר סיני. "עודד" קרא לי במלעיל, "אתה יודע

איך קוראים לספר הבא בתורה?". לא הספקתי להגיב בתימהון המתבקש וכבר זכיתי לתשובה: "חלל". יש 'בראשית', 'שמות', 'ויקרא', 'במדבר' ו'דברים', והספר הבא צריך להיות 'חלל', כי בספר הזה עם ישראל יוצא מהארץ לחלל המובטח". אפילו ניסינו לכתוב את אותו ספר שישי בחומש, כשג'רמי פוגל מראיין, יואב עזרא מתנבא ואני עורך כעזרא הסופר.

ובעניין **ג'רמי פוגל**, מעשה שהיה כך היה: ימים ספורים לפני השקת גיליון הבכורה, שנערכה במסגרת המיסשייפס, שברתי את הראש בשאלה מי ינחה את המאורע. ידידה בשם מרב יכין, בת דודתו של המשורר סער יכין, הציעה את ג'רמי פוגל. "פוגל?" התכרכמתי. "אבל הוא שונא אותי".

מעשה שהיה קודם למעשה: חמש שנים לפני כן, עוד לפני "כתם", קשרתי שיחה עם בלגי תימהוני בחומוס בית לחם (שנינו ניסינו לפלח את אותו פלח בצל חנימי). פוגל – עולה חדש מגן עדן, דמות ישועית לגמרי – הזמין אותי לערוך עמו אנתולוגיה שכונתית-פלורנטינית, אך כשהגעתי לדירתו הפערים היו תהומיים: אני לבשתי גולף שחור וז'קט זמש, ג'רמי לבש תחתונים; אני שתיתי יותר מדי, ג'רמי עישן הרבה יותר מדי; ובעיקר-בעיקר: אני הצעתי את שירי "עורשלד" המדממים שלי, וג'רמי ביקש לפרסם את "שירת הזן של הכסיל" שלו, הכוללת שירים כמו ההייקו "קקי": "אסלה ישנה / יושב, / פלופ! / קקי". ובכן, אני נסחתי כל עוד נפשי בי, פוגל נעלב, והתפתח מעין סיפור פדבריים פרברי למדי בין שתי חבורות פלורנטיניות – כנופיית "כתם" מזה ולהקת "פיסוק רחב" מזה, שסולנה היה ג'רמי וחלילנה היה סער. "ג'רמי? אבל מאמי, ג'רמי לא שונא אף אחד", הבטיחה הצחקנית יכין, ואכן הישו לשעבר הסכים, לא לפני שהציע כי אנחה את הערב בעצמי: "מה הבעיה? פשוט תראה יטיובים של היטלר ושל מיק ג'אגר ותעשה משהו באמצע". אכן תיאור לא רע של סגנון ההנחיה של ג'רמי.

חברותינו נחתמה עם הערת שוליים בשירותים, שקניתי מבעוד מועד כמנחת שלום, רגע לפני שיצאנו באיחור לעמדת הדיג'יי במילק המלא עד להתפוקק והמקושט לחג המולד. כך מצא כתב העת את הפילוסוף והממריץ הגדול שלו, מחייב החיים

האולטימטיבי, כבר בגיליון השלישי החל פוגל לפרסם שירים דינוסיים ומסות ביטניקיות במסורת הקדושה של הקדוש-קדוש-קדוש, כמו "אלוהים" ו"חזון המדוזות". אגב, כשביקשתי שישלח שירים לכתב העת, פרוגי שוב שלח את "שירת הזן של הכסיל". גם בחלוף חמש עשרה שנה, כשערכת את ספר הקאלט המוחלט שלו "תל אביב היא מים (ועוד מחשבות חופימיות)" בהוצאת "הבה לאור", והוא כבר דוקטור לפילוסופיה יהודית, יותר סוקרטס מישו – אבל סוקרטס כמו שהוא נראה אחרי ששתה את כוס התרעלה – הוא שוב ניסה לדחוף את הייקו הקקי. ואין לי ספק שגם בעוד חמש עשרה שנה הוא ינסה שוב (ואז אשיב לו שהשיר כבר פורסם בהקדמה זו).

נגיפים, נשאים

ומקדמי הדבקה

שני הגליונות הראשונים – שניהם קרוצים מנייר עיתון שחור-לבן, תוצרים אחרונים-כמעט של מכונות-ענק פרולטריות שפסו מן העולם – היו אקלקטיים וקולאז'יים, פנזיניים ממש, וכאמור נשענו ברובם על היכריות קודמות שלי מהתוצר החברתי-תרבותי, שאף הוא פס מן העולם, המכונה "עיר".

עד שהגיע למייל המערכת – מייל! היום כל קול קורא זוכה למאות שירים איזמים, אבל בימים ההם אפילו שירים איזמים היו מצרך נדיר, שלא לדבר על שירים מעולים. ואז הגיע מייל מיונדב פרידמן. יונדב הוא חבר "הבה להבא" הראשון שלא הכרתי – שקרא והזדהה ורצה להזדהות – ואין מרגש מזה לעורך. פרידמן פרסם כבר בשני, אבל רק בגיליון השלישי מצא את קולו הקורא, בשירו המכונן T. Gondii (מיקרו-טפיל המתרבה במוחם של חתולים ומשנה את התנהגותם של מכרסמים כך שייפלו לחרף לחתולים, והוא נמצא גם במוחם של בני האדם, וכנראה גם במוחם, ברגע זה) אשר קנה לו את הכינוי טי. גונדיי (מיסטר טי, הגונדולה וכו').

פיזית פגשתי את גונדיי לראשונה כשהופיע במפתיע באחד הערבים שערכנו מדי ליל רביעי במחסן ההר סיני תחת הכותרת

המלבבת "גרפומניה הנאצית". אלה היו הערבים האוונגרדיים ביותר של "הבה להבא", ולעיתים קרובות היו בקהל שלושה: אהל עדן, אביגיל קולקר ובינה, הבולדוגית הצרפתייה של קולקר, אשר נבחו עלינו בבוז מהיציעים. על רקע זה יונדב עשה עליי בתחילה רושם מיושב לחלוטין: סטודנט לפסיכולוגיה, שרירן חדרי כושר, לובש חולצות טי (גונדיי). ואף על פי כן, היה בו דבר מוזר מכל יושבי החלל המעושן הזה, דבר משכיל ונסתר, אנציקלופדיסטי וניהיליסטי. חשתי שלפניי ניסיון חדשני ואכזרי, שהוא מבשרה של שירה חדשה ונוראה: שירה אבולוציונית.

אודה ולא אבוש: לא הבנתי דבר משירי יונדב פרידמן בין השנים 2012 ל-2019, עת ערכת את ספר ביכוריו "אקסיטציה". ובכל זאת הקפדתי לפרסמם מדי גיליון, ללא יוצא מן הכלל (ותמיד בסוף החוברת, למיטיבי לכת), בידיעה שעומדת מאחוריהם תוכנית סדורה החומקת מבינתי. ואכן הייתה. ולראיה? יונדב פרידמן הוא המשורר העברי היחיד שכתב לפני 2020 על נגיפים, נשאים ומקדמי הדבקה. מי ידע?

15
208

14
208

"הנה, בשבילך, מוח":

תור האדום והזהב

אם "כתם" נולד לקלחת הנסיך הקטן, תקופה שבה כל מדבקה על מחראה הצדיקה תחקיר ("שירה או אנרכיזם? סטיקרים בלב העיר"), "הבה להבא" הוא בעל-חיים מדברי שמולדתו השממה. הוא בא לעולם אחרי חיסולו השיטתי של דרג הביניים הספרותי של קובעי הטעם (הו הפקידים המסורים והנוחים לזעזוע!), ובכלל אחרי החלפת הקריאה באכילה כסמן תרבותי, הפיכתה של תל אביב מעיר עברית לעיר נדל"נית, זללנית והייטקית, סגירת המקומונים וצמצום הארציים וכמובן-כמובן הופעת הפייסבוק, סדנת הכתיבה החינמית. בקיצור, השטיקים היח"צניים שעבדו לי נהדר ב"כתם" כבר לא עבדו (וזה לא שלא ניסיתי, ע"ע ההפגנה נגד המתים בבית הקברות טרומפלדור). וטוב שכך. המציאות הישראלית איבדה כל יכולת אינטלקטואלית להתמודד עם רעיונות, ובתמורה הלך המגזון

ונפרד מהמציאות הישראלית.

לטובה אציין כאן הערה נבונה שהעיר מבקר אחד – מבקר סיפורת כמובן, שהרי ידועה לכולם רמתם של מבקרי השירה: "זה כתב עת שמבקש לחלץ את המחשבה והפואטיקה המקומיות מהפרובינציאליות, לא מהפרובינציאליות הישראלית, אלא מהפרובינציאליות של ההווה, אך גם מהפרובינציאליות במרחב, זו של כוכב הלכת 'ארץ'", כתב אריק גלסנר בבלוג שלו (אפילו לא בעיתון!). "יש כאן רצון עז להימלט מה'הומניזם' 'הרגיש' הקטן, או מהציניות, הקטנונית אף היא, שניצבים בתשתית הנפשית של התרבות בעשורים האחרונים".

למעשה, לצורך הכנת רשימת-מצאי זו הלכתי וספרתי שלוש סקירות אינטרנטיות (מגמתיות-נקמניות), יומן מסע של אילן ברקוביץ' (בדיחה סרת טעם של הלו-ציפר) בהשקת "הבה" 3 וביקורת אחת – אחת! – על כתב העת ככתב עת לאורך כל 16 גיליונותיו ועשר שנות פעילותו. זו הייתה ביקורת של דוד (ניאו) בוחבט שפורסמה במוסף "ספרים" – ביקורת משבחת, בשום פנים לא מהללת (שאף קטלה את שירתי ואת שירת המשיח) – והיא בהחלט קלעה במשהו לרוח החבורה:

"הבה להבא' מתנהג כמו מתבגר מבריק וטוטלי, מאוהב בפילוסופיה של עצמו, שבא לקדוח בראש 'לאמא ספרות' את כל התיאוריות הגרנדיוזיות. הילד מרשים, מיוחד ולא שגרתי, אבל לפעמים הוא קצת מגזים בכל הרעש שהוא עושה ובכל הברברת התינוקית-הגאונית שלו. זה בדיוק מה שיפה בילד זה, בעל החן המשונה: הוא מלא במודעות ובהומור עצמי המאפשרים לו להצליח לשמור על חנינותו".

(אגב, לא עברה שנה מפרסום אותה ביקורת יחידנית, ודנ"בי התקשר בדחילו ורחימו לשאול אם יורשה לו לחזור בו כליל במוסף יום הכיפורים של "ספרים", דהיינו: להתנצל בפני קוראי העיתון. לא יעבור זמן רב עד שגם הוא יתחיל לפרסם משירתו מעל דפי כתב העת, ואפילו יפרסם את ספרו השני ב"הבה לאור").

כך או כך, גיליונות 3-4 אכן היו תקופת החלמתו של החלום ממחלות הילדות של שני הגיליונות הראשונים, ועד היום כריכות האדום והזהב (כרעיון, העותקים עצמם אפסו מזמן) מעוררות בי

נוסטלגיה לתקופה של התעצבות רעיונית, לא בלתי קשורה לשני ענקים שהתוודעתי אליהם באותה התקופה: רוברט מוסיל, שלימד אותי נזילות אנושית מהי, ופרננדו פסואה, שלימד אותי התפצלות אנושית מהי. וכך כתבתי ב"אדום":

"(השירה) מתייחסת למציאות רק במינימום ההכרחי כדי להפוך את ההתעלמות ממנה להפגנתית, כלומר למשמעותית. ייתכן, למשל, שחייזר מוכשר יוכל להבין דבר או שניים על המציאות שלנו מקריאה ברומן היסטורי, אפילו מרומן מדע בדיוני. אך ספק אם אי פעם יעלה בידו להבין מה ההרבה הזה שתלוי, משום מה, במריצה האדומה של ויליאם קרלוס ויליאמס".

בגיליונות אלו גם התרחבה החבורה משמעותית. **תמר רפאל**, שאותה הכרתי דרך בן זוגה פלאשקי, פתחה את הגיליון השלישי עם שירי "נסיגה", שלימים יעניקו את שמם לספרה בהוצאתינו. תמר בדיוק נסוגה ממסע קצר אך הרסני בהודו, כשהיא חוצה את הכביש שבין ההר סיני לקורדרוי, ועשתה עליי רושם מידי של סיסמוגרף ריתמי-פרפקציוניסטי לכל המתרחש כאן ועכשיו, כלומר זרקור פנימי ויוקד המאיר על סביבתו כבדרך אגב. תמיד אומרים על משוררות טובות שהן היורשות של וולך ועל משוררים טובים שהם היורשים של אבידן, אבל היורש האמיתי של אבידן הוא כמובן יורשת – וזו תמר רפאל, שלא למדה עברית אלא נולדה איתה. לימים תתרחק תמר מהחבורה (הדימויים הפורנוגרפיים של נרדי? סתם נרדי?), אבל בדיעבד הסתבר כי שמרה כל העת על ערוץ פרטי, אבידני-ויזלטירי, עם שועל – וכך תפתיע אותי עם ספר שירים שלם ומושלם.

נכס נוסף שנרכש ב"אדום" היה **עמנואל יצחק לוי**. את עמנואל פגשתי לראשונה ב-2012, עת היה עולל כבן ארבע, כשהזמין אותי לאירוע הקראת שירה ברחוב (בחיי, זה כל מה שאני זוכר מהאירוע – שעמדנו ברחוב). לפתע, בין שירי נעורים מיוזעים על לבבות שבורים ומלאכים בוכים, עלה נער אחד דמוי-סוריקטה (לא על במה, כי כאמור היינו ברחוב, עלה על ספסל) – והוא צרח והוא צווח והוא ירק: "אָנִי הַמְּשִׁיחַ מְחֹלֵל הַנְּסִים!!! אָנִי הַמְּשִׁיחַ מִי רוֹצֵה כְּרִטְסִים??? / אֲבִטֵּל אֶת הַשּׁוֹאָה, וְאֶת הַיְטָלֵר נְשַׁכֵּחַ / מִי צָרִיךְ אֶת אוֹשׁוֹיץ כְּשֵׁיט לִי אוֹתָךְ???" את השיר שנאתי מיד – אבל

במשורר התאהבתי תכף ומיד. הוא שילב בין משיחות קיצונית (לא "רליגיוזיות", דתיות ממש – ולימים הוא באמת יופיע יום אחד עם כיפה שחורה) לפופ נוסח לסקלי; בין רצון עז לפרוע את הסדר הקיים להתבטלות מוחלטת נוכח אהבה, שהזכירה לי, לא בנוסח אלא ברוח, משורר אוהב ואהוב אחר – יאיר הורביץ. בקיצור, הפצרתי בו שישלח שירים, ואף הסכנתי לפרסם את "אני המשיח". כשספר ביכוריו האוקייני והמופלא "השמש שרה למלכור" יצא בהוצאת "הבה לאור", כבר אשמיט את השיר כקביים לעוף מוזר, הסובל ממקרה קשה של אי-שקט ושוגה לחשוב שהוא המשיח (זו טעות כמובן, יואב עזרא הוא המשיח).

ואילו בגיליון הרביעי והמוזהב הפציעו לא פחות משלושה כוכבים חדשים בשמי "הבה להבא": **נדב נוימן, נח אנגלהרד וסער יכין**. סער היה פרי תיווך נמרץ של סולנו לשעבר פוגל, שמסר לי את הספרונים שהוציא בהוצאה עצמית (החתומים בחותמת האלמותית "סער יכין – 100% שירה לאמיתה") ממשכנו החדש שבמצפה רמון. לוליין מילולי ללא מזרן בטיחות, בו-במקום נטע סער את אוהלו בקרקס "הבה להבא" והיווה מאחז דרומי חשוב. לא אגזים אם אומר שבשנים 2013–2014 היה כתב העת מוכר יותר במצפה רמון מאשר בתל אביב. יכין, הירבוע הארצישראלי המזמר, או "ערוכי" כפי שהוא נקרא על ידי מאז שערכתי את ספרו המבריק "קיתונות וקבין", הוא גרפומן אמיתי. כמובן, לגרפומנים יצא שם רע. אבידן היה גרפומן. פסואה – גרפומן-על. אפשר להיות גם גרפומן וגם גאון, כל עוד כל שיר הוא בגדר ניסוי. לא זאת אף זאת, הערוכי הרחוק יכין הוא אולי הקרוב אליי ביותר מבחינת זיקתו הרומנטית לחלל החיצון ביותר, ועד היום שירו "מצהר הגאווה" הוא לדידי דברי יקומים חיים. באמת "הִקוּם אֲנִדְרוֹגִינוֹס אֶרְוֹמְנָטִי, הוּא / דִּבְ טְרִיגְ'נְדְרִי אֶמִינִי. הִקוּם / פֶּן־סְקִסוֹאֵל קִיצוֹנִי, הוּא / לְסִבִּית לִיפְסֵטִיק, פּוֹלִיאֲמוֹרִי טְרַנְסְמִגְדְרִי. הִקוּם / אֲנִדְרוֹפִיל גִ'ינוֹפִיל, הוּא / אוֹטוֹסְקִסוֹאֵל בְּלִתִּי־בְלִעְדִי!"

את אנגלהרד הכרתי כתלמיד כיתה י"א, נער מלאכי עם איכויות שטניות של כוכב דארק פופ מהאייטיז. הוא יצא אז עם הברמנית בקורדרוי, ולילה שיכורי אחד, בעודי אוחז בבר כדי לא ליפול אפיים, פניתי אליו במפתיע (הכול מפתיע כשאתה שיכור

מאוד) ושאלתי אילו משוררים הוא קורא. אנגלהרד הצעיר ענה: "יונה וולך", ובו-במקום דקלם באוזניי שיר מצוין משלו, שלא מזכיר את וולך בכלל, וראשיתו בשורות הזקנות כל-כך: "הוֹ הַחַיִּים / בְּאֵמֶת / חוֹ-חַן לְכֶם". בהמשך איבדתי את ההכרה כנראה, אך הסתפקתי בזה והבטחתי לו מקום בגיליון הקרוב. ילד-הפלא שלנו, חולני כטאדז'ו בוונציה, שיינע אינגעלע אנגלהרד בחיוכו הכאילו-מבויש ובקולו הכאילו-צרוד תמיד היה החכמולוג החכם מביננו – ושירתו המחוספסת, והגברית מאוד, היא מאמץ מתמשך למצוא רגשות ולאחוז בהם.

ואילו נוימן – היפי אמיתי שזה עתה יצא מהצוללת הצהובה – היה בן גילנו כשהתיידד עם רועי כספי בקורדרוי. כספי, שהיה בשר משרנו לאורך העשור האחרון, ביקש שלא להשתתף בגיליון שלפניכם, אך בימים ההם התגבשה לה חבורה בתוך החבורה, שלימים, עם התרחבות השורות, כיניתי "הפלמ"ח": שועלי, כספי ונוימן. בשיחות נפש וספר, שלישייה זו היא הוותיקה והצפופה ביותר ב"הבה להבא". תיאור נאמן של הלך רוחה אפשר למצוא בשירו היפיפה של רעואל, "על כמה ציפורים בעיר", המוקדש אמנם לכספי, אבל נקל לדמיין את נוימן כמעין עורב שלישי בשיר. משופם אפילו בנפש, מעיניו האשקפיות נוימן הזה רואה ניצוץ בכל עשב, כוויטמן ישראלי על אסיד. פעם אחת שועלי, נוימן ואני ירדנו לפרדס. שועל הגורילה החליט לחדתנו הגמורה לצאת לשחות, אני ניסיתי לקלף את הרצפה כדי להגיע לחקרה ומשם לטפס לחלל, ונוימן פשוט הגיש לי אפרסק. הוא הגיש לי אפרסק כתמתם-ורדרד, ועיניו הקטנות נצצו כשאמר: "הנה, בשבילך, מוח".

19
208

18
208

לזכר אראלה מבנק דיסקונט, שבידיה החסונות –

וללא כל ערבונות – עצרה מאכלת מונפת מעל צווארי

בשלב זה עליי להסב את סיפורי מאפרסקים צרברליים לעניין מגונה בעליל: כסף. לא היה לנו אותו. "הבה להבא" הראשון מומן מכיסי ומכיסי השועל (ונדבה-של-הרגע-האחרון של רנה ורבין, כשהסתבר לי לילה לפני הדפוס שמע"מ הוא סוג של מס שיש

לשלם). הגיליון השני: שילוב של הדסטארט, פרסומות (דוגמת בירה מכבי, אבל גם מפלגת הפיראטים, פרסומת של עמית קלינג לעמית קלינג ואפילו הפרסומת הראשונה בהיסטוריה לבונים החופשיים), תמיכה מעמותת אוטופיה של חבר המערכת הבלתי-מוכרז אורי "ארנביב" אביב ותרומות פרטיות, כמו תרומה נדיבה מאביה של קולקר, שביקשה כי נודה לה בעמוד הקרדיטים עם השורה: "בעיר וערה: אביגיל קולקר".

כדי לממן את הבשורה חרשנו את הארץ עם גיליונות וכובע לתרומות. ספק אם אי פעם הייתה בישראל חבורה ספרותית שהופיעה יותר מחבורת "הבה להבא" ב-2014. כך, למשל, יצאנו לסיבוב הופעות רולינג סטונזי בשם "טור דה פארס": שדה בוקר, מצפה רמון, ירושלים, חיפה, הקומונה בבנימינה, נמל תל אביב (ערב מחווה לחללית וויאג'ר 1) והתחנה המרכזית תל אביב (ההשקה הרשמית של "הבה" 3) – כל זה בחודש ינואר.

ובכל זאת, מכל ערבי "הבה" הבלתי נשכחים – שחלקם הסתיימו בטיפול רפואי וכולם היו צריכים להסתיים בטיפול רפואי – עליי להזכיר כאן שניים: הופעה במועדון הג'אז במצפה רמון, שתודלקה במפלים של מים כבדים והתפתחה לערב שירה עצמאי של עשרות חברים מקהילת העבריים, ו"עולם ללא סמים: ערב 'הבה להבא' למתקדמים במרכז לסיינטולוגיה" ("אנחנו ממש, ממש נגד סמים", אמרתי לרב-תטן המנהל. "כן, סמים זה פויה", החרה-החזיק אחריי פוגל), שנערך בתיאטרון אלהמברה ביפו כמעין באטל כחות בין ל. רון האברד ליואב עזרא על ליבו של טום קרוז. גירוד המזומנים החלזוני הזה, אף שגיבש את החבורה והפיץ את שמה למרחקים, היה בבחינת איסוף סיזיפי של טל, ואני חיפשתי אחר מעיין תקציבי שריר ויציב. מראשיתו חרט "הבה" על ניירו את הקשר עם משוררים חוץ-לארציים, ואחרי שתי אנתולוגיות מוצלחות של שירה עכשווית קנדית ואמריקאית בגיליונות 3 ו-4 בעריכת סטיוארט רוס (היואב העזרא הקנדי) ואל פילרייס בהתאמה, עלה בדעתי לממן את החוברות שלא הצלחתי לממן בישראל – דרך מדינות זרות. כך יצא גיליון 5 עם אנתולוגיה משירה גרמנית עכשווית ובמימון מכוון גתה, 7 עם מבחר של שירה פולנית חדשה בתמיכת המכון הפולני ו-8 עם אנתולוגיה לשירה רומנית בתמיכת

המכון הרומני. הייתה עתידה להתפרסם גם אנתולוגיה בלגית, אך זו נסתיימה בתקרית דיפלומטית בשל הדימויים הייחודיים של נרדי (או כפי שאמר סגן השגריר לפוגל: "Mais enfin, monsieur Fogel, elle se fout une carotte dans le vagin!")

ובכן, מה עושה עורך כתב עת שכבר חייב כסף לבתי דפוס ולא פעם הוא מזמין את עצמו לסרט אצל חברים אך ורק כדי לעצור באמצע ולשאול בשיא הנוגשלוטיות אם יש משהו לאכול? פתח הוצאה לאור, כמובן. שני הספרים הראשונים בהוצאת "הבה לאור" (הקרדיט לפוגל), שראו את האור באותו היום, היו "יואב עזרא" מאת יואב עזרא וספרי "החיים לא ראויים לחיים". שניהם יצאו בכריכה קשה, עם רדיד זהב, כספרי תורה (התעקשות של פוגל לשוות לספרים מראה של ספרי קודש) ונכרכו בשזירה (התעקשות של יואב, שכן, לטענתו, מה אם מישהו ירצה יום אחד לקנות את הספר במאדים? החיכוך האטמוספרי ימיס את הדבק). בקיצור, כל ספר כזה עלה בסביבות ה-25,000 שקל. ויצאו ארבעה בסדרה לפני שעצרתי את הטירוף.

אבל אפילו בלי ההוצאה, כל גיליון היה קפיצה קטנה מהחלון, ותאבוננו של אפשטיין להשבחות דפוס רק הלך ונפתח (גיליונות "הבה להבא" המחולקים חינם יקרים מספרי "הבה לאור" שנמכרים בכסף! האיש גאון פינגסי, אין מה לומר). שיא מפח הנפש הגיע ב-2015, כשהמפיק האגדי נקש הלך עם צ'קים בלתי-פריעים שלי להוצאה לפועל. ברצינות שקלתי לזנוח את הפרויקט כולו, שכרסם עוד ועוד ממרחב המחיה שלי (ארגזים במסדרון, ארגזים בשירותים) ואף הכניס אותי לרשימה השחורה של בנק ישראל בגין פיזור צ'קים ללא כיסוי (סיפור אמיתי, יחלפו שנים עד שיסכימו להנפיק לי פנקס נוסף). הבעיה: כדי לקבל את עירו משרד התרבות יש להיות עמותה. לא זאת אף זאת: כדי לקבל את הנוזלים המחיים ממשרד התרבות יש להיות עמותה שקיימת שנתיים רצופות. זאת ועוד: בשנתיים הללו יש להוציא לפחות שני גיליונות בשנה (במילים אחרות, לא "עכשיו" ולא "סימן קריאה" היו זוכים לתמיכת המדינה). אז פניתי לחברים דוקטור גלעד מאירי ונועה "הברבור" שקרג'י בבקשה שיפרשו עלינו את שמיכת עמותת מקום לשירה, והחלטתי לנשוח שפתיים ולהדפיס כפליים. אלא שגם הסנדול היה

כפול: נאלצנו להדפיס שני גיליונות בשנה, ולדווח על כל שקל כדת וכדין למקו"ש (חלפו-עברו ימי "בעיר וערה"), וכל זאת מבלי לקבל שקל – תוך צבירת חובות תופחים והולכים הן במקום לשירה, הן אצל נקש, הן אצל אראלה ז"ל מבנק דיסקונט (לעולם לא אשכח אותך, אראלה – את אבירת השירה העברית! סליחה שקראתי לתלות אותך בכיכר העיר).

בתום שנתיים דהורות כאלו, וכשעמדנו לבסוף בתנאי הסף, בכל זאת נדחינו על הסף. מדוע? כי שנאו אותנו (בעצם, אותי. שנאו אותי). מישהו (ואני יודע מי) מיושבי הקרנות שלך סעיף אחר סעיף מתקוננים שהותקנו בכהונת גולדה או אשכול או ג'ינגיס חאן כדי לפסול אותנו טכנית. זכורה לי למשל טענה משונה לפיה אך ורק כתבי עת שמוכרים 700 עותקים ומעלה זכאים לתמיכת המדינה – כאשר ברי לכל דכיפין זב חוטמין שאין בישראל כתב עת אחד שמוכר 700 עותקים. "הבה להבא" מודפס באלפי עותקים, ובקלות היה לכתב העת העברי הנפוץ ביקום, אלא שאלה מחולקים חינם. פעם אפילו נאלצתי לאסוף תצהירים (!) ממומו מנחמה וחצי ומדודי ודישק'ה מהסודה בר כי "נמכרו" כך וכך עותקים בעסקיהם. וזה המקום להודות לחברים במקום לשירה (לרבות מחבר רב-המכר "חשבונות המס של הנפש" איגור שוויגר), שחרגו וספגו בשמנו גרעון ארצות הברית עד שהגיעה לבסוף התמיכה המיוחלת ב-2017, וכן לאורי אליס, אז ראש המדור, ששוב ושוב תיקן למעננו את התקנות עד שלאיש מעורכי כתבי העת האחרים (ואני יודע מי אתם, ואף אחד לא קורא אתכם) לא הייתה עוד טענה אחת למצוץ מהאצבע. הבה ניכנס לספר התקציב של מדינת ישראל!

יאואואואואואו! או:

לא יבשה תקוותנו

עורך ספרותי שומה עליו שיהיה מהמר סדרתי, כאשר המהומר הוא תמיד האדם, לעולם לא הטקסט האחד. כל אחד מחברי החבורה הנכללים בכרך שלפניכם קיבל ממני בשלב זה או אחר צ'ק פתוח (לא שהצ'קים שלי מכובדים, כאמור) לפרסם כל דבר פרי עטו – גרוע ככל שיהיה. "הבה להבא" קם כדי להוות מעבדה, הגוגל איקס של הספרות העברית, ולא כדי לפרסם "שירים יפים". לכן זהו פרויקט

של חברים, תווית שמעולם לא הכחשתי. אדרבה, נפנפתי בה, למשל בפתח הדבר לגיליון 13: "כתב העת שלפניכם הוא כתב עת מוטה. אלמלא היה מוטה, לא היינו טורחים להוציאו לאור. הוא מוטה מצד השקפותיו והוא מוטה מצד משתתפיו. והוא מוטה נגדכם".

מצד שני, לא רציתי לערוך את רשומות מועדון הפיקוויקים. ואף שפרסמנו משוררים וסופרים רבים בפרסום ראשון, אף חבר חדש לא נוסף לחבורה במשך דהרת ביניים זו של גיליונות שפורסמו בקצב הקצב, ובכן, כדי לעמוד בתקנון. כך, עוד לפני שנפתח הקול הקורא, הגיליון כבר היה חתום ברובו ביצירות שהלכו והתארכו והשתכללו תוכנית וצורנית, אבל עדיין הסתדרו לפי מספר קבוע של צירים: ויזלטיר-אבידן של שועלי-רפאל-אנגלהרד, פסיכדליה ביטניקית של נוימן-פוגל, משיחיות רכה של הסוריקטה, מדעיות-רומנטיות של סער ושלי וערוץ חשאי שהתקיים כל העת בין יונדב פרידמן ליואב עזרא, שעיקרו הנכחת עובדות כשירים, כמו "גְּגִיִּי סְהָרָה עַל סְפוּנֵי שֶׁל חֶגֶב סוּדְנֵי בְּמַסְעוֹ לְאַרְבֵּה" לפרידמן או "דְּבַר אֶחָד בְּטוֹחַ כְּשֵׁי־עֵקֶב אָבִינוּ חָלַם עַל סֵלֶם / בְּתַקוּפָה שֶׁלוֹ כָּבַר הָיָו סְלֵמוֹת" ליואב יהוה. צירים רבים, בהחלט, אבל נופלים מהרבה ממספר הדרכים ליקום. במילים אחרות: היינו בדפוס אך לא היינו בתנועה. הגל החדש התרסק על פנינו בלילה אחד שכבר מזמן הפך בוקר, כשבגיליון 8 הצטרפה לחבורה גל עזרן. את גל הכרתי היכרות מזוגת כזוגתו של נוימן, ואחרי שנפרדו התקרבו. פורים אחד, והיא לבושה כרקדנית משנות ה-20, עצרה בדירתי וקראה משירה האורבניים-חוויתיים, מנופים אמיצים בכוכב לכת שמסתו גדולה בהרבה ממסתו של עולם זה – בדגש על ה"זה" האליוטי. לצערי ספרה הראשון לא ראה אור בהוצאתנו, אבל משירי "זה ואתם" עוד הספקתי לפרסם. חצי שנה לאחר מכן הפכנו אנו לבני זוג. חיה חשדנית ופעורת-עיניים, ובצדק, שירתה תלך ותתפח לכדי פואמות ריתמיות מרהיבות, אפלות אפילו מהיער החשוך ביותר. כששאלתי אותה אז מדוע לא שלחה שירים עד כה, שלפה את פומית התחפושת והשיבה בביישנות: "אבל לא ידעתי שאפשר!"

והנה בגיליון 10 נשלף הקלף המנצח שני פוקר, משוררת דחוסה, מוזיקלית ושבתאית, אשת הארוס והתנטוס. לפוקר הגעתי הודות לנח אנגלהרד (וזה, חברים, תפקיד חבר המערכת!) – שקרא את שירה "תמונה" באיזה עלון סטודנטיאלי-ממוסד נורא ואיום,

והפנה את תשומת ליבי למחט בערמת המושחתים. ספרה הראשון, "מחצית חביוני", הוא בעיניי מספרי השירה הגדולים שראו אור בעשור הקודם כולו, קלאסיקה מיידיית שמהדהדת את "כוכבים בחוץ", ואני עדיין מחשיב את הספר לאס בחפיסת "הבה לאור". זאת ועוד, רבים הם המשוררים המטורפים, ומעטים הם המשוררים המטורפים שמצליחים להסוות את טירופם כך שיוכלו גם לפעול בעולם. רוצה לומר: עם פוקר אפשר לעבוד. וכך אמנם עבדנו יחד על הפרויקט המתיש והמקיז דם, יזע, דמעות ואבק ארכיונים "אנדרטה של צרעת: יונה וולך – כל המחזות".

מיד לאחר מכן, בגיליון 11, הפציע ברקיע **נמרוד ברקו**, ששיריו הראשונים פורסמו מעשה-טעות בכתב עת אחר. טיפוס "הבה להבא" מובהק, ברקו הוא כת של איש אחד ומקפים רבים (נרדי נוהג לומר: "הוא מקף על עצמו"), בעל-תנופה-אצ"גית-ממש. כמעין נזיר הכותב את התפילות הנואשות ביותר בכתב סתרים מיוחד הגלוי רק ברגש, ההרגשה למקרא שירי ברקו היא תמיד שהעולם ריק מאדם, והשעה לילה והאיברים מביטים כל אחד בנפרד לתהום השמיים ופורשים כל אחד תחינתו לשווא.

כבר מלא משוגעים אנוכי, והנה נוספו ב-13 הכסוף **אמוץ**

גלעדי וספיר יונס.

הפרוזה העברית תמיד פיגרה אחרי השירה, וצירופו של גלעדי הוכיחה לי שגם דור חדש של מספרים עבריים קורא תיגר על הנוסח המאוס והלעוס, המוסרני והצדקני והטרחני, של "המציאות הישראלית". ספר ביכוריו "הנה הם באים", שראה את האור ב"הבה לאור", מציב את גלעדי בחזית המאבק הזה. סיפוריו הקצרים, בנוסח קפקא ובקט, מזככים רגעים טהורים של חרדה, סטייה והזיה, בעודם מתהלכים באזור הדמדומים האפרפר שבו האדם, בתנופת חידושו הטכנולוגיים, מתמזג בהדרגה עם המכונות שברא, ובה בעת מגלה מחדש את הממד הקדם-אנושי, החייתי, שטמון בו. על האיש לא ארחיב כאן, שכן הוא חי בצרפת ונפגשנו, למעשה, לקפה מגומגם אחד - מספיק כדי לכתוב לו צ'ק.

מלאכת צדיקים לעולם אינה נעשית בידי אחרים, אך שמה של ספיר הגיע אליי מחברינו במקו"ש (חודה ברבור!). דמות מאיה בז'רנואית לחלוטין, והמשוררת היחידה במאה ה-021 שעוד מותר

לה לשלב עברית ואנגלית, ספיר היא ברייה סקרנית ולימינלית כמו סוג של למור. העולם דחוס מבעד לעיניה ויש לחתוך את היש הזה בסכין ולו כדי לראות נוף, אלא שאז הכול נשפך פנימה ושוב לא ניתן להבחין בין דבר לדבר. ורק השיר נותר לה, ולכולנו, למיון ולסידור דברי העולם כולם.

ועוד באותו גיליון כסוף מפז: **מישל פלצ'יק ועומרי דנינו**, תאומים לא-זהים ויורשיה החוקיים של שושלת מפוארת שעד אז לא הייתה נוכחת בין דפי "הבה": יונה וולך.

דנינו הוא אמן רב-תחומי ששיריו הם יצירת אמנות, במובן הפלסטי של המילה, תוצר של עיבוד חושי הרבה לפני שהוא מילולי (והאיש מילולי להפליא, מדבר בשצף, יורה בכל המופשטים). הקורא בשירתו כמו פותח דלת הורים ורואה את כל האסור לראותו, או-אז קוראים העורבים: הנה נמצא ממשיך דרכה של וולך המאוחרת.

ומיד אחריו גם המוקדמת. הרבה אחרי שלרובנו כבר מלאו שלושים, פלצ'יק הייתה נערה בת 18 כשפרסמה את שירה הראשונים ב"הבה להבא". כוח שירי מולד, ובה בעת נערה משכילה להפליא הבקיאה בספרות עברית, אנגלית ורוסית מרוב החברים הקשישים, פלצ'יק היא שם שילדינו ישננו בגילה לבגרות ואגדה מהלכת. כך, למשל, האגדה מספרת כי להשקת הגיליון, ערב השירה הראשון בחייה הצעירים, פלצ'יק הגיעה בליווי הפסיכיאטר המחוזי של גוש דן. כן, בחבורת "הבה להבא", בכל רגע נתון שליש מאושפזים ושני שליש זקוקים לאשפוז.

"מד זָרָם חוֹלְמָנִי", כתבה ספיר יונס באחד משיריה, ואני חושב שזו הגדרה קולעת למפעל שהוא בסופו של יום כמה ארגזים, כמה מנויים וכמה אמונה. אבל ערב אחד בימי הסגר המוחלט יצאתי לכיכר ביאליק - מרחק 100 מטר מדירת, לפי חוק - ופגשתי בזו אחר זה את צעירי-הצעירים דנינו ופלצ'יק (הם לא ידעו זה על זה). שם, על שפת המזרקה, ידעתי כי אחרי ככלות החול לא הכול יבש.

עודד כרמלי

תל אביב-היקום

דצמבר 2021

גיליון #00001

נשיקה באוויר

הפתרון לכבוש הוא כבוש החלל
 הלאה הלאה
 החוצה
 מהגבולות הצרים
 שלום אצרחים עוֹנִים
 חיות אדם
 הממלכה מתעמעת בחלונות
 האצרחים בפידונים
 אז נשיקה באויר לכם
 לפרדה מתארכת
 לשנים

יואב עזרא

גיליון #00001

טקסט

יום לא ידוע מדקלם את מניפסט המנות שלו מול שמים אדירים
 לאור עשבים מסגור

$\frac{27}{208}$

$\frac{26}{208}$

היונה אכזרית והצפור אכזרית והדג אימתני
 והרוח סתמית והשמים כלום והשלחן מפלצתי
 והמפה פסיכית והלחם מטמטם והכסא מעיק

הגוף הניח את הקסדה על הראש נער את המדים
 וזרח כפרג עם אותות גבורה זהבים וירקים

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00005

מוניות מחכות

רק בתי־קברות מפרידים
 בין ערים לערים ומרפסות
 על תהום מי שלא יודע לשחות
 מת מפניקה – רועה
 צאן
 הוא
 מחוץ
 לעדר
 המחשבה שבמחמתית התהום יש ז
 אור זרח טובע על מים
 האור לא טובע
 הוא יוצר תחושה של אסיר מלמטה
 מחזיק סורגים ולא טובע וסוסים
 דוהרים
 יש בית־כפלא
 וזה גורם לי
 להיות
 שמח $\frac{29}{208}$
 יום
 ששי
 בערב
 כלם למטה והמוניות מחכות
 זה גורם להיות שמח יש מכוניות

גיליון #00003

גאון

על הצלב יש מקום לצלוב אחד
 אבל גאון
 מעניק לקהל
 את האשליה
 שהכל קל
 כל היסורים
 כל הפאבים
 גם אפה יכול

גיליון #00003

זה מה שאתם

שני ג'וקים במדבר סהרה מתחילים לריב
 אחד עם השני על מקום

גיליון #00004

הדימוי האולטימטיבי

זה מאד דומה לכלום אבל זה נורא יפה

גיליון #00004

יום הולדת לדג

מה פבר נותנים לדג שיש לו אוקיגוס

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

הפספוס

כָּל אֱלֹהִים שָׁמְתוּ פִּסְפֹּסוֹ אֶת הַכִּיף שֶׁל הַמַּעֲלִיזִים

לרדת

כְּמוֹ אֱהוֹב בְּחַדְרֵי־מַדְרָגוֹת גֶּשֶׁם מִתְחִיל לָרֶדֶת

האגדה ככה זה

כְּשֶׁשָּׂרוּ לָנוּ אֶת הַשִּׁיר עַל סוּף הָעוֹלָם לֹא תֵאָרְנוּ לְעַצְמָנוּ שֶׁזֶה עָלֵינוּ

$\frac{31}{208}$

$\frac{30}{208}$

גיליון #00005

הוראות יצרן היופי

נְסוּ לְדַמֵּן
שְׂאֵתֶם רוֹאִים
פְּרִי
מֹול
הַפְּרָצוּף
וְאֵתֶם
חֹולְמִים
שֶׁהֵיְד
שְׂאֵתֶם מוֹשִׁיטִים לְקֶרְאָתוֹ
לֹא פְחוּת יָפֶה מִהַפְּרִי עֲצָמוֹ
וְנִיצוּצוֹת שֶׁל אוֹר
מְחַעֲנֵג
זִיו
אֶל
עֵין
נִפְקַחַת
מִמַּבֶּט תִּדְהָמָה פְּלֵא יְפֵי הַפְּרִי וְהֵיְד

גיליון #00007

בכל זאת

כָּל הַחַיִּים הָאֵלֶּה סָתֵם וּבְכָל זֹאת אֲנָשִׁים רְעִים מְדַהִים
כְּאֵלוּ מֵהַ כָּבֵד אֲכַפֵּת לָכֶם לְהִיּוֹת טוֹבִים

גיליון #00016

האגדה האם

הָאֵם כְּשֶׁנִּהְיָה נִצְחָיִים זֶה אוֹמֵר שֶׁכָּל הַזָּמַן נִצְטָרֵף לְלַעַס

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

האגדה הילד של

(בִּיאָלִיק כְּתַב אֶת כָּל הַשִּׁירִים - ג'רמי פוגל, הבה להבא #00014)

הַחֲלוֹם לְהִיּוֹת הַיֶּלֶד שֶׁל חַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק
 לְחַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק לֹא הָיוּ יְלָדִים
 וְהַחֲלוֹם שֶׁלִּי לְהִיּוֹת הַיֶּלֶד שֶׁלוֹ
 וְאֵז
 עַם
 הָאָרֶץ
 יוֹצֵא
 בְּקֵהָל
 מְשַׁמַּח לֵב וְחוֹגֵה
 בְּטַח שְׂאֵתָה הַיֶּלֶד שֶׁל חַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק
 כְּלָנוּ הַיְלָדִים שֶׁל חַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק
 וְצָחוּק קַל
 וְשִׂמְחָה
 בְּאִמְרָה
 שְׂכָז
 בְּגִנָּה שֶׁל הַמְּשׁוֹרֵר הַלְּאִמִּי
 כְּלָנוּ הַיְלָדִים שֶׁל חַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק
 יְלָדִים
 בְּגִנָּה
 הַצְּבוּרִית
 שְׁעֵשׂוּעִים
 עַם חַיִּים נַחְמֵן בִּיאָלִיק
 מִסוֹת שִׁירִים מְשֻׁלָּמִים סְפוּרִים

$\frac{33}{208}$

$\frac{32}{208}$

משה בן־שאל

מִשָּׁה אִתָּה יוֹדֵעַ שְׁלֹא בִקְשָׁתִי טוֹבוֹת הַנָּאָה
 עֲכָשׁוּ כְּשִׂאֲתָה בְּשָׁמַיִם שֶׁל אֲלֻמוֹת תְּבַקֵּשׁ עָלַי
 כְּשִׂאֲנִי יוֹשֵׁב וְכוֹתֵב אֶת הַמוֹפֵת הַשְּׁמַיִמִי
 תִּגִּיד
 אָנִי
 אָדָם
 טוֹב
 תִּעֲדִיד
 בְּעֲדִי
 כְּשִׂאֲתָה
 שָׁם
 שְׁהִינּוּ
 חֲבָרִים
 שְׂאֵהֲבֵנוּ
 לְטִיל
 שְׂאֵהֲבֵנוּ לְשִׁבַח בְּבִתֵּי־קֶפֶה שְׂאֵהֲבֵנוּ לְשִׁמְחָה
 מִשָּׁה עֲשֵׂה טוֹבָה בְּאָרֶץ לֹא בִקְשָׁתִי מִמֶּךָ דְּבָר
 עֲכָשׁוּ אָנִי חֲלַשׁ תְּבַקֵּשׁ עָלַי שָׁם
 וְכַעַת הַשְּׂאֵלָה כָּל הַשְּׂאֵלָה
 הָאֵם
 הַמְּחִים
 מְבִינִים
 עֲבָרִית
 שְׂאֲנִי
 מְדַבֵּר
 אֶל
 הַמַּת
 הָאֵם הַמַּת עֲדִינוּ מְבִין עֲבָרִית

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00003

עורבא

אל תקח מה שלא תוכל לקחת
את היצור יש לקחת, כמובו, אל קצה היצור
עורבא, קוראים לו, והוא מת מזמן מהפשת נחש. אבל לך יש עוד זמן
בינתיים על מכל אחד יש לקחת את היצור לקצה היצור
בשביל לחזר יש לקחת מכל נוסף
ובכך להצרים על משקל השנדר, הנהג והיצור
ולכו יתכו שיש לקחת עוד מכל אחד
הנטיפה לא קצרה. השיחים זרדים
האבנים גוססות בגלגלים
והיצור, בזמן המימד לחזרתו, נחג חג הנהגים בנהיגת עצים סביב היצור
הנהגים לא באים. היצור ביצר כמובו
הוא עורבא ואין בו עוד זמן

רעואל שועלי

$\frac{35}{208}$

$\frac{34}{208}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

גיליון #00006

על כמה ציפורים בעיר

לרועי כספי

בְּאֵבִיב הַרוֹתֵחַ
אֲחֵרֵי גֶשֶׁם חֵם
נִקְרַ מְטֵמָטֵם
דּוֹפֵק אֶת הַרְאֵשׁ בְּעֵץ הָעִירִים
בְּלֵי הַחֲשָׁבוֹת וּבְלֵי זָקָה מוֹזִיקְלִית
מְזַעֵזֵעַ עָנָף
וּמַחֲוֶה עָף עַל דְּפִנוֹתָיו

לִפְנֵי הַגֶּשֶׁם הַחֵם, הִיָּה בִקְרֵי לַח
אֲבָל לֹא רַק, אֲלֵא גַם
יוֹנָה גוֹרֶרֶת צְפֹרְנִים עַל גַּג פֶּחַ
הוֹמָה בְּכַרְעִים, מְחַעֲנָנָת עַל מִצַּע קֵשׁ מְזֵהֵם
(אִם יֵשׁ לָהּ גּוֹזֵל – אֱלֹהִים, אֵין לוֹ דְבָר מִלְבַּד הָאִמָּה וְהַסְתָּמִם)

הַבִּקְרֵי הִזָּה כְּמוֹ תָה שְׁפוּף בְּכִיּוֹר
אֲבָל מִתּוֹךְ מִבֵּט בְּעֵצִיזִים הַנוֹצְצִים
צְכָרְתִי אֶת הַלֵּילָה הַקּוֹדֵם
אֶת הַבְּרוֹשׁ
שְׁנַחֲלוּ בּוֹ עֵטְלָפִים, דְּחוּף, לְהַסְתֵּדֵר
(מְרָאָה נוֹצְרִי, מְבַדֵּר) –
הָעֵנָף הַפֶּךָ שְׁחֹר וְכִבֵּד
כְּאֵלוֹ פִקְעוֹ לוֹ פִרוֹת פִּתְאֵם
עַד שְׁנִכְפֵּף בְּכוּוֹן מְסֻכָּן וְאֵז פָּרְחוּ לְכָל עֵבֶר
כְּמוֹ פֶּרֶחַ אֶפֶר וְשִׁקּוּף כְּמוֹ נְשִׁמָּה עֲתִיקָה מְקַבֵּר חֲשׁוּף
מְהוּמַת עֲכָבְרִים, אֱלֹהִים, קְרוּמִיִּים
עוֹרִים מוֹבִילִים עוֹרִים
מְחַפְשִׁים כְּנִסְיָה וּפִרוֹת נוֹסְפִים
(וּלְפִי מַגְדִּיר הַצְּפֹרִים
עֵטְלָפִים הֵם בְּכָלֵל לֹא עָפִים
רַק נוֹפְלִים מְרַגֵּעַ שְׁנוּלְדוּ)

מִי רָאָה אֶת הָעֵטְלָפִים?
שְׁנֵי זֹגוֹת
שְׁנֵי מְשׁוֹרְרִים וְשְׁנֵי עוֹרְבִים
צוֹנְחִים

גיליון #00006

מטרת ביקורי

מַעַל פְּנֵי בְמָה זֹ אֲנִי מְבַרֵךְ אֶת הַיִּסְפָּנִים עַל הַצְּלַחְתָּם
עַל פְּנִיָּהֶם הַשְּׁטוּחוֹת
הֵאֵם אוּכַל לְבַקֵּשׁ לְהִנִּיחַ עָלֵיהֶם דְּבַר מָה?
עַל פְּנִיָּהֶם הַמְתוּחוֹת
אֲדוֹנִי
שְׂכַח אֶת מְטָרַת בְּקוּרֵי
הֵאֵם אוּכַל לְבַקֵּשׁ לְבוֹא לְהַקְשִׁיב כְּשֶׁאֲתָה מְשׁוּחַח עִם אָבִיךָ?
וּבְכָלֵל
מָה אֲתָה חוֹשֵׁב עַל מְלַח?
הַמְלַח לָבוֹן וְזָהִיר וּבְהִיר וְקָטָן
הֵאֵם אֲתָה חוֹשֵׁב שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּעֵרְכֵים הַיִּסְפָּנִים הַמְסֻרְתִיִּים אוֹ הַחֲדָשִׁים?
סָלַח לִי, אֲנִי נִמְהָר
מָה שְׂרָצִיתִי לוֹמֵר
הֵאֵם תִּקְבְּלוּ אוֹתִי?
אֲנִי שְׂיֵשׁ לִי תְלוּמוֹת דוּ-מִשְׁמַעִיִּים
אֲנִי שְׁמַחֲלֵק בְּאוֹתֵיחַת שֶׁל צִיּוֹר בֵּין כַּה וְכַה
וְאִם כֵּן, הֵאֵם מוֹשְׁבֵי יְהִיָּה בְּפוּגִי?
אֲיִנְנִי רְגִיל לְרַעֲיִדוֹת הָאֲדָמָה
אֲבָל אִם הַבִּיַת עֲשׂוּי בְּמִבּוֹק
אֲנִי מְאָמִין בְּאֶפְשָׁרוֹת לְרִסּוֹן אֶת הַחֲרָדָה
אוֹ לְפַחוֹת לְדוֹן בְּכָף עִם אֲיִנְג'ינֵר מְקוּמִי
תוֹדָה
אֲיִנְךָ יוֹדֵעַ מָה הַמְשַׁמְעוֹת שֶׁל זֶה עֲבוּרֵי
אֲנִי נִרְגָּשׁ, נִרְגָּשׁ מְאֹד עֲכָשׁוֹ.

$\frac{37}{208}$

$\frac{36}{208}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

תמיד כְּשֵׁיט שְׁקֵט
בְּעָרְב שֶׁל חַג לְאָמִי
אוּ בַיּוֹם הַשּׁוֹאָה
אוּ בַיּוֹם הַכַּפּוּרִים – שׁוֹמְעִים אוֹתָם
רַע, רַע, רַע

והאם ראיית את הדפס באבן גבירול?
הוא מביא חתיכת התגלות
הוא מעיף חתיכות בשר ורדות ושוך
ומפל השלטים הם (העורבים) גולשים (נצלנים)
אבל הם לא אוכלים נקניקיות
זה לא הבשר
זה משחק
בשביל משחק הם טורפים כל דבר. לכולך בכביש, עטלפים גם
אבל האחרונים, למרות מחם העכברי, עובדים יחד
בתנאי שהצפופים שלהם לא מסתבכים זה בזה
ואז הם (וזה צפוי ומצד שני מוזר שיעוד לא הזכר) מתים.

שיר טוב על עיר גיליון #00007

שיר טוב על עיר
חזיב לצאת מהעיר
שיר טוב על כפר
אין שיר טוב על כפר

תמונות של מ.

גיליון #00010

כן, זאת אף. הצהרים הבהירים השאירו אותך פה ושם
בחובות לא משמעותיים לקלאסיקות. אבל היתה לך תכנית, וחסית
שעות בסטודיו לבקורים הארזים, לקפה, לעציצים המשתרכים יפה
בנילונות האפרים – הם מרפכים את האור הקשה.
התשלומים אז היו לא גבהים. הרזידנסי בונציה הגיע מהר – והלך.
היה או לא היה לך חבר ובגלל
איזה חג לא הספקתם למיפאלאנג'לו.
ואומרים שהיא שוקעת – סנטימטר כל שנה:
את מעדיפה את זה על האפשרות השניה;
לצלל בבת אחת, לאבד הכל לאחד רזה
שיקח אותך לקליפורניה, עם שרפות הענק
והאמנות הקינטית שלה. ואמנם הגירה
תמיד היתה שם בשבילך אבל גם
מיצב שתוף קהל; "Perpetuum Mobile" –
חץ נוקב אל לב הכלכלה.
וראיתי אותך שנים בתמונות, לבושה היטב ותוך כדי תנועה
למדת לעשות הכל; צלום, שירה, משחק.
קוית למצא את המקום שבו הכל יקרה בבת אחת. יש לך כשרון מסוים;
אנשים באו אליך – והרויחו את עצמם. שיחה אחר הפכה מעין צלום
הזמן;
מחשבה בלי התחלה, חבורים חדשים,
ורעיון פילוסופי, האחרון שאספת,
יש בו קריאה לותר על משהו שמעולם לא החשבת כשליך,
ורומנטיקה – עליה את מנסה לכסות מתוך איזו בושה, אבל היא
חוזרת ומופיעה;
כמו מכתב שתמיד מגיע לייעודו.
בינתיים תל-אביב עברה על פניך, והקסם שלה
מעורר התרגשות בלי מוצא. יש לך הערות מוכנות על החובות
המלאים, על בתי-קפה וסרטים, ותלונה כבושה
על הגברים שפגשת. הם לא היו טובים ממך בשום מובן.
ואי-אפשר להגיד שהיית זיהיה; כל מיני באו
ולקחו ממך את הלקח הזה
או שנתת אותו כמעט בלי תמורה. והם בנו חיים מלאי-שמם
שנדמה שאפשר לראות דרכם, אבל שום-דבר לא באמת מתגלה.
ועם השנים את פעמדי בתוך המזכרות; ציור אחד מפשט מאד,
הזמנה לפרימירה של בת-שבע

39
208

38
208

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

והגיעו עד יזרעאל;
העינים המלכסנות,
גשר האף הרחב,
מקורם בחול המסתחרר בערבות;
במאות שנים של אהבה עקשנית
לעינים רחוקות.

מה אני צריך
עד הים?
סוס מהיר
ומשי ישן.

חיינו - איים.

גלי אדם

עולים ובאים.

צוקי הים הלבנים

נופלים חסרי קצב

לגלים אל הקצה.

סירות גומי

שריוני צבים

אצות מסבכות בתבלים

מצופים

סרטן

חול גס

שברי צדף.

לא חם

ספטמבר.

אני רואה צפון ודרום
גלים גואים נמוכים במי הים התיכון
אני רואה את נדידת העמים,
אהבות הסטוריות
לאיים ולהרים. ימאים
מטלטלים בסירות העץ שלהם
ראשי ההרים הוזים
שגל לבנון;
מים זרים קרים נוזלים
עליהם ואל שרשי הארזים החוצבים בגיר.
חופים נקשים, מעגנים טבועים
ספינות טרופות בעמק המזמין,
מעשרים בשבלולים וירקת נהדרת.

$\frac{41}{208}$

$\frac{40}{208}$

ותצלום אחד בסגנון פולארויד שהדבקת למראה;
אף, מקפלת בפנה של חדר לא מפר;
מה אף חושבת?
?Whose room is it
?Who comes and goes
מי באמת היה רומיאו?

ואף מישהי שגוף
היה הנושא שלה
וקל זה נגמר
וזו כל מה שהיה.

לפנות בוקר בחוף הים

ראיתי עינים ובגללן
ראיתי ירק שבבים.
וקצה לבן על החול
כמו נוף מינרלי, דק ובלתי מסבך.
אני מביט בעדפי המים;
אין לתאר את מצב הים,
תהום המים,
בתוכם, חסר משקל, הים
הוא הדבר הגדול ביותר שתדע.
בצפון, תרנים מצטופפים במעגן,
כמו פגומים
שמחזיקים את האור החדש.

שלא פרגיל אני כאן,
כל הבקרים שהעברתי בשנה
רצים מולי קשישים
- חסרי חלצה.

מה שנשא
מאותה אהובה,
כח עתיק ומסדר
מאות רבות לפני
דהרו המונגולים במזרח

אוי געגועים לאַלקסנדרזי
 והמגדלור הזשן
 אוי ספרית בבבל
 אוי צוקי לבנון
 והשילג הקר
 אוי עמים עתיקים
 יונים, מצרים, עברים
 יודעי ספר וים
 יושבי אהלים חכמים
 פתוחים אל השמש
 והרוח.

קיסר הלו משם לכאן
 חמשה ימים בלי מים
 ובבנה ימים
 פנה לירושלים

כל זה באדמה
 והיא נשארה בשלה
 עינים צרות וגשר רחב
 יש בה זרע של מלך אכזר.
 אבל היא לא תהרג אף אחד;
 האכזריות היום אמנותית בלבד.

$\frac{43}{208}$

$\frac{42}{208}$

אך לנוסעים במדבר
 מלח הוא צרת הים
 והחול זקב מוזר.

בתם לילה ארץ במזרח, אור מפז
 עולה על הים כבדרף אגב,
 זרק אפר על מלונות
 נכנס אלכסוני בולונות הפבדים.
 תזרים לוחצים על המטה
 בשנה של חפשה
 מתכננים בערפלי ראשם
 את היום הבא;
 כוכבים אחרונים במסלות
 נתיבי המסחר -
 שדחקו את אנשי השפלה
 אל גב ההר.

דרומה, רחוק מעבר למדבר
 נילוס, אפריקה
 נחש מוזר
 חול ושילג מוקס נוהרים
 כחל ולבן
 ימת ויקטוריה
 לסכר אסואן
 לדלתא.
 ערבים מצרים יש להם
 בקתות דיג שם
 הרמים עומד על ראשם
 על פסגתה של גיזה
 הרמים מעשה אדם
 (פירמידה אחרת הוצפה
 אני רואה את נהרת המים
 בחילות הקבורה).
 זו אותה השמש שעולה
 עלי ועל סמטת קולעי הקש
 (אוקספורד, גניזת קהיר
 מתפענחת ברגנטון הקר).

באמצע הכל אני
 שנים נמנע מן הים
 אוי השנים במדבר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00002

א

היום מה שעושים
עושים פּרפּוֹרְמַנְס

וקוף בּוֹנוֹבו חרמן איך עושה
מיצג בּוֹנוֹבו?
סקוזה איך היא עושה
עצמה מיצב?

בוס גדול!
איך עושים מפטר מעבודה
שעוסקת בחיים?
אמא איך עושים נפטר איך

עודד כרמלי

45
208

44
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00004

איך מתעוררים ביקום באמת

"מתי כבר יעבד הלילה הפנימי הזה, היקום, ולי, לנפשי, יהיה היום שלי?"

- אלורו דה קמפוש (פרננדו פסואה)

במאה הקודמת מקובל היה להמשיל את הקיום האנושי ליקצה בחדר. עד היום נערים, וסתם סופרים אסטניסטים במיוחד, עוד מעירים גיבורים חסרי רצון בחדרים חסרי פשר.

לסגנון הזה קוראים אבסורד, והוא באמת אבסורדי: איך הגענו לחדר? מי בנה את החדר? ומה עוללנו עד שהתעוררנו בחדר? נמנמנו על רצפת החדר? מי שלוקח את המטריאליזם שלו ברצינות צריך להפנים שהוא לא התעורר בחדר - הוא חלק מהחדר, קטע מהקיר.

וכקטע קיר סקרן מהרגיל אתה בוחן את עצמך ולומד ואת סביבותיך. ואם אתה קטע קיר סקרן שהוא גם קטע קיר בעל מעוף אתה מפנה משאבים קיריים לתכנית חלל ובנתז אדיר אחד מעיף את עצמך מהקיר האחד לקיר האחר. ואם אתה קטע קיר שהוא גם סקרן, גם בעל מעוף וגם עשוי בלא חת (אבל עם קיר) אתה מתיז את עצמך מקיר החדר לאודיסאה שתארך שנות אור אל עבר קיר החדר הסמוך.

כן, קיר חכם שעל הקיר - מה עשית בזה?

ניתקת מקיר מחצבתך, ויצאת מחדרך מולידך, והנה אתה קיר אחר בחדר אחר.

יש גאולה במטריאליזם, גאולה גדולה, אבל לא לקטע קיר אנוכי. אם התעוררת בחדר עליך להעיר את כל החדר, ואם ברצונך להינתק מקיר עליך לסחוף אחריו את כל הקיר.

כי אתה לא אסיר בחדר. אתה משיח הקיר.

$\frac{47}{208}$

$\frac{46}{208}$

גיליון #00003

א

בַּחֲרֵף הַקֶּשֶׁה
 זֶה עֲשָׂרִים שָׁנָה
 וַיֵּשׁ אֶחָד כָּזָה
 בְּעֶרְךָ כָּל שָׁנָה
 אֶתָּה רוֹאֶה
 בְּנֵי אָדָם עֲמוּדִים
 בְּנֵי אָדָם עַל עֲמוּדִים
 בְּנֵי אָדָם בְּנִידוּת
 נִידִים בְּחֵרוֹף
 עוֹבְדִים אֶתָּה רוֹאֶה
 אֵין שְׁבִיתָה
 אֵין שְׁבִת
 אֵין שְׁלוֹם
 וַיֵּץ נוֹפֵל
 אָבֵל בְּנֵי אָדָם לֹא
 יוֹרְדִים מִהַעֵץ לֹא
 יוֹרְדִים מִהָאָרֶץ לֹא
 יוֹרְדִים מִפְּדוּר הָאָרֶץ
 כְּדוֹר הַעֵץ נוֹפֵל
 בַּחֲרֵף הַקֶּשֶׁה
 זֶה עֲשָׂרִים שָׁנָה
 וַיֵּשׁ אֶחָד כָּזָה
 כָּל שָׁנָה
 אֶתָּה רוֹאֶה בְּנֵי אָדָם
 עוֹמְדִים בְּזָה
 אֶתָּה רוֹאֶה בְּנֵי אָדָם
 מָה אֶתָּה לֹא רוֹאֶה
 אֶתָּה לֹא רוֹאֶה
 קְפוּדִים
 קְפוּדִים אֶתָּה לֹא רוֹאֶה
 קְפוּדִים אֵיפָה
 אֵיפָה יוֹנָה אֵיפָה עוֹרֵב
 זָבוּב אֶחָד
 לְרַפּוּאָה לְמַת
 כְּלָב אֶתָּה לֹא רוֹאֶה

- ה ב ה ל ה ב א -

גיליון #00007

א

"אין לי רגשות כלפיק"

- אישה

רגשות?
 יש רגשות
 רק לא כלפי
 יש רגשות
 כלפי הקיץ
 יש רגשות
 כלפי ראש הממשלה
 רגשות מערבים
 רגשות פשוטים
 פשוט
 לא כלפי
 יש אפלו רגשות
 כלפי רגשות
 אפלו רגשות $\frac{49}{208}$
 כלפי רגשותי $\frac{48}{208}$
 בוז, למשל
 אבל לא כלפי
 כלפי לא
 אני הולך ברחוב
 ומסביבי התרגשות רבה:
 רגשות מלפני
 רגשות מאחורי
 מכל צדדי רגשות
 רק לא רגשות כלפי
 זה
 קצת מרגש
 עד כמה אין כלפי רגשות
 אני מתרגש

גיליון #00004

א

ילד עם פרוץ יקום
 אם רק לא היית
 ילד עם פרוץ יקום
 מביצים לכלם
 אבל רק לך
 לא נוהגים לקום
 פי רק לך אין לאן
 ילד עם פרוץ יקום
 אם רק היית ילד
 רק עם פרוץ ירח
 היית בורח
 אם רק היית ילד
 עם פרוץ של רוצח
 אבל אתה רק ילד
 רק עם פרוץ יקום
 הצוחקים ביקום
 בפרוץ צוחקים לך
 והיורקים ביקום
 בפרוץ יורקים לך
 ילד עם פרוץ יקום
 אם רק ליקום
 היה פרוץ ילד
 הם לא היו מפנים
 אם רק היה לו פרוץ
 כמו שלך
 אם רק הייתם דומים
 אבל ילד עם פרוץ יקום
 אתם לא

- ה ב ה ל ה ב א -

מִלֵּיאָרְד שְׁמֹשׁוֹת
לֹא סוֹפְרוֹת אֶת אֶפְסֵי
מִלֵּיאָרְד מְנוֹרוֹת
לֹא רוֹאוֹת אֶת עֵינֵי
מִמָּטָר

בְּחֶבֶר קוֹרְצִים
יַעֲבְרוּ מְצֻמוֹצֵי

שְׁקוּפִים
יַעֲבְרוּ מִימֵי
כִּלְאָ הָיוּ שְׁמֵי מִימֵי

$\frac{51}{208}$

$\frac{50}{208}$

יֵשׁ אוֹרוֹת
בְּאֶפֶס בְּלִילָה
יָשׁוּב
מִן הַסֶּתֶם
שֶׁל בְּנֵי אָדָם

וְגַם אֲנִי
מִן הַסֶּתֶם
אוֹר בְּאֶפֶס בְּלִילָה
אֲבֹל אֲנִי
לֹא בֶן אָדָם

וְיֵשׁ כּוֹכָבִים
בְּלִילָה לְמַעַלָּה
וְאֲנִי מִמְצַמֵּץ
וְהֵם מְנוֹצְנָצִים
וְאֲנִי מְנוֹפֵף
וְהֵם מְנוֹפְפִים

אֲבֹל לֹא אֵלֵי

וְיֵשׁ יֵשׁ
יְקוּם
מִכָּל הַפְּוֹנִיִם
עֹשֵׂדִים וְאֲרֵבַע שְׁבַע
אֲבֹל אֲנִי
אֶפֶס גְּדוֹל
מִסֹּף חֶלְקֵי

אֶפְסָה יִשׁוּחֵי
לִפְנֵי שְׁתַּפְּסוּ חַיִּי
הַנוֹף הַמְּנוֹפֵף
נוֹפֵף לְמִישֵׁהוּ מְאֻחֹרֵי
אֶחָד-אֶפֶס לְיְקוּם עָלֵי
לְהִיּוֹת אֶפֶס בְּיְקוּם
זֶה כָּבֵד גְּדוֹל עָלֵי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

פלוס אחד קטן, או אפס מינוס אחד קטן, מה זה משנה? שאני הקטן, הזעיר, הוסיף אחד או גרע אחד, אבל שלא היה אפס, שלא היה סתם. שהיה אחד כזה, כרמלי. משהו כזה.

אמרתי אני ולא פתחו. אמרתי אני ולא נפתחו שערי שמייים.

אלוהים לא לחלוק דבר, לא לחלוק מחשב עם אחי, שיהיה לי מחשב משלי, בית משלי, הורים רק שלי, אלוהים רק בשבילי. לקרוא ספרות, היסטוריה, פילוסופיה ולמצוא שוני במקום עוד ועוד דמיון, לגלות אותי במקום עוד כללים מכלילים שחלים עליי, לגלות שאני מיוחד, שאני יחיד, שבדבר אחד אינני חולק דבר עם אף אחד, שאני דבר אחד שאיננו שום דבר אחר ואף אחד אחר.

בעל-חלל תן מחללך, בעל-חלל רק לי.

לא שהכול אחד - שאני אחד... אם הכול אני או לא - זה לא משנה לי, לא מעלה ולא מוריד מכבודי אם הכול אחד או הכול הכול או הכול כלום או גם וגם, רק שאני אהיה אחד כזה, ישות בעלת ממשות - ממשית או כוזבת, אבל מוגדרת - מספר על דלת הפרוזדור-יקום, שמורת נפש אני ובחוכה בעל חי קטן, ערך טבע מוגן. כמה זה קשה? למה זה קשה?

בעל-חלל, אני ממציא אלים, מלאכים, כוכבים, מזלות - משהו שימלא לי חלל. אבל בקומי אני רואה שראיתי לילה. סתם לילה.

בעל-חלל עשה שזה לא יהיה סתם לילה.

בעל-חלל עשה לי יקום מלילה.

בעל-חלל, באשר אינך, תן לי כוכב-אני אחד, דבר-אני אחד או מושג-אני אחד, מה זה חשוב? הוויה אחת שהיא אני-אני, בלי פסיכולוגיה, בלי סוציולוגיה, ביולוגיה, כימיה, פיזיקה, הוויה אחת שהיא אני-לוגיה, שהיא אנלוגית רק לי.

הארץ מלאה והחלל ריק, ואני החלול לאן אלך? הכלי שבור אבל עודו שורק ברוח. אני גמור ועודי מדבר. אני חליל עם אפס אוויר משלו. אני חליל בחלל שחושב שהוא חלילית, אבל כל הזמן הזה הוא חלילית בריק מוחלט.

53
208

52
208

אבל אתה בדיה, בעל-חלל. אמצעי ספרותי שבדיתי הלילה.

גם אני אמצעי ספרותי שבדיתי הלילה. אולם כשיעלה היום אני אוסיף להיות אמצעי ספרותי ואילו אתה תהיה חלל באמת, שלם באמת, בעל חוקיות מובחנת, בדידה, שעה שאני המוקף בך אהיה בודד מבלי להיות לבד, אהיה עם עצמי אפילו מבלי שיהיה לי עצמי להיות איתו.

(שמח לב שאתה תמיד בוכה כשאתה שותה, ולעולם אינך בוכה כשאינך שותה? אולי היית שם לב לזה אם לא היית מרבה כל כך לשחות וממעט כל כך לבכות.)

כל אחד מבני האדם עכשיו, בחיי, באשר אינם, כל אחד מבני האדם עכשיו, שיהיה כל אחד רק שיהיה, רק שלא אצטרך לבצע את הליכת החלל הזאת לבד, את הליכת החלל ששמה חיים, משום מקום לכלום, ללא משימה, ללא כלי עבודה ולא בחלל בכלל - אבל עם כל האימה של הליכת חלל, עם כל הבדידות.

השירה שלי גוססת, בעל-חלל. השירה שלי גוססת, אבל אני לא חוזר לחדר, אני לא חוזר לספר. אגור במרפסת, הומלס של היקום, אנאלפבית שלך. אקרא אותך, ורק אותך, מבלי להבין מה אני קורא, מבלי לדעת מה זה שאני רואה, כמאוהב. בעל-חלל, כוכב המעמקים רואה בי אפס. כוכב המרחקים, הוא לא רואה אותי ממטר. ואני בהם מאוהב, מאוהב... אלוהים רק שיזרחו כבר מעבר לפינה הזאת, כדור הארץ, שנתקעתי בה כל הערב. אלוהים, מה נתקעתי פה כל הערב? מה נתקעתי פה כל החיים?

מתקיימים בי כל התנאים לחיים, אבל לא נמצאו בי הוכחות לקיומם. אם היו בי חיים כבר הייתי יודע עליהם, לוכד אותם בחושים שמלכתחילה כיוונו אותי להאמין באפשרות של חיים. אני חללית שצוידה בחיישנים הרגישים ביותר, נשלחה לגלות את עצמה ונכשלה אפילו בזה.

ובכלל לא רציתי להיות משורר. רציתי להיות אסטרונוט. אם לומר את האמת, כל העניין שלי בספרות אינו אלא כסות מכובדת-לכאורה לרצון החולני, הכמעט-ברברי שלי לצאת לחלל. ולא שהבטתי בכוכבים בעיני ילד כלות. לא. הרבה לפני שהפנמתי שיש יקום עצום מחוץ לפנימיותי, שמעתי את ההורים משתמשים במילה "אסטרונוט" כמו בקללה. כששכחתי מחברת, כשלא התעניינתי בברברת המייגעת

מה ביקשתי? להשחיל מילה משל עצמי, לפתוח את פי מבלי שיישפכו לי רוח ומים לא-לי, שבחישוב הכללי, כשייחתם ספר היקום, יימצא שסכום כל האנרגיה לא היה אפס - שהיה אפס

של היומיום, הם קראו לי "אסטרו". כינוי הגנאי הפך לציווי קיומי: לשכוח את המחברת, לשכוח מהקשקשת, להיות אסטרונואוט! אבל כדי להיות אסטרונואוט צריך להיות טייס קרב. וכדי להיות טייס קרב צריך להיות בכושר. כדי להיות טייס קרב צריך להיראות כמו הילדים ששיחקו כדורגל, ואני לא נראיתי כמו הילדים ההם. ואינני יודע מה פה סיבה ומה מסובב: אם לא שיחקתי כדורגל כי לא נראיתי כמו הילדים ששיחקו כדורגל, או שלא נראיתי כמו הילדים ששיחקו כדורגל כי לא שיחקתי כדורגל. ועדיין, עדיין יכולתי לסובב את גורלי. אם בגיל 17 או 18 הייתי שם לעצמי למטרה לצאת לקורס טיס, אולי היום הייתי אסטרונואוט. זה נשמע מופרך כל כך, ועם זאת אני יכול בטבעיות גמורה, בקלילות המקוללת של הדמיון, לדמיין את עצמי מתאמן לקראת המיונים, רץ בלילות הקיץ החמים בגן הזיכרון כפר סבא. אבל לא יצאתי לרוץ. ישבתי לכתוב. אז חשבתי להיות פיזיקאי. פיזיקאים לא צריכים לשחק כדורגל, חשבתי, הם תרים את היקום במחשבה. אבל כדי להיות פיזיקאי צריך להיות טוב במתמטיקה. ואני לא הייתי טוב במתמטיקה. או כך לפחות הבנתי מהמורה למתמטיקה. אולי מיהרתי להרים ידיים, אולי אם לכיתה שלי היה משובץ מורה אחר... אף פעם אין מספיק חיים כדי לברר את העניינים האלה. ואני, במקום לברר אותם, המשכתי לברור שירים. וככל שכתבתי יותר כך יותר ויותר הפכתי ל"אסטרו", האדם שלא לגמרי איתנו. אז חשבתי שאני לפחות בכיוון הנכון, כלומר החוצה, עד שלא ראיתי לידי עוד אנשים וחשבתי שהנה – הגעתי לחלל החיצון. אבל ההורים צדקו ככלות הכול: אני לא אסטרונואוט. אני סתם מרחף.

(מה אתה חושב, שתגיע לחלל מבעד לרצפה? אתה מריח מוויסקי בלילה. אתה מריח מוויסקי בבוקר. ואתה תריח מוויסקי בחלל. אתה תריח מוויסקי גם אם לא תשתה. גם אם לא תחיה אתה תריח ככה. זה הריח גוף שלך, הריח נפש).
ואני רואה איך אני חי.
מה אני חושב, שאני לא רואה?
אני רואה איך אני חי.

ואפשר לנצח בבחירות בלעדיי. ואפשר למלא אצטדיון בלעדיי. ואפשר להתחיל לאכול בלעדיי. ואני יכול להמשיך, אבל אתם יכולים להמשיך בלעדיי.

וחבל, כי היה לי פוטנציאל. היה לי פוטנציאל לא לכתוב את הספר הזה. היה לי פוטנציאל גדול לא להיות בכלל. ולא מימשת אתו כשמימשת אותי.

ורועי שואל: מה קרה? מה רע? מה יש? יש שמש יש ירח יש צחוקים. ותמיד יש אחת שרוצה, כי תמיד יש תמיד, ותמיד יש יש, יש יש יש! ורק לך לא טוב?
ורק לך לא בא, לא הולך?
לא חבל?

(- חבל, אבל רק לי.)

ואבא שואל: ואיך אתה עם כסף? אתה מסתדר עם כסף? אתה בסדר עם כסף עכשיו? ומוסיף: לא, כי אתה כבר לא ילד.

(- כתבתי שירים, אבל כדור הארץ היה משקולת נייר.)

ואמא שואלת: ולא קר לך ככה בחלל?

(- קר. ומוטב היה לו נשארתי בבטן אמי. ולפני כן מוטב היה לו נשארתי בבטן כוכבי. ועוד לפני כן מוטב היה לו נשארתי מעורפל בערפילית, לא פוגע ובלתי פגיע, ובתוך כך נוגע בחיים רבים מכפי שאי פעם אגע בצורתי הצרה, הצרורה, הסופית.)

וסבתא ז"ל שואלת: לחלל כן, אבל להרים טלפון לא היה לך זמן?

(- לא. לא היה לי רגע לנשום. לא נשמתי בכלל. ולהזכירך: את כל חיך לא נשמתי פעם אחת. אני בא משושלת ארוכה של לא-נושמים.)

אבל המוות-סבתא מערטל את התחבולה:
האוויר מעולם לא היה לנשימה. כל הזמן הזה הוא היה חלל. סתם חלל כחול.

במדבר הדופי

בְּקַע הַקְּנָאָה שֶׁל הַשָּׁקַע בְּמִתָּן
 בְּבוֹר בֵּין הָעֲצָמוֹת לְבִינֵי הַתְּחִיָּה
 בְּסִיבּוּב הַמִּתָּן עִמְדֵי הָאֵם
 רָגַע לְהַפְנוֹת נֶפֶשׁ וְחִיָּה אַחֲרֵת
 שֶׁתִּצָּא מִשֵּׁם נִקְיָה רַבְתִּי בְּמִתָּן
 וּמִחֲזִיקָה
 כְּמֵאֲכַלְתָּ מִבְּפָנַי נוֹף בְּצַבֵּעַ גּוֹף
 וּמִמְשִׁיכָה בְּשָׁקַע הַשָּׁכָם
 חֲסֵרֶת רַחֲמִים כְּאִשׁוֹר
 בְּתֵהוֹם בֵּין עֵצִים הַלְשׁוֹן לִי הִיָּתָה
 בְּבוֹר בֵּין הָעֲצָמוֹת לְבִינֵי הַתְּחִיָּה.

⌘

חֲצַר הַחַיִּים אֲנִישׁת נֶפְשֵׁי בְּעָלִים
 בְּנִין הָאָדָם זֹאת אֲנִישׁת נֶפְשֵׁי שֵׁם בְּעָלִים
 דְּרָכָה בְּאִשְׁמָנִים – וְלֹא לְמַרְמֵס
 לְאוֹת בְּזִכְרוֹנוֹת
 עַת הַצִּיצָה נֶפְשֵׁי בְּחִלּוֹנוֹת
 וְיִצְאָה לְהַתְחַלֵּף

⌘

הַשִּׁיר הַמְּשֻׁלָּם
 לֹא מְעַנֵּן אוֹתִי עוֹד
 אֲנִי רוֹצֵה לְחַיֹּת

יונדב פרידמן

57
208

56
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

שנו יערים

גיליון #00003

T. gondii By T. gondii

למודי יער, הערה ראשונה:
לצומח - חפשי שמים אחרים משל הוריד

הבנת הנחיה, הערה שנייה:
אם עליך מרורים, הבט מסביבך על האור הנחמס. דע את גוזליך, חלקם מצלים עליך עד עצם החשך הזה

חנקו חתח חנקו ופיגמנט חתח פיגמנט, הערה שלישית:
חיות רוצות ממך זהו אבל אתה תעשה בהן צבועים

על ההסטוריה של הבסר בקרב בני חמרה, הערה רביעית:
היער קדם ליערן

היכן שפעד איל אדמוני, שם תהיה חמצה סליצילית, הערה חמישית:
עבור אלו שלא נאכלו אי פעם, שנבטו הרחק מכל נוגס ונגישה, מרירותם של פורחים אחרים, רעליהם וקוציהם, לעולם יתפסו כמות שהם, כמות שבהם, ברחיק זקה

59
208

58
208

חפושית הארן מנסה את היומה בקלפה, הערה ששית:
כל ! מבקש להפך את פנימה ל! בעכשו הידיעה. הטבע זממו בשךך תוך, הציף אותו בלבה, אצור את כרסומו במעבה טפה

מה שאדורנו רצה לומר הוא ש, הערה שביעית:
אל ליער לשגות במטע

פגור ללא זבוב לזבוב ללא פגור, הערה שמינית:
באחרית גופים לכל מולקולה בך יהיו קוראים

רק לבעלי גלגול מלא יש חלק לעולם הבא, הערה תשיעית:
שלוש שנות תולע של גזום שבולולים עבור יומים של בערה גחלילית צרלה, עבור סער אור שמזמן מן המתגלגלים הצדוגות, הטלה וגויצה

בית שחי ירק בוחש בתליטת שמש, הערה עשירית:
זעתם של מחטניים היא עדרי גשם, פלומת גוזלים לרף הנטבע

רוחו הקלגסית של מפוח נוחנת עצאזלה בערמת מחברים, הערה אחת עשרה:
חייכם הם פרשנותו של עלה צפצפה למרוצת הפוטונים, למגע חלל באישוני הנקרא

רצוני, בזאת ושלא בזאת, בין שהנו קעת ובין שאינו קעת, להיות משורר גדול, כלומר, טפיל מדבק. אל תבינו אותי לא נכון, אל תבינו אותי כלל, מה יש להסביר - רק לחלות, לארח, להעביר. נשאיח ופנדקאים, מאלפי מח, מכרות של תאים אפרים, חמימי זכרון - אשתדל להיות חסר פשר, הנגע הקל בתבל, לא אקדיח את גופכם כשפעת מדנים, לא אכאיב לאחריתכם פילד מזה אכזב קדים, מאיש ועד בהמה לא תהיו עבורי פושטי חיים. הסירו מדאג ממצחכם, יש לי נסיון רב גלגולים. החחלתי ממעיו המשמשים של דג זהב ערירי, התקדמתי למחסה אקלקטי בריר של חלדה כרוחת און ומרבת זהומים, הפלגתי ממנה לאטם לב בחזיר יבלות שלעס אימים. והריני לפניכם מדרדר לשיר, פלותי, מקבץ גורונים לרגע מרב תאים, כושל לשבות חן עם נגיף השפה, זה לא בסדר להיות כן - ארד, חושפני, בודד - מחניק את תקבלו אותי בפית מלה. הייתי פשוט יותר, אמבי, בבטנו של חתול אשפתות כעטרך, פועם מפה לפה ברקבת תחתית, והנה נקלעתי למבוי סתום מסתום, שירה, ועוד עברית. לא אמר לכם אנא מכם עתיד, אבל אמר לכם אנא מכם עתיד

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

דיו

קיימו של הפרטיסון מוטל בכרטיס ולהפך כשם שעורב כרוף בקולו

קול עורב רחוק

פסי רכבת חובשים

קו אפק מוריד

פנס רכב פולה זוג חזירי בר מגלימת חשוך

רוח רוקדת קוץ

מצביעה על פרסאיד

שלא ראיתי

$\frac{61}{208}$

$\frac{60}{208}$

צל קלב מלנה את צלי תחת משבני כרכר

גאות שואגת

ים מנגו על צדפות

בדרךכו לים

מפני שיבה תשתה והדרת פני סקוויה, הערה שמים עשירה:
ההולכים על ככה מישבים את האש בחיק הזה וזה, מבעירים את
צלמם לצלמה, מצלמה, בצלמה

יער חול נודד מנעץ מקום לעבר יורה תנועה, הערה של עשירה:
גרגירי סהרה על ספוננו של חגב סודני במסעו לארבה

כל המאיר פיסופסום בעלה אחד, העיר צמח ומלאו, הערה ארבע עשירה:
בשונה מרודפי גפים ובצלי עין בלתי נשירה, עליו של המעפיל
מודדים ברחב אור את גבה החשכה

בקרת אכלוסין מדלגת מתאנה מואצת לבסר רעוה, הערה חמש עשירה:
אתילן משכניך לפרי גזר עליך להבשיל אל הלאלתר גבת מתיקה,
להסגיר את תפוצותיך לתמי אכיל ונבלע, להפריז נפחד על מנת
שעתידך יעבר מפי טבעת לאדמה. בצאתך להגמל מענפיך המהגרים
מו הכבידה, תו עסיסך לכל הכרת, השק מהלך לערמה

נפת אומרים, דעו לכם כי אין מחוק שפנוי מחלל, הערה שש עשירה:
כל פרוחנינו הם תרגום לשמש

בקרב האילנות, גם צחנחו של *Sterculia foetida*

היא פרה-סוקרטית, הערה שבע עשירה:

מבלי לראות ולו זבוב מעט, אבקנינו מפליגים על מלאכי רמה לעבר
פתחון שחלה. אהבת רקב היא זבוב וכל השאר הנו נשל לתועים
בפלוג יודע וידיעה

לפני ארבע מאות מליון את, פרוטוקסיטים (prototaxites)

היו לעל, הערה שמונה עשירה:

הפטריות היו הראשונות ללמעלה, כמותן, צורותינו נענות לגבה
קורא

הפטריה יכולה להיות כל הדרכים קלו וצדיו להותר פטריה,

הערה חשע עשירה:

בנבחר או במשחר ידעוד פטריות

דור בהם כי אינם יודעים את אשר הם קנים, הערה עשרים:
כל איפה נושר, אחז ברפאים שאחזו את קורומיו. אנו קורים יותר
היכו שלא פשתה מדה

גיליון #00003

נְסִיגָה

1.

חֲבָרִים, אֲנִי מִדְּגִימָה שִׁיוּט בְּעִירָם מְלֵא הַקִּיץ
מְלֵא עִירָם.

מְבַרְקָה וְדִבְרִיקָה וּמִדְּבִיקָה מִזְעָה וּלְבִדִּי מְלֵא
וְהָאוֹרוֹת הַחֲשֻׁמְלִיִּים דּוֹלְקִים אֶף שָׂאוֹר בַּחוּץ כְּלוֹמֵר בְּעוֹלָם
כִּי כִּבִּיתִי אֶת הָעוֹלָם.

אַתָּם לֹא כָּאֵן לְהַדְבִּיק
בְּזַעַת אִפִּי, אַתָּם לֹא כָּאֵן לְהָרִיחַ
אַתָּם לֹא כָּאֵן אֶת הַזְעָה שְׁלִי, אַתָּם שָׁם
יִמָּאִים גְּדוֹלִים
וְאֲנִי מִטְּפַחַת כְּחֻלָּה מְנִיפָה הַזְדַּקְפוֹת פְּנִים חוֹלָה
וְלִכְאוּרָה יֵשׁ יָם.

הִנֵּה הַיָּם וְאַתָּם יוֹצְאִים אֶלְיוֹ וְחוֹזְרִים אוֹ לֹא חוֹזְרִים מִמֶּנּוּ.
לֹא אִמְרָתִי שְׁאֲנִי

רוֹצָה לְהִיּוֹת פְּנִינֵת אֶבֶק עַל הַסַּפּוֹן.

אַתָּם קָמִים מֵאַחַר וְחַיִּים בְּלִילָה כֹּל הַכְּבוֹד

לְכֶם וְלִירַח הַמֶּלֶא יִמָּאִי עוֹלָם

קָמִים מְקַדֵּם וְחַיִּים בַּיּוֹם

מְרָשִׁים מֵאֵד יִמָּאִי עוֹלָם מְעִיפִי עֲפִיפּוֹנִים בּוֹלְעֵי אֶדָם

נֶאֱנַחְתִּי כֹל הַחֲלָל הִיָּה בְּזָה אֶבֶל לֹא בַקְשָׁתִי

לְהִיּוֹת פְּנִינֵת אֶבֶק אִתְּכֶם

לֹא בְּאַתִּי לַסַּפּוֹן הַזֶּה, יֵשׁ לִי דְבוּר אַחַר אִתְּכֶם, אֲנִי

מִקְשִׁיבָה וּמִדְּבָרָת

סַפּוֹנָה מִמוֹל מְדְבָרָת וּמִקְשִׁיבָה וּמִכְבֻּסֵּת לְכֶם

אֶת דְּבָרֵי הַחֲכָמָה כְּבִיסָה יְדִנִית וְרִדָה

וְגַם תּוֹלָה לְכֶם בְּשִׁמְשׁ.

וְעוֹרוֹתֵי מִתְקַלְפִּים וְשִׂאֵרֵי מִתְרַחֵב וּבְשׂוּרֵי רֶקֶב.

מֵה לְעֵשׂוֹת שֶׁלֹּא לְמִדְתָּם אוֹתִי לְהִגֹּן

עַל כּוֹכְבֵי יָם

הַגְּנָה מְלֵאָה מְפָנִי בּוֹעוֹת רֶקֶבֹנִים

שֶׁל זְעָה וְזָרְעֵי דָם

(עַל כּוֹכְבֵי הַיָּם).

$\frac{63}{208}$

$\frac{62}{208}$

תמר רפאל

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00003

גנובים

כְּשֶׁזָה קָרָה בְּלִית בְּרָרָה לְקַחַת אוֹתִי
 לְרַחֹב הַסְּחוּרָה הַגְּנוּבָה וְאָמְרוּ לָנוּ לְבֹא מִחַר
 לְרֵאוֹת אֶת הַפְּגָרִים מוֹבְלִים אֶל הָאוֹר וְלִבְחֹר.
 הַיֵּינוּ צְרִיכִים לְהֵאָנַח אֶף לֹא נֶאֱנַחְנוּ.
 בְּרַחֹב צַר וּבְחֶדֶר צַר וְהַיֵּינוּ בְּסִימְבִּיזָה עִם הַעֲקוּרִים
 וְעִם הַפֶּרֶת הַסֶּדֶר הַטוֹב
 וְהַזְעִזוּעַ
 זֶה שְׂמַחְזִירִים אוֹתוֹ לְמָקוֹם פָּרוֹם כְּאֵלוֹ כְּלוֹם.

הוֹנְסָנוּ אֶל בֵּית וּבְלִילָה דְּבִרְתָּ וּבִבְקָר אֲמַרְתָּ לֹא דְּבִרְתִּי.
 בְּלִילָה אֲגַרְפֶּת בְּאוֹר
 וְיִתּוּשִׁים הִתְיַשְׁבוּ וְקָמוּ וְהִתְיַשְׁבוּ לָנוּ
 לְנִקְבֵי אוֹתָנוּ וּבְצִדְקָ וּמִרְבַּ צְדָק לֹא הוֹדִינוּ פַּעַם אַחַת
 שְׂאֲנַחְנוּ כּוֹעֲסִים וְלֹא קִלְלָנוּ בְּגִלְל הַצְּדָקָה, אֶפְלוּ לֹא
 אֶת מִלְחָמוֹת הָאֲזָרָחִים
 שְׂעַכְשֹׁ בְּאֲשַׁמְתָּן אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
 לְחַזֵּר מִחַר חֲדוּרֵי עֲשָׂתוֹנוֹת וְלַעֲמֹד בְּתוֹר בְּאִיזָה חֹד
 וְלַחַת לְזָעוֹת וְלַזְהוּמִים לְעֲשׂוֹת בְּנוּ, אִם כֶּבֶר
 נִגְזַר שְׁנֵהִיָּה כְּאֵלֶּה גְּנוּבִים
 וּמְנַקְבִים וּבְעֲלֵי זְכוּיוֹת יָחַד וְאִין מִי שִׁישְׁתָּה
 לָנוּ אֶת הָאָרֶס
 מִן הָעֵקֶץ מִן הַכֶּתֶם הָאָדָם בְּעוֹר הַלְּבָן
 הַמְנַיָּאק שְׂמַגִּיעַ לוֹ שִׁיגְנוּבוֹ לוֹ
 וְאֲנַחְנוּ לֹא מְדַבְּרִים אֶלָּא בְּקֻצוֹץ הוֹלָךְ וּמְחַרְיֵף
 שֶׁל הָאֲנַחָה שְׁהִלְכָה
 אִיפֹה שְׁהִלְכָה הַרְוָחָה.

כְּשֶׁנִּפְרַדְנוּ בְּלֵהַב הַצְּהָרִים כּוֹבְשִׁים נְמוּכִים
 עַל מְרַפְבוֹחֵינוּ וְעוֹד גָּלַד תְּלָאוֹת וּבְדִיחוֹת בִּינֵינוּ
 עַל גֶּרֶד אֵינְנוּ לְהַפְכָנוּ מְזוּגִים זֶה בְּזֶה
 וְרוּוִי סְלִיחָה מְרַאשׁ
 לֹא נִפְלְנוּ אֲבָל גַּם לֹא הַיֵּינוּ פְּחוֹת שְׂדוּדִים.

65 / 208

64 / 208

2.
 אִין סִיטוּאָצְיָה.
 עֲכָשׁוּ בְּמַגְפוֹן: אִין סִיטוּאָצְיָה. בּוֹא רְאֵה בּוֹא רְאֵה בּוֹא רְאֵה
 אִיךְ כָּשֶׁל הַבוֹרָא
 לְבָרָא סִיטוּאָצְיָה, צָאוּ רְאוּ צָאוּ רְאוּ צָאוּ רְאוּ
 כְּמָה הִיא אֵינְנָה.
 אֲבָל בְּאֲמַת שְׂאֲנִי
 עִידִם מְלֵא וְהָאוֹרְגְנִיזִם הַחִי שְׁלִי
 נְקִי מִיָּם. אֲנִי מְדַבֶּרֶת אֲתֶכֶם עַל רְצִפַת אֲגוֹן שְׁחָרָה
 מִחֲפָרְקַת עַל רְצִפָה שְׁכוּרָה
 בְּזָמַן הַמִּים הַמְחַחֲמִים וְהַבְּעוּבּוּעַ
 הַלּוֹחֵשׁ כְּבִיכּוֹל פְּתִיזוֹן עַל הַצְּוֹאֵר:
 לַעֲצוֹר לְאֲסוֹף אֶת הַזְעָה לְהִשִּׁיט בְּהַ דְּבָר
 וְרַק אֲזַ
 לַעֲצוֹר אֶת הַזְעָה
 לַעֲצוֹר לְאֲסוֹף וְאֲזַ בְּכָל זֹאת לַעֲצוֹר לַעֲצוֹר:
 לַעֲצוֹר אֶת הַזְעָה.

3.
 אֲזַ אֲנַחְנוּ עִיר חוֹף וְהַכַּל
 אֲבָל אִין לָנוּ יָם.
 אֲתֶם לֹא יִמְאִים
 וְשׁוֹם סְפִינוֹת לְכֶם.
 אֲתֶם מְקִיזִים דָּם חֲלִי אֶפֶר
 בְּחִלּוֹנוֹת צ'יט
 וְהָרָאוּ לִי מְטַפַּחַת
 שְׁהוֹפְכַת יְרֻקָה כְּשֵׁהִיא נוֹכַחַת.
 אֶף בְּכָל זֹאת אִם כֶּבֶר
 נִשְׂאָרִים לְנוֹפֵף עַל הַנְּמַל
 אֲזַ רַעַשׁ גַּל גְּדוֹל, תּוֹן גַּם לִי לְשַׁלַּח
 חֲתִיכַת דְּבָר קָטָן.
 הַנְּסִיגָה הַזֹּאת אֲחַרְתָּ:
 מְלִים בְּאוֹת לְהַמְחִק. עַל הַבְּטוֹן זְרַע נְכֻלָּם.
 בְּאֲמַת שְׂבִבְכָל הַסְּפוֹר הַזֶּה אִין יָם.
 אִיךְ לְהַגִּיד בְּלִי לְלַכְלָךְ?
 עֲלִי לְהַפְלִיג כְּלוֹמֵר הַפְּלִגְתִּי. אֲנִי לֹא כָּאוֹן.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

גיליון #00015

כלב מביט

משפּתח רצה לסגור
משפּפף רצה למות
אני דרוכה אך בביתי
מה שיצא עלול לרצות אותי.

כשאפתח ירצה לסגור
כשאדבר ירצה לשתיק
ובביתי בין כה וכה אני דרוכה.
אני הולכת לאחור
אל כפר אור מתוק.
הוא מאס בעיר המלוכה.

הבקר הוא עירם, הוא מתלונן
לי על מזרון. תרמיל נשמת. מושיט ידו.
מעדיף הוא לטפס אל מערב
במעלה אדם עד אבדון.

המערב מצפון, אני עונה
והמזרח נמרח בדם
וגם לכלב אין משג שהוא מביט.
המצלמות כלן חתול נרדם
וגם הלילה הוא עירם.
השמש לא נכרית.

הים לא מתרומם
השמש שיכות
הים פצוי הולם
הים מסוג נחות.

להשאר, אני אומרת.
להשאר, גם הוא אומר.
העביוות תמיד עולות יותר.

$\frac{67}{208}$

$\frac{66}{208}$

גיליון #00004

לדברים יפים

רגע, מסמנים צפים,
מה נעשה באהבתנו לדברים יפים?

שיעצר האויר אם מישהו יודע
מה נעשה באהבתנו לדברים יפים עכשו.
היינו בשאול רכבות קדמה ורכבות קולונאליזם ורכבות.
בער לנו העור אל תוף רפוד העור ורעדנו מקר.
חכנו אל העניים
נהגנו כמותם אף שהיה לנו הכסף.

עכשו על מפת העולם נעצים ובין הנעצים
על מפת העולם אין בררה אלא למתח
קורני ערים
כמו הפטריות הנבונות
שטרטטו את תכנית התחבורה הצבורית של טוקיו מאהבת גרגר ספר.
זה הספר
שמדבר לנו אל הדם.

לא להרים ידים. אנחנו מרימים ידים
ואומרים הביטה, ולא שואלים על מדרגות החללית, האבנים,
מהו בית ולשם מה
להמלט מחם ולשבת בשקט צריך למתח את הקורים בערים
ולשבת קרסל על ברך
לשכח כל אשר נתן לצלח בו לילות נכר
לראות כליה ולב
לרובצים ולמתרוצצים
שהשארנו למחר.

אם נשמע את מחר. רעשים הלבנו באזנו.
מזונות צמיחה פלכלית
השחירו בלשוננו.
אשרת כניסה עושה דרפה אלינו. עד שתגיע
שמן עץ התה המחטא ישמיד כל זכר פטרית
ישמיד כל טוקיו.

בצהבת, באור, בהתפרסם העור ובזעת קר
עד שנדע להלך באויר
באויר
באויר
אל המערב באויר.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

הפואמה האינפנטילית

1.-
 מדוע כִּשְׁהִכִּירוּ הוּא בְּכָה מְגַעְגֹעַ לִילְדָה בַּת שְׁמוֹנָה?
 כִּי הִיא הֵיחָה בְּאַרְץ. כִּי הוּא לֹא.
 דִּיבָה קִטְנָה מוּל כָּל פְּנֵתְאוּנֵי הָעִיר הַחֲרֻבָה שְׁבָה
 הַסְטוֹרִיּוֹת מִתְחִילוֹת בְּשַׁעוּרֵי הַסְטוֹרִיּוֹת.
 עַל הַמִּרְפֶּסֶת שֶׁהוֹרִידָה מוּל הַשָּׁמֶשׁ הַנִּמְצָצֶת
 הִיא מְנִיחָה עָלֶיו כֶּף יָד טוֹבָה.
 וְהוּא שָׁנָא אֶת גְּרוּשָׁתוֹ.
 וְהוּא הַבְּטִיחַ כְּרִטִיסִים אַף לֹא קָנָה.
 וְהוּא סִפֵּר לָהּ סִפּוּרִים עַל יַלְדוּתוֹ.
 וְהוּא עִבַד קִשָּׁה שְׁנָה אַחֵר שְׁנָה וּבִשְׁבִיל מָה
 כְּמוֹ כָּלֵם כְּדֵי לֶאֱחָסוֹן אֶת הָעֵתִיד הַמִּתְפּוֹצֵץ
 בְּשֶׁקַע עֵבֶה שֶׁל יוֹם-יּוֹמִים בְּכַרְמִים גְּבֵהִים
 אֲבָל בְּגִלְל שֶׁלֹּא קָנָה כְּרִטִיס זֶה לֹא קָרָה.
 לָכֵן כִּשְׁהִכִּירוּ הוּא בְּכָה.

0.
 לָמָּה הִיא צִמְצָמָה לוֹ סִמְכוּיּוֹת אֲבֵהִיּוֹת לְאַפְסוֹ?
 לֹא עֲמָדָה לָהּ בְּחֻזָּה מִשְׁטָרָה
 הוּא לֹא נִשְׂא נֶשֶׁק. אֲבָל גְּרוֹ רְחוֹק מֵאֵד מֵהַמִּרְכָּז
 הַחֲבָרִים שֶׁלּוֹ שֶׁעֲמָמוֹ אוֹתָהּ
 הִיא רְאֵתָה אוֹתוֹ מִחֲזִיק בְּקִבּוּק קִפּוּא בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹן
 הִיא שְׁמָעָה אוֹתוֹ מִרְגִיעַ בְּיַדֵּיו גוּר כְּשֶׁלוֹן
 כְּדוּר שֶׁל כְּשֶׁלוֹן בְּשִׁתֵּי יַדָּיו סוֹמֵר וְאֵז נִרְגַע
 כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ
 אִתָּה דְבִיל, אִתָּה אֲדִיּוּט, בְּצִלִיל כְּזָה שֶׁל רֶף שֶׁל
 מִתְחִיקוֹת הוּא מְעַרְסֵל כָּל הַלִּילוֹת
 מִשְׁאִיר לְכִלּוֹךְ בְּמִכּוֹנָה עוֹמֵד רְגָלִים יְחִפּוֹת
 צוֹנֵן חֶזֶק וְאֵז הוֹלֵךְ לְעִבּוּדָה
 לָכֵן כִּשְׁהִילְדָה נוֹלְדָה הִיא צִמְצָמָה לוֹ אֶת הַסִּמְכוּיּוֹת.

1.
 אֲנִי דְבַר צָהֵב שְׁמוֹתָר מֵהָר.
 אִם יֵשׁ כּוֹרְאוֹגְרֵף שְׁמֵלֵמֵד אִיךָ לוֹתֵר לַגּוֹף
 מוּלִי הוּא רַק יִקַּד קִדָּה.
 אֲנִי כֹה מְאֻחָרָת, צָהֵבָה וְאַרְכַּת צִפְרוֹ.
 אִין לִי טוֹנוּס כָּלֵל אִף אִם טוֹפְחִים לִי
 עַל הַגֵּב כְּדֵי שְׁאֲשַׁחַק וְאַרְגַּע אֲנִי טוֹפַחַת חֶזְרָה.

69 / 208 68 / 208

2.
 גִּיל קְרוּם הַמַּח. מְגַפָּה שְׁלֵמָה תּוֹקֶפֶת
 אֶת הָאֲזוּר הַזֶּה מְכָה הַפְּרִדָּסִים וְהַחֲלוּל מְכַל.
 הוֹרִים יִשְׁנִים עַל הַרְצָפָה
 כְּמוֹ צַעְצוּעִים מְשֻׁחָקִים מְדִי
 וְהַטֵּף בּוֹעֵר מַחֵם.
 אַחֲרֵי מַלְיוֹן יְמֵי הַצְּרָחוֹת יֵשׁ רוֹפֵא שְׁאוֹמֵר לְקַחַת
 הוּא אוֹמֵר אֶת זֶה רְפָה, בְּלִי לַחֵץ
 לְקַחַת אֶת הַדְּבָר הַצָּהֵב וְלַצֵּד אֶל הָאוֹר
 הָאֵם כְּבָר מְדַמֵּינַת אֶת הָאוֹר
 הוּא לֹא אוֹמֵר שׁוּם דְּבָר עַל אוֹר
 הָאֵם כְּבָר מְדַמֵּינַת אֶת הַלְבֵן אֶת הַשַּׁחוֹר
 וְלוֹקְחִים אוֹתִי וְשֵׁם אֲנִי מִתְעוֹרְרַת לְבַד אֶל מְלוֹתֵי הָרֵאשׁוֹנוֹת
 אֵלֶּה מְלוֹתֵי הָרֵאשׁוֹנוֹת: מִיִּשְׁהוּ כָּאֵן יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ?
 שְׁאֲצַלְצֵל לְעוֹרְכֵי הַדִּין שְׁלִי?
 אֵלֶּה מְלוֹתֵי הָרֵאשׁוֹנוֹת לְפָנַי
 שְׁחוֹתְכִים אוֹתִי בְּחֶרֶב וּמִיַּבְשִׁים לִי אֶת הַשֶּׁלֶד.
 הָאֵם בְּמִסְדָּרוֹן בְּהַמְתָּנָה.

3.
 הַשְּׁעֵמוֹם הַנוֹרָא שֶׁל אֲרָגָזִי חוֹל וְהַפְּסוּס הַגְּדוֹל שֶׁל חֲצֵאִיּוֹת גִּ'ינֵס.
 אֲלֵמָלָא אֲנִי מְרַחֶקֶת מִחֲצֵאִיּוֹת הַגִּ'ינֵס
 אֲנִי בְּטַח סוֹרֶקֶת לָהּ בְּשַׁעַר הָאֲרֵץ
 מְנַדְנַדֶּת מְנַדְנַדֶּת לוֹמְדָת לַעֲשׂוֹת אֶת הַתְּרַגִּיל הַמְּפָרַע עַל הַבְּרִזָּל
 עִם הַרְגָלִים מִשְׁלֵטְלוֹת מוּל הָרֵאשׁ
 וּגְדֵלָה עֲמַקֶּת גּוֹנִים יוֹתֵר וּמוֹכְנָה
 לְדָרֶף כְּלִי יָרִי אוֹ לַחַת יָד בְּמִרְכָּז הָאֲכֵלָה.

4.
 אֲנִי לֹא אוֹכְלֶת עֲגֻבְנִיּוֹת קְרוֹת, אוֹמְרַת לִילָךְ.
 גַּם אֲנִי לֹא אוֹכְלֶת עֲגֻבְנִיּוֹת קְרוֹת, אוֹמְרַת מֵיָה.
 אֲנִי אוֹמְרַת וְאֵת דָּה פֶּאק.
 אֲנַחְנוּ כְּמוֹ שְׁלֵשָׁה פְּמוּטִים עַל הַדְּלִפֶּק.
 אֲמִי הַלֵּא-עוֹבְדָת
 שׁוֹמַעַת וּפּוֹרֶקֶת עוֹד לְצַלְחוֹת וְאוֹמְרַת וְאֵת דָּה הַק.
 מְטַמְטֵם לְהַתּוֹכַח עִם בַּת אַרְבַּע
 מְטַמְטֵם לְהַתּוֹכַח כְּשֶׁבַת אַרְבַּע אוֹמְרַת הַכֵּל פְּעֵמִים.
 לָהּ בָּא לְהַסְבִּיר וְלִי בָּא בְּכִי וְלִמְחָרַת בָּא כְּלִי הַרְכָּב
 וְלוֹקַח גַּם אוֹתִי אֶל מִפְקֵדַת הַיְלָדִים שֶׁהוֹרִיָּהֶם עוֹבְדִים
 וְשֵׁם נִשְׁרָף לִי כָּל הַפֶּה מִעֲגֻבְנִיָּה רוֹתַחַת.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

5.

בַּכְּבִּישׁ שְׁבִין הַמוֹשְׁבוֹת חֲרָשָׁה עִם חֲרָשׁ
 לֹא סָתַם חוֹל. מֵאֲחֹרֵי מַגְרֵשׁ כְּמוֹשׁ יָצוּק
 בַּיַּת שְׁנָרְאָה כְּמוֹ פְּזוּרָה.
 בַּבַּיִת שְׁתֵּי נָשִׁים שְׁמִפְסִידוֹת כֶּסֶפִּים
 בַּגֶּלֶל חָשׁוּב שְׁגוּי שֶׁל כָּל הַסְּכוּיִים לִיצֵר
 דְּבַר יָפֵה בְּגוּף שְׁמִתָּאֵמֵץ יָתֵר עַל הַמַּדָּה
 כְּמוֹ נְנִיחַ גּוּף שְׁחוּק מִשְׁמוּשִׁים לְשׁוֹנֵיִים
 שֶׁל מְדִינָה שֶׁהוּ נָסוּ לְהַמְנִיעַ
 מְלֻכּוֹת בְּשֵׁם כְּמוֹ גּוּף אוֹ בַּיִת
 אוֹ מְדִינָה. עַל כָּל פְּנִיִּים
 יֵשׁ לָהּ מַחְסוֹן וְחֹדֵר חֲשׂוֹךְ בְּחֹצֵר
 יֵשׁ לָהּ רְבוּא בְּדֵי קֵטִיפָה
 הֵן מְזַמִּינוֹת פְּנִימָה אֶת הַיְלָדִים שֶׁרַב רַבָּם
 לֹא נִמְסוּ כָּלֵל בַּמַּגָּפָה.
 אֲנִי יָמִים שְׁלֹמִים נְחַבְּאֵת מֵאֲחֹרֵי וִילוֹן
 אֲנִי כָּל הַיָּמִים רַק מִתְּבַלְטֵת בְּסֵלּוֹן
 אֲנִי דוֹגְרֵת לִי בְּשִׁקֵּט וַיּוֹצֵרֵת מְכוֹנָה מִפֶּן עָקוּם וַיְרִיעָה
 אֲנִי שׁוֹמְטֵת מִן הַיָּד כְּלִים וּמִפְרִיעָה
 וַיֵּשׁ שְׁתֵּי אֲחֵיוֹת שְׁכֵנוֹת שְׁבָאוֹת מְצִידוֹת בְּלָחֶם
 לָחַת לְאֶפְרוֹחִים אֲדָה הֵם אֵינָם וְאִידָה הֵם
 מִתּוֹ לֹא בְרוּר וְאִידָה לֹא מִתִּי כֵּן בְרוּר וְאִידָה
 לֹא בָאוּ אַחֲרַי בְרוּר כִּי לֹא הָיָה כְּבֹר רָחֵם.

6.

עֶסֶק בֵּישׁ הַיְרִיחוֹת בְּאֲמָצֵעַ גִּיל כָּזָה
 בְּאֲמָצֵעַ גַּל הַסְּרוּקִים בְּבִקְרָה שְׁאֵלָה
 וְאִין בְּרָרָה, וְהִיא עוֹנָה וְזָה נִלְעָס מִשֵּׁם.
 לְבִי עִם הַזֶּמֶר הַמְּאֵפֵר כְּבֹד אֲשֶׁר צוֹרַח כְּמוֹ יְלָדָה.
 גְּרוֹנֵי מְדַלֵּק עַל כֵּן דוֹמֵם. אֲנִי בְּחוּף עוֹלָם הַהֶפֶךְ
 שְׁבַחְוֹף גְּרוֹנוֹ
 וְזָה יָכוֹל לְהַגְמֵר נְמוּף וַיִּמָּה פְּחוֹת מִשְׁעָמִם
 מֵהַנְּמָכָה מִתְמַדָּת שֶׁל כָּל הַמְּכַבֵּד הָזֶה
 לְכַדֵּי נְטָרָף וּמִחְגֵּלְגַל בְּמַדְרוֹנוֹת.
 אֲנִי חוֹתְרוֹת בְּגֶשֶׁם הַחֲרָשׁוֹת
 שְׁכוּנַת מַגִּיעַ לְכֻלָּם נִסְלָלַת
 הַכַּל פְּנִיִּים שְׁבִיִּים רִיקָם, הַכַּל חֲרָבוֹת זְלוּלוֹת.
 כִּיצַד חוֹזְרוֹת מִחֲתִירָה כְּזֹאת
 חוֹזְרוֹת מְזָה כְּמוֹ נְטָף
 וְאִמָּה שֶׁל נְטָף.
 חוֹזְרוֹת חֲתוּל רְטֹב וְאִמָּה שֶׁל חֲתוּל רְטֹב
 וּמִיִּשְׁהוּ שׁוֹכַח לְהַדְלִיק אֶת הַחֲדָשׁוֹת.
 אוֹ שְׁמִיִּשְׁהוּ צוֹעֵק מִסְפִּיק כְּבֹד עִם הַחֲדָשׁוֹת.
 אִידָה הוּא שׁוֹכַח אֵם הוּא בְּאוֹתוֹ הַזֶּמֶן צוֹעֵק
 מִסְפִּיק כְּבֹד.
 מִיִּשְׁהוּ צוֹעֵקוֹ. מִיִּשְׁהוּ צוֹעֵק כָּלוּ.
 אִידָה הַתְּרוּפָה יוֹדַעַת לְהַגִּיעַ דְּוָקָא לְרֵאשׁ דְּוָקָא לְרַגְלָהּ?
 לֹא יוֹדַעַת.
 וְאִידָה הִיא מִתְפֹּגְגָתָה? כִּכָּה.

$\frac{71}{208}$

$\frac{70}{208}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00003

אלוהים

בְּסִין רְאִיתִי שְׂדוֹת שֶׁל אֶרֶץ
עוֹד וְעוֹד וְעוֹד שְׂדוֹת אֶרֶץ
אֵינְסוֹף שֶׁל שְׂדוֹת אֶרֶץ

לֹא מִסְפִּיק שְׂדוֹת אֶרֶץ
רוֹצֶה עוֹד וְעוֹד שְׂדוֹת אֶרֶץ

אֱלֹהִים הוּא שְׂדָה אֶרֶץ

וְאֲנִי בֶן אָדָם
וְאֵינְסוֹף שְׂדוֹת אֶרֶץ
שְׂדוֹת אֶרֶץ שְׂרָאִיתִי וְחִזִּיתִי
אֲנִי אֵלֶּלָה הוּא אֶכְפֹּר
אֵלֶּלָה וְאֶכְפֹּר וְאֵינְסוֹף שְׂדוֹת אֶרֶץ

וְאֲנִי רוֹאֶה אֶת הָאוֹר שְׂאֵת מִקְרִינָה
עַל רְחוֹב יְהוּדָה הַלְלוּ
שְׂכִינָה שְׂכִינָה שְׂכִינָה
כֵּן, אֲנִי רוֹאֶה אֶת הָאוֹר שְׂאֵת מִקְרִינָה
עַל רְחוֹב יְהוּדָה הַלְלוּ
שְׂכִינָה שְׂכִינָה שְׂכִינָה

73
208

72
208

אֵלֶּלָה וְאֶכְפֹּר הוּא שְׂדָה שֶׁל אֶרֶץ
וְהַתְּחַנָּה הַמְרֻפָּזִית הִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
הַתְּחַנָּה הַמְרֻפָּזִית
הִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
הַתְּחַנָּה הַמְרֻפָּזִית
הִיא אֱלֹהִים
אֱלֹהִים הוּא הַתְּחַנָּה הַמְרֻפָּזִית וְשְׂדוֹת אֶרֶץ

רְאִיתִי אֶת יְדֵי הָאֱלֹהִים בְּעִינֵי הָאֱלֹהִים בְּרֻכָּבַת הַתְּחַתִּית בְּפָרִיז
הַבְּנָתִי שֶׁהַכֹּל קוֹרָה תְּמִיד בְּרֻכָּבַת הַתְּחַתִּית בְּפָרִיז
חִפְתִּי לְאֱלֹהִים וְלִרְכָבַת הַתְּחַתִּית בְּפָרִיז
נִבְלַעְתִּי אֶל תּוֹךְ אֱלֹהִים וְאֶל תּוֹךְ הַרְכָּבַת הַתְּחַתִּית שֶׁל פָּרִיז
אֱלֹהִים הוּא הַרְכָּבַת הַתְּחַתִּית בְּפָרִיז

ג'רמי פוגל

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00004

חזון המדוזות

הנבואה היא שאנחנו, בני האדם, בדרך החוצה. הנבואה היא שעתידינו כזן הוא בחלל הרחוק, הרחוק מאוד. הנבואה היא שבחלל הרחוק מאוד מאוד, אט אט, בעתיד שהוא כולו ללא כבידה, הצורך בעצמות ייעלם, ואנו נהפוך, כפי שניבא ויליאם בורוז, לסוג של מדוזות. ואני שואל: איך יחוו נכדינו המדוזות את העולם? לאיזו מוזיקה הם יאזינו? מה תהיה הפוליטיקה שלהם? מה תהיה רוחניותם? האם יהיו מדוזות יהודיות? האם בעיני נכדינו המדוזות קדושת הארץ תצדיק מות אדם? האם להן, סוף סוף, דמיון יהיה חשוב מזיכרון?

א.

ראו אותנו עכשיו, בני אדם, אנושיים, אנושיים מדי! אבל נכון, אמא, היינו קופי אדם פעם? פרימטים מאוהבים! יצור מיסטיקון החי בעדר - עדר האדם הקדמון ממנו התפתחה חברתנו - דרווין! זיגמונד שלמה פרויד! ואני שנים לא הבנתי את ההיגיון בחזון של הרב אמן שלמה פרויד, לפיו למבנה החברתי שלנו קדם מבנה עדרי שבראשו זכר אלפא, כמו בלהקת אריות או גורילות, כך שרצח האב, זכר האלפא, בישר את ראשית הציוויליזציה הנוכחית, ואותו הרצח מעידן החלומות ממשיך לרדוף את התת מודע של כולנו וכו' וכו'. לא שלא צמרר אותי עצם החזון! חס וחס! כל מבט היסטורי רחב באמת מנכיח את התובנה שכל קטגוריה דרכה אנו חושבים את עצמנו משתנה - ועצם המודעות לשינויים אלו, נשמות צדיקות, משנה את הדרך בה אנו אוהזים ונאחזים בקטגוריות בהווה, משנה למשל, את רצוננו למות או להרוג בשמן. יריעה רחבה באמת הוא מציע שלמה, כמובן, אבל שנים תהיתי למה דווקא המבנה החברתי ההוא? למה זכר אלפא גורילאי שלומפי, למה? משהו בי מרגיש אחרת! משהו בי מרגיש את היצור החד תאי הנסחף בים, ובעיקר משהו בי מרגיש בונובואי! הרי מבחינה גנטית הבנובו קרוב אלינו יותר מהגורילה. מה אם אבות אבותינו חיו יותר כמו הבנובו? איך חי הבנובו? אוי, הם נשמות אלה! אורגיות! דשא! מין שמדבר מין! מין שנוגע, שמוצץ, שירד, שמאונן - לעצמו ולאחרים - מין שמתענג, אב ובת, אם ואח, סבתא עם כולם! כל מתח מתפרק

וְעָשׂוּ, אֱלֹהִים, וְעָשׂוּ

כָּל מָה שְׁאֲנִי כוֹתֵב הוּא תְּפִלָּה
כָּל מָה שְׁאֲנִי אוֹמֵר הוּא תְּפִלָּה
כָּל מָה שְׁאֲנִי עוֹשֶׂה הוּא תְּפִלָּה

כִּי אֲנִי לָךְ זֹנָה

וְחַיֵּי הֵם תְּפִלָּה

תְּפִלָּה אֶחָת גְּדוֹלָה

$\frac{75}{208}$

$\frac{74}{208}$

באורגזמה, כל מפגש מתורגם להנאה אוהבת, אפילו מפגש עם בונבו משבט זר – כל היכרות היא אורגזמית! אורגזמות למען השלום! פרימטים לא אלימים, גבירותיי ורבותיי! מטריארכלים! כן! מטריארכליות! יושבות שם יפה על הדשא, יורדות שם טוב למים, לאמבטיות ארוכות בנהר! אי-עשייה טאוואיסטית! בהתפתחות הזנים הבונבו הופרד מבן דודו הקרוב והשליו פחות, השימפנזה, בעקבות התהוות נהר הקונגו. הבונבו מעולם לא טרח לחצות את הנהר! היה לו טוב על הדשא שלו. היא ידעה לשבת שם בשקט ובחבונה מוארת, מנהיגת השבט. היא בדיוק נגעה בדגדגן של הגיטה! אחיינה בדיוק חקר את פי הטבעת של השכנה! בדיוק הדוד נשק לאשכיו של האורח! בודהות מתוקות! אז למה להניח, זיגמונד, שחיינו כגורילות ולא כבונבות?

ובכן, לפני כשבועיים, סוף סוף, זרק לי רב האמן פרויד, מפרש החלומות, החכם הנעלה, תשובה מעיפת מוח. רמז לפתרון הקושיה נמצא במכתב של שלומיק, שאבד עד לשנות השמונים של המאה העשרים, ובו פנטזיה פילוגנית: היה היה זמן, בפרהיסטוריה האנושית, כותב שלמומוכו, בו היינו בונבוואיים! היה היה זמן של טוב, של נחת, עת של שלמות. היה היה זמן, לפני עידן הקרח, בו אבותינו התענגו בקיום מואר באפריקה שופעת – פירות, ברכת המזון לכולם, אפשרויות זיווג לכולם, מבנים שבטיים פתוחים לכולם, עידום! היה לנו כל כך טוב עד שזכרנו את אותם ימים במשך דורי, דורי, דורי דורות, זיכרון עילאי שהשתמר עד עצם היום הזה, ואנו יודעים אותו כגן העדן!

כן, גן העדן! המיתוס של עדן הוא זיכרון של עדן פרהיסטורי בו חיינו עד עידן הקרח, שכפה עלינו מבנה חברתי דומה למבנה של הגורילות. האקלים הקשה שם סוף למין החופשי, שתופעות הלוואי הצאצאיות שלו הקשו על כלכלת השבט. האלפא הנבון משתלט על השבט באכזריות רבה ואוסר על הזכרים האחרים להזדווג. מעט הילדים ששרדו בקור הנוראי יהיו ילדיו. נולד האב הרודן ומת עדן. עידן הקרח!

היציאה מעידן הקרח, אומר שלומיק, הייתה ראשית הציוויליזציה הנוכחית. האחים רוצחים את האב ומחלקים ביניהם את אוצרות הטבע והמין, מקיימים עולם חדש בעודם מצולקים מקרבות העולם הישן, כאשר לדורי דורות, בתת מודע, נותר חותם האשמה על רצח

האב וכמובן, פחד הסירוס וכו'. אבל לא על זה אני רוצה לחשוב, נשמות – אני רוצה לחשוב על גן עדן! אז גם פאפא פרויד האמין בגן עדן! אם כן, האנושות חוותה הארה שקדמה לתרבותנו במאות אלפי שנים! אתה שוב צודק, צ'ואנג טסה! ואתן עדיין צודקות, יא בונבות!

יש בנו רעיון של עדן, שנשמך לפני מאות אלפי שנים ונכתב בספרי הקודש, ומידת השלמות האנושית טמונה ביכולתנו לממש רעיון, כך שאם יש גן עדן כזיכרון או כרעיון – יכול להיות גן עדן גם כמציאות! אין מחיצות בינינו לבין אותו הגן. הרי מה כבר יש בגן עדן? גן עדן זה פארק עם פירות וסקס! זהו! זהו כתר השלמות לאנושות! מה היה בגן עדן של ממש? מה נוכח בעצם ברעיון של עדן? תעשו גן עדן בגוגל – מה יוצא לכם? פארק עם פירות ועידום, אולי איזו ציפור קטנה, כמה פרחים. רוצים גן עדן? אני נותן לכם

גן עדן: שבו על הדשא, תביאו תפוח ותתנשקו. גן עדן!

ראו את הבונבו! הבינו את הבונבו! אנחנו היינו הם! ומה איחנו היום? לא יושבים נכון בפארק! לא יושבים יפה על הדשא! לא מבינים את הארטיק בים! להפך – יוצרים אקלים סיטי! בוחרים בעתיד דמוי עידן הקרח, עם משאבים מוגבלים, ואם שלומכו צודק – והוא מרבה להיות צודק, השועל – בוחרים בעתיד בו שוב נאלץ לחיות תחת זכרי אלפא, טיראנים מסרסים, שיאסרו עלינו לעשות ילדים! האילומינטי כזכר האלפא של שבט האדם העתידי, חס וחס! אני לא מציע שנחזור להיות בונבו. אי אפשר הרי לדרוך באותו נהר פעמיים, ואנחנו בכלל כבר דרכנו על הירח. אבל לאן כן נכוון את נכדינו? לעל-אנושיות או לתת-אנושיות? פרימיטיביות אכזרית וגוססת באקלים בלתי נסבל או להארה מדוזאית בחלל החיצון? לאן נזרום בזרמי זרמים, לאן?

ב.

אצבעותינו, שהתפתחו כדי לקטוף פירות, מנגנות את מוצרט! פרימט אוכל יותר אגסים, מרביץ יפה לשכן, עובר יום, עובר לילה, וולדימיר הורוביץ בן השמונים ושלוש מנגן את הניחומים של ליסט בווינה ויוצר שמיים באצבעותיו הארוכות, מחולל, בעדינות אי-קק, רגשות נשגבים בישי, יוצר סוג של אור – התעלות! שורד הפרימט שאוחז יפה במקל, יום, לילה, ותלוניוס מונק מפרש מרחבים בין התווים

ובתוך הנשמה והיקום - תלוניוס מונק כצ'ואנג טסה של הפסנתר! לא יודע אם הוא מונק בחלום של פסנתר או פסנתר בחלום של מונק - אבל ישנו - ואצבעות האדם מנוגנות ומנגנות! נינה סימון האלוהית מאוהבת בבאך, אוהבת אותו עם אצבעותיה האלוהיות! סבסטיאן טלייר מנגן את הברית הכחולה על פסנתר חשמלי - יש לי אור באצבעות הוא אומר! התעלות! בקצות אצבעותינו!

הדמיון, והיכולת לממש אותו, הם המאפשרים לנו לראות באיבר שהתפתח כתגובה ליתרונות הישרדותיים, אפשרויות שחומקות מההיגיון האבולוציוני ולהביא על ידי כך להתעלות במציאות האדם. מידת השלמות האנושית טמונה ביכולת שלנו לממש רעיון, ויש מידה של שלמות בכל עולם בו ניתן לממש רעיון. אלו הם ניסים! נס שתודעה יוצרת מוזיקה לאצבעות לנגן! נס עצם התודעה ביש ונס מימושה במציאות! נס מימוש התודעה הוא המציאות היומיומית של כולנו, ולכן אנו מין שיכול לקוות לכוון את האבולוציה שלו עצמו! כל מה שמדומיין יכול להתקיים. יש רעיון של עדן, יכול להיות עדן! יש רעיון של אל, יכול להיות אל! יהיה על-אדם! הרי מעבר ליש אין, ואין מהות לאדם מעבר לאדם, והאדם עודו מתפתח! הקשיבו לניטשה הנבואי! זכרו את העל-אדם כמטפורה, וראו אותו היום כאמת, כממשות, כתופעה גופנית! איברים מתחדשים! אדם ביוני! גישה מיידית למידע אינסופי! יצו בו משובצות הטכנולוגיות של מיליוני השנים הקרובות! העל-אדם כמדוזה! ואולי לבסוף תודעה חסרת גוף ברשת של מודעות: נתראה בעוד חמישה מיליון שנה, כמו שהולך שיר הזן ההוא!

יהיו אלים! תהיה אלוהות! מידת השלמות האנושית טמונה ביכולת שלנו לממש רעיון! מחשבה יוצרת מציאות! אפשרות ההתעלות קיימת בקצות אצבעותינו, בקצות נשמותינו! אז לאן נלך אמא? לאן? לגן עדן!

ג.

חפץ-אנוש, מעשה אצבעות אדם, פורץ בימים אלה את גבולות מערכת השמש, ואם יש לנו עתיד כמין עלינו לצאת אחריו. מהי המשמעות לאדם של מסעו של וויאג'ר? מהי משמעות האפשרות שנעזב את מערכת השמש גם אנחנו? מהי משמעות התפתחותנו לעל-אדם, אולי אפילו ליצור על-גופני? הרחבת אופקינו לממדים

אבסולוטיים, פרספקטיבה קוסמית, פנומנולוגיה שמבוססת על התעלות ועל רעיון הנצח והאינסוף.

אם כך, נשמות צדיקות מאוד, עלינו לראות את עצמנו בתמונה הגדולה באמת, לחשוב על הציוויליזציה כמובילה לאוטופיה אבסולוטית, לדמיון מוחלט, לנשגב, להתעלות! על כל מי שמוצא נחמה מסתורית בהמשך קיום התודעה ביקום, על כל מי ששואף להמשכיות המין, על כל ההורים לילדים, שלהם יהיו ילדים ולהם, בסופו של דבר, יהיו מדוזות - על כולנו כאן בכדור הארץ לאמץ זווית ראייה המביטה אל שנות האור שאליהן נזרום. עלינו להביט מזווית כיסופי הכיסופים, מטרת כל המטרות, גן העדן המשיחי של צדק והארה לכול, חזרה אלינו, וחזרה שוב ושוב - אוטופיה אבסולוטית!

בגלל שמיתולוגיות עתיקות הן עדיין מקור ערכינו, בגלל שהעבר הוא עדיין מקור כל ערכי ההווה, עלינו ליצור היפוך מיתולוגי! היפוך כל הערכים, כמובן! היפוך בזמן! ערכים כפרחים ששורשיהם בעתיד! אם מיתולוגיות מהוות תיבות לערכינו, אז עלינו ליצור את המיתולוגיות של העתיד! הבה להבא, אם כך, נהיה משיחיים! נייסד מתוך דתיות שפויה ומחייבת חיים משיחיות בריאה לאדם ולחיים - המדוזה כמשיח! גן העדן כמיתולוגיה של העתיד!

למה גן עדן? אולי בגלל הצמחים? הרי בזכותם אנו נושמים! הרי צמחים עברו לאנרגיה סולארית לפני מיליוני שנים! חייבים צמחים! צמחים זה חוכמה! צמחים זה ברכה! צמחים זה עתיד! יש להבין בצמחים! יש לחבק, לאכול, לשתות, לאהוב צמחים! לא אוכל כאן להרחיב, יתכן שזו גאונות שעדיף להסביר במחול, או בשיר של יואב עזרא, אבל קבלו את האמת הזו, נשמות ברבור, חייבים צמחים! איך הולך שיר העם הבלגי ההוא? אם אתה צריך להתייעץ, דבר עם העץ! אם לכאורה יש בעיה, דבר עם הדבורה!

ואנחנו הורגים את העץ ואת הדבורה! טיפשים! עלינו לשחול גנים - ומהר! לשלוח אתם לחלל! אין לנו זמן! כדור הארץ ימות בסוף! השמש תמות בסוף! תהיו משיחים של העתיד! צריך לעוף מפה ומהר ולהתפזר כמו ציפורים בחלל! יש לבנות, תכף ומיד, ציפורים ענקיות מזהב, ציפורי החיים, ובתוכן לשחול גנים וגני גנים - ולעוף! לעוף לעתיד! למדוזות! והמדוזות יבנו גני עדן! הגנים התלויים של מערכת השמש! הגנים התלויים של מערכת שמש אחרת! גני העדן

התלויים של היקום!

ובציפורי החיים, בגנים התלויים של היקום - צמחים, פירות, עירום וסקס! והחדשות משלמה הרי טובות: סובלימציה! הכול מיני! מוזיקה, ספרות, שחמט, שירה! כל מה שיפה הוא סקס! כל מה שמתקשר הוא סקס! ארוס איתנו תמיד, וכולם ישוררו את הקיום, ישוררו את הסקס - וירחפו המדוזות בגני עדן תלויים - בארוטיות תמידית - מבטן העמוק יופנה פתאום לעץ - הנה מדוזה במפגש עם האילן - הנה מדוזה רואה ישוע בחמנייה הפונה לכמה שמשות - יצופו בגנים התלויים לצלילי פסנתר אלוהי, רך, ינגנו עליו עם סוג אחר של אצבעות, אצבעות רכות, מדוזאיות, מלאות אור, אצבעותיהן, אצבעותינו! יחוללו אור, המדוזות, בריחופים בגנים התלויים, יהיה לנו טוב, יהיה להם טוב, לילדים של כולנו - ישבו שם יפה, ישבו שם מדויק - ירחפו להן לנצח - כך הן יחיו, המדוזות, בגני העדן התלויים של היקום!

הן, מדוזות! הן, ילדותינו היקרות! מה תהיה שירתכן? איזה מרקם עדין למיניותכן? מה תאמרו על היש? מה תחשבו על האין? למי או למה תתפללו, נשמות קדושות? מלאות או נהיה, אבא, מלאות אור! איך נגיע לשם, אדוניי? עם מפה קונספטואלית, אדוני! בהכוונת מחשבתנו לנשגב! מיחולוגיות של העתיד! היפוך כל הערכים! מערכים מכווני עבר לערכים המכוונים לעתיד. יש לגזור ערכים ממדוזות שיחיו בגני העדן התלויים של היקום בעוד חמישה מיליון שנה מהיום. אוטופיה אבסולוטית!

המדוזות הן המשיח! הן משיחות בנות דוד, משיחות בנות כולם! דוד מלך ישראל לא ייקח אותנו לגנים התלויים של היקום! הוא קבור בירושלים! העיקר במשיחות, לא בירושלים! ירושלים כמשיחות! ירושלים של מעלה! אם לא, נשמות, איך ירושלים תישאר קדושה לנצח? מה אם כל המזרח התיכון יהיה מתחת למים בעוד מאה שנה? נרד לכוחל בצוללת? אני בעד צוללת צהובה כאמת מקודשת, אבל לטווח ארוך נאלץ להפוך לדגים! עדיף מדוזות! המדוזות ייקחו את בטהובן לעתיד וישאירו את יגאל עמיר בעבר! המקומי לא מקומי להן, היש מקומי להן, היש הוא המקום שלהן, היש מקומן, היש מקומן באמת!

המדוזות!

המדוזות הן המשך התודעה אל תוך היקום לנצח אמן!

המדוזה!

המדוזה היא כן!

המדוזה היא חיוב חיים!

דמיון! חיי אדם!

הומניזם!

מרקס! פרויד! ניטשה!

ישוע דנצרת!

בודהה!

מדוזות!

יואב עזרא - מדוזה! כרמלי, שועלי, כספי - מדוזות! רבזי וסער - מדוזות! אהובתי מדוזה! אמא מדוזה! אבא מדוזה! מדוזה ויליאם בורוז! מדוזה מלך המשיח! מדוזה מלכת המשיח אמן!

.ד

זכרו אותי, מדוזות, כי דמיינתי אתכן!

זכרו אותי, מדוזות, כי אני אתן!

דמיינו אותי, מדוזות!

דמיינו אותי כי תודעה חדשה היא עולם חדש!

$\frac{81}{208}$

$\frac{80}{208}$

לי תמיד היית
 גם אם לא תהיי
 גם אם לא אהיה
 לנצח אני בך
 אז תהיי גם אחרי
 את רחובותי אני מבקש
 שיקברו אותי בים גאלה
 בעודך במיטבך
 בעוד רחובותי במיטבם
 אני הולך ברחובות תל אביב ומתגעגע לתל אביב
 אני הולך בתל אביב וזוכר את תל אביב
 ובסוף תל אביב אני מבקש מתל אביב
 תמשיכי תל אביב גם אחרי
 רחובותי תל אביב מזכירים לי אותך
 תזכרי גם אותי
 פעם באלנבי אחד העם
 אמרת לי ברוך הבא

83 / 208

רחובות תל אביב מזכירים לי את תל אביב
 אלנבי מזכיר לי את אלנבי
 יהודה הלוי מזכיר לי את יהודה הלוי
 גאלה את גאלה
 בר יוחאי מזכיר לי את בר יוחאי
 אני הולך ברחובות תל אביב ונזכר בתל אביב
 אני הולך בתל אביב שבחוף תל אביב
 יש תל אביב
 ויש תל אביב שבחוף תל אביב
 בתל אביב שבחוף תל אביב
 המים הפבדים מרוממים את הרוח ומזידיים לפחדים
 ואנו זוכרות בשרותים את השואה עם הערת שוליים
 ושום דבר לא כחל כמו הקיץ
 ושום דבר לא לבן כמו הסתו
 ודור שני בחרף הופך לדור ראשון באביב
 בתל אביב שבחוף תל אביב
 תל אביב שבסוף תל אביב
 אני הולך בתל אביב
 ומתגעגע לתל אביב
 תל אביב שבחוף תל אביב
 תל אביב שבסוף תל אביב
 בתל אביב שבסוף תל אביב
 שדים שלא נראו בקיץ צומחים בסתו
 על ספת חרף כחלה בבירת של אביב
 בה האהבה שלי את תל אביב
 היא היא האהבה של תל אביב את עצמה
 והזכרון שלי אותה הוא הזכרון של תל אביב אותי
 את הערבים שלי שהקדשו לה
 הערבים שלה שהקדשו לי
 את הרגע בבעלי המלאכה
 את מה שאסור לספר על שדרות רוטשילד
 את הסודות של קישון לוינסקי
 את שלוחו של בר יוחאי
 והבנה שאסור לשכח אותך תל אביב
 כמו שאף עכשו תל אביב
 בנצח של הרגע הנוכחי

82 / 208

- ה ב ה ל ה ב א -

7.

אם תעשה אסיד
אני מציע שתעשה אסיד
דהינו שתעשה אסיד בתוך האסיד
כלומר לכשתהיה על האסיד
אחרי שלקחת אסיד
תוף כדי האסיד
תעשה אסיד
ותהיה באסיד שבתוך האסיד
קח אסיד בעודך על אסיד
כמו שנגמור
האסיד שבתוך האסיד

3.

פעם בטרדות רוטשילד
הייתי על אסיד עם חבר
ובעודנו על אסיד
אמרנו בוא נעשה אסיד
ועשינו אסיד
לא סתם אסיד
אסיד שבתוך האסיד
ואחר כך היים היה קביסטי
בעוד העתיד תרגל טאי צ'י
מימנות מסתורית
של הטכניקה הרכה
תוף כדי האסיד
האסיד שבתוך האסיד
בחוף גאלה
חומוס!
וכשחזרנו לדירה אחרי
ההפוך של ההפוך
הבנו שלא נצא לעבד
זה היה יום שלישי בבוקר
והאבא בבור
ואנחנו באסיד שבתוך האסיד
יצאנו לאסיד

והסתבר עם האסיד
נהיה אסיד בתוך האסיד
והוא, החבר, ראה מאחורי
את המושיע ישוע דנצ'ר
ראה אותו על גרב
תלוי ליבוש
ולא אמר לי
תסתובב
ישוע מופיע מאחוריך על גרב
איזה חבל שהוא לא ספר
על ישוע מאחורי
על הגרב
למה לא לספר לי שישוע המושיע
מופיע לו על גרב
תלוי ליבוש
מאחורי
באסיד שבתוך האסיד

$\frac{85}{208}$

$\frac{84}{208}$

2.

תודה לך על העשית שבראת, תודה לך על העשית שעשית, על שעשית את
האסיד שלך, היית צעיר בשדות של אנגליה, נער יהודי רוקד בגוף זהב
והחבר שלך היה ניוטון, והפכתם לחיות בר בבור ביער, וראית את הזקנים
בתוך השביל נושמים עם פני אבן, ודרקוני העננים מזדיינים או הולכים
מכות, לא חד-משמעיים היו העננים, ואוטוטו אתה כבר בן ארבעים,
הסנטר שלך מדוזאי, איפה אתה ואיפה אסיד איפה, תראה אותך לפני
שנתיים על שפת הירדן, עושה לך אסיד לעת זקנת האמצע, מבין שצריך
לשחרר את קקיך לטבע מבלי להביט על עבודת הנמלים, והחבר הוא חכם
סיני על שפת הנהר, ובבוקר לא עקבת אחרי הסדרות של המתמטיקאי,
היו גדולות עליך בבוקר הסדרות, או שמא הוא לא דיבר לעניין, גם ככה
רק רציתי להירדם, כי היה ברור שמשחגע מי שנרדם אחרון. עשית מספיק
אסיד! הכל בסדר עם האסיד! לא צריך עוד אסיד! תודה על האסיד תודה!
עשית אסיד בתוך האסיד? עשית טוב. עשית מספיק. גם לא צריך לעשות
אסיד. לא חייבים. אני נראה לי סיימתי עם האסיד, בבוקר ההוא בנהר
הירדן. לא עשיתי הרבה אסיד, אבל עשיתי מספיק. עם זאת, יש מצב
שלא עשיתי מספיק די.אמ.טי. וכן, אולי, ואולי אפילו ייתכן מאוד, שלא
עשיתי מספיק אסיד.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

אין לנו שורשים

א.
 אין לנו שורשים.
 אין לנו שורשים כי אנחנו לא צמחים.
 אפילו אם נגיד שעדיף היה לו היינו צמחים, היות שאנחנו לא צמחים, אנחנו לא ניזונים משורשים.
 אם כבר ההפך הגמור הוא הנכון;
 כלקטים-ציידיים אנחנו מוכרחים לנוע כדי להיזון.
 התנועה היא-היא הקיום האנושי!
 אבל מה, לא מפסיקים במחזותינו לדבר על שורשים.
 כולם מחפשים שורשים!
 אמור להיות לי חשוב להתחבר לשורשים שלי! לצמוח מתוכם!
 להיזון משורשיי!
 אני אמור לבקר בצ'רנוביץ ולגלות שם אמת פנימית עמוקה! אתהלך בצ'רנוביץ ואבין את תורת הסוד של קיומי! אנסו שם את הדודה של הסבתא רבתא שלי, זרקו את חברות הילדות שלה לגז, שרפו אותן ואת הוריהן לכדי עפר ושיני זהב – אבל שם שורשיי! שם האמת לגביי! שם התזונה הרוחנית שלי!
 שקר וכזב עלוב!
 נשמות צדק, נשמות רוח!
 אני מחרבן על צ'רנוביץ!
 אני מחרבן על צ'רנוביץ כמו שחירבנו שם דורות של יהודים לפניי!
 אין לי שום שורשים בצ'רנוביץ!
 ולא רק לי, לאף אחד אין שורשים בצ'רנוביץ!
 לעודד כרמלי אין שורשים בצ'רנוביץ!
 גם מי שחי היום בצ'רנוביץ, אין לו שורשים בצ'רנוביץ!
 אוי, אך שאני מחרבן על צ'רנוביץ!
 אני מחרבן על צ'רנוביץ, ואני מחרבן על לודז', ואני מחרבן על אמסטרדם, ואני מחרבן על בלגיה רבתי!
 אין לי שורשים לא שם, לא שם, לא שם ולא שם!
 היות שאני לא צמח, אני יצור חסר שורשים!
 אין לי שורשים גם בתל אביב!

$\frac{87}{208}$

$\frac{86}{208}$

5.

אתה שואל אותי על מה אני חושב?
 אני לא בדייק חושב
 אני על אסיד
 ואם אתה מחפש אותי
 אתה תמצא אותי
 באסיד שבתוך האסיד
 יושב שם יפה
 שפדע
 באסיד שבתוך האסיד
 יושבבבבב
 יוששששששש
 שששששש
 ששש

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אני לא צריך שורשים בתל אביב!
אני צריך רק את תל אביב עצמה
כי לי תל אביב היא תנועה!

ב.

"על גבה של כל מטאפורה אתה רוכב כאן אל כל אמח" כותב ניטשה הנבואי. רכיבתנו על מטאפורת השורשיות מובילה אותנו לאמח מדכאת. אני מציע מטאפורות עליהן נרכב לאמיתות נשגבות! אני אומר יחד עם הרב האלכימאי זורן שמסורת היא קהילה של נפשות! בלייק, אבא שלי, חבר שלי, אחי שלי, אתה לא שורשיי, בלייק! אתה זימנת אותי לקהילה! תודה לך בלייק! תודה!

אני אומר שאם תנועה היא המפתח לקיום האנושי, האדם ניזון מהעתיד שאליו הוא נע! אני אומר שהאדם ניזון מהאפשרות של תודעתו בחלל החיצון! אני אומר שהאדם ניזון מהאפשרות של תודעתו בנצח! אני אומר שאם יש לנו שורשים, הם בכלל טמונים בעתיד! טמונים בנצח!

אבל אין לנו שורשים!

אין לנו שורשים כי אנחנו לא צמחים!

ואני כותב מתוך אהבה עמוקה לצמחים! ראו את עץ הסקויה אותו מכנים היום באמריקה גנרל שרמן, העץ הגדול בעולם! כאלפיים חמש מאות שנה הענק הזה עומד, ועומד, ועומד, ובאותו מקום, באותה הכתובת, לא זז, לא נווד, לא היגר, שורשיו טמונים באותה פיסת אדמה בדיוק. סביבו, אנשים הלכו, אנשים הגיעו, ברגל, על סוסים, ספינות, רכבות, מכוניות, מטוסים. והוא עומד בשקט אצילי ומואר. גנרל שרמן הרי בכלל לא גנרל שרמן. הוא היה אשר היה אלפי שנים לפני שכינו אותו כן. עמד בשקט, עמד ולא הזיק, עמד ורק תרם! בואו נלמד את הארתן של הסקויות! בואו נלמד את סודו של עץ הבודהה! של צמח עץ החיים שצמח בקיר של השירותים בדירה הקודמת בבר יוחאי, וייחורו צומח פלא במרפסת של הדירה החדשה במסילת ישרים! בואו נעמוד כעצים בשקט אצילי ומואר ביערי הלילה!

נעמוד! אבל נעמוד על רגליים – כי יש לנו רגליים, רגלי תנועה! לא רק שאין לנו שורשים, אף פעם לא היו לנו שורשים. הרי בהתפתחות המינים התפצלנו מבני דודינו הצמחים עוד לפני הפיכתם

לשורשיים. צפנו, שחינו, הלכנו, רצנו, אף פעם לא השתרשנו. אנחנו אל-שורשיים! בואו נלמד מהעצים, מהשקט, מהאצילות, מההארה, אבל בואו, אנו האל-שורשיים, נרכב על מטאפורות של תנועה! של מהירות! ניידותנו היא-היא קיומנו! התנועה שלנו האל-שורשיים היא חיים! שורשינו הם אל-שורשיים!

ראו, למשל, את האל-שורשי כרמלי. נכון, הוא דומה לביאליק, כרמלי. פיזית. אולי לא בדיוק לביאליק כפי שאנחנו זוכרים אותו מהתמונות, אלא כנראה יותר לביאליק כפי שהוא, נגיד, נראה היום, לאחר כמעט מאה שנה של התקבנות בקבר. כך או כך הם נורא דומים השניים האלה, כרמלי וביאליק. אותם פנים, מבט דומה. אבל עיקר הדמיון הוא דמיון של רוח. כרמלי פועל ברוח של ביאליק! וביאליק פעל ברוח של ניטשה וניטשה ברוח של שופנהאואר ושופנהאואר ברוח של בודהה! וכל אחד מהם גם ברוח של אחרים, וכולם גם יחד גם ברוח שלך, אם תבחר בה! אין כאן שורשים. יש כאן רוח ויש כאן בני אדם שבוחרים לעוף בה. תעופו ברוח של כרמלי! תעופו ברוח של יונה וולך! תעופו ברוח של בלייק! זו אותה הרוח! העיקר הוא לעוף! המצווה היא לעוף! המידה הטובה הראשונה של כל איש או אשת רוח היא לעוף ולהנכיח את הרוח בתעופתם! אין כאן שורשים, יש כאן רוח! יש כאן תעופה! יש כאן אור!

זכרו, למשל, את האל-שורשי אפלטון, ואת תיאורו את רגע ההארה בתוך החניכה שהוא מציע כאשר "לאחר שיח ושיג מרובה הסובב את עצם הבעיה ולאחר חיים שבצוותא – לפתע כאילו יינתז ניצוץ אל הנשמה שידליק בתוכה אור אשר מכאן ואילך כבר יזון את עצמו". האור נדלק מנשמה לנשמה. האור נע מאור לאור, מאור לאור, מאור לאור, מהאיגרת השביעית של אפלטון ועד אלינו, ומאיתנו ועד לנכודיתנו המדוזאיות. מאור לאור, זה בסוף אותו האור. האור של באך, האור של נינה סימון – אהבה של אור! האור של יונה ואורה של זלדה – אחיות של אור! האור של צ'אוונג טזה, האור של שפינוזה – בני דודים של אור! האור של יואב עזרא, האור של יהוה – האור! זה תמיד אותו האור! והאור הנדלק מזין את עצמו! האור הוא השורש של עצמו! אין לו שורשים! יש לו רק אור! עוד אור!

אתה לא מחפש יותר שורשים משאתה מחפש רוח! את לא מחפשת יותר שורשים משאת מחפשת אור! אורות בתעופה מדליקים אחד את

השני ומזינים את עצמם! כל אחד גוף, תאורה, כל אחת מגדלור!
 אמנם אני מעדיף את השירים של כרמלי החי על פני אלו של ביאליק
 המת! וגם אם אני מעדיף את השירים של יואב עזרא החי על פני
 אלה של דוד המלך המת! עדיין אני בעד כולם! כולם אורות של
 אותו האור וברוח הגדולה כל האורות בתעופה!

ג.

לצעירים:

אני דורש מכם להרוג את ההורים שלכם.
 אני מצווה עליכם להשמיד את ההורים שלכם.
 ושהמשורר הצעיר נח אנגלהרד לא יחבלבל;
 לא להרוג אותם ממש
 להרוג אותם רעיונית!
 להשמיד אותם ברוח!
 אני מבקש מכם לשחוט את ההורים שלכם בתודעה
 כי השחיתות היא גמורה
 כי קורבנם נדרש כדי לסלוח להם!
 כי רצח בנפש הוא לידה בעולם!
 הספקתי לא מכבר להזדקן, ילדים שלי, מתוקים שלי,
 נשמות ברבור טהורות עדיין כרגע,
 אני כותב לכם מעמוק מאחורי קווי האויב:
 הם מגיעים כמעט לכולם בסוף
 הם מביאים את הפחד כמעט על כולם בסוף
 אבל אתכם הם לא מפחידים כי אתם עדיין לא בסוף
 אליכם הם עדיין לא הגיעו כי אתם עדיין לא בסוף
 תפעלו עכשיו!

יש חלון ההזדמנויות חולף בזמן!

תמרדו מרד מוחלט, עכשיו!

המרד שלכם הוא התגובה הצודקת!

חברות וחברים, אני כותב אליכם מתוך מאבק שמתחיל להיראות אבוד
 אנחנו בצד המפסיד

אתם עדיין בצד המנצח

ילדים שלי, מתוקים שלי,

אין לכם אבא ואמא

זאת אומרת, יש לכם

אבל הם בגדו במהפכה
 מכוונות זדון או מאילוצים ומנסיבות
 זה לא משנה
 כולנו בוגדים במהפכה בסוף
 אבל אתם?
 אתם עוד לא בסוף
 ילדים שלי, מתוקים שלי,
 אנחנו ההבה להבאים במלחמה קשה
 כמעט נואשת
 מאבדים אנשים טובים על שמאל ועל ימין
 אבל גם אם אנחנו דועכים כמו עלים יבשים אל תוך העבר
 אנחנו מוחאים לכם כפיים בדרך לכליון
 אנחנו לא הולכים בשקט
 ילדים שלי, מתוקים שלי
 אנחנו לא השורשים שלכם
 ההורים שלכם הם לא השורשים שלכם
 אין לכם שורשים $\frac{91}{208}$
 תהיו השורשים של עצמכם $\frac{90}{208}$
 תהרגו את ההורים שלכם!
 לא באמת, נח, לא ממש
 אבל רעיונית? בנפש?
 אני מפציר בכם להשמיד את ההורים שלכם כליל
 תרצחו את ההורים שלכם, ילדים שלי, מתוקים שלי
 רצח אב ורצח אם רעיוני, בבקשה,
 תקשיבו לי, תקשיבו לי טוב
 אני מבקש מכם להרוג את ההורים שלכם
 לפני שהם הורגים אתכם!

ד.

תפעלו עכשיו!

תנועה היא תודעה!

חלון ההזדמנויות חולף בזמן!

תנועה היא תודעה

ואין לנו שורשים!

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

אנטוורפן

א.
הי, נולדתי באנטוורפן
יואואו ווואאאאוווו
קבל על זה פרס נובל, זא אפס

ב.
אנטוורפן
אני מגרש אותך לרביד השביעי של הגיהנם
שהוא חסר המשמעות המחלט
את ולא כלום עבויך
איפה את ואיפה אני
אנטוורפן
תמותי יפה שעה אחת קדם תמותי
למה מי את בכלל
אנטוורפן
נולדתי בך
בית חולים אוגוסטינוס הקדוש
נולדתי בנאופלטוניזם הנוצרי שלך
מודה לך מפל הלב אהובתי
תודה
תודה ולהתראות
אנטוורפן
רחובותיך תודעה
עוגותיך תודעה
שמך הכחלים שמך האפרים
תודעה
תודה
אנטוורפן
תודה ולהתראות

ג.
העיר גדולה
מלאת רחובות
בהם זקנים עומדים ומדברים

ד.
והגשר הלבו בסטדספארק, הוא קים או לא קים?
וממתק השוקולד בצורה של מטריה בסוף השרלוטליי, הוא קים
או לא קים?
ותחנת הרפכת של ברכם, היא קימת או שלא קימת?

ה.
ספורי מלפת השבת, עמק בשבת, עמק בקונסינסטראט
למדתי בתחמוני בלאנגה לאמסטראט
רשמים פריזאים בדירה של בטי בבלייליי
אבני הרצוף הרטובות של הרחובות ליד הרובנסהויס
הניחוח של מאדאם אנני
אפלו לא עפר ואפר
חלומות, הדהודי תודעה
תחזרי אחרי, אנטוורפן, תחזרי
העיר היא גדולה
מלאה ברחובות
בהם זקנים עומדים ומדברים
ומתחת לשמך הכחלים
שמך האפרים
שמך הנמוכים
הבל הבלים
ואינסוף של תודעה

93/208

92/208

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

גיליון #00003

אני המשיח

משמים נשלחתי ובפי הבשורה
גאלה לך הבאתי מאבי הנורא
אני המשיח, זה סוף העולם
אני המשיח, אבטל את כלם

אבטל את הילדים, ואת הקשישים
אשאיר רק אותך מכל הנשים
אבטל את הדוסים ואת הערבים
ואותיר רק אותנו נאהבים

אבטל את השואה, ואת היטלר נשפח
מי צריך את אושויץ כשיש לי אותך

אני המשיח מחולל הנסים
אני המשיח מי רוצה כרטיסים

95
208

94
208

גיליון #00007

תפילה לדיונון

אמרת לי: היום ננסה דבר חדש -
תפילה לדיונון!
נתפסתי חזק לרעיון: הדיונון - זרועות הרבה לו.

דיונון, דבר מצחיק:
כורעים וכורעים, וכמה שלא נקרעים - הדיונון עדין נמוך יותר.
הוא למטה - אתה למעלה. אין פרוקסטים.
הוא לא נמצא בכל - הוא נמצא למטה.
נכון שהיום אפשר לבנות אקוריום בתקרה,
אבל מעל התקרה - שמים. עדין למטה, הדיונון!
נכון שהיום אפשר לבנות אקוריום גם במטוס.
אבל מה התועלת בכך?
מטוס הוא מרד באלהים - אף למטוס תועלת ברורה בתובלה, תחבורה
ומלקמה.
מה תפקיד לאקוריום בתוך מטוס?
איש לא ימרד בדיונון, כי אין צורך להתקין אקוריום בתוך מטוס.

עמואל יצחק לוי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

גיליון #00009

התחש

כל אחד יש לו תפקיד בעולם הזה
מלבד התחש.
התחש אין לו תפקיד בעולם הזה.
הוא - כל תפקידו להיות בתפקיד.

באמי אנדמן היה חק שאסור לאכל תחש
למה חוקקו?
כי אף אחד לא אכל תחש בלאו הכי, ורצו שתהיה סבה.

נשאל אותו, אולי יש לו תפקיד בעולם הבא.
תחש, יש לה תפקיד בעולם הבא?
התחש עונה: מיד אני בא!

מהי תורה?
היה אחד בלי תפקיד, עשו לו תפקיד.
מהי אהבה?
היו שנים בלי תפקיד, עשו להם תפקיד.
מהו שברון לב?
היו שלשה בלי תפקיד, עשו להם תפקיד.
מהו עולם הבא?
היה שום דבר והפכו אותו לתחש.

מעשה בתחש שהלך לבית הכנסת.

שאלוהו: תחש, מה לה ולבית הכנסת?
ענה: מודה אני לאלהים שלא נתן לי אשר.
שאלוהו: תחש, איזו תודה היא זו?
ענה: שאז היו מחוקקים שחייב אני להיות מאשר.

$\frac{97}{208}$

$\frac{96}{208}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

תרון נוסף:

אלהים נתן הרבה דברים. הפוכבים, האהבה, הודאות שבאמונה.
דיונון - שום דבר.
בעבודת השם כרוכה צפייה. עבודת הדיונון - כרוכה בכריה.
מהו נס? תקלת מערכת:
נתקעת על כביש ללא מוצא והופ! גלידריה.
מה קרה בעצם? תפלתך כופפה את חקי הבריאה.
אז מי פה ברא במלה? אלהים או אתה?
זה אלהים תקול: אתה מתפלל והוא מציח!
רצון יראיו יעשה, ואת שועתם ישמע ויושיעם. ואז עוד לוקח
קרדיט!

הדיונון - אדון לעצמו.
תאמר לו: שמע דיונון הקדוש בן הבחולה ישמח ויחלקל,
יא רחמן יא רחים יא מאלכ יא קדוס, הב לי דיו, הדיונון,
אני יש לי שיר על נהר הגנגס.
ואז אולי הוא ישפיריץ לה דיו,
אבל זה יהיה מקרה מחלט,
וזה הבדל גדול בין האל והדיונון:
הדיונון לא מבין את שפת בני האדם,
גם אם הוא הכי רוצה לעזר, הוא לא מבין את הבקשה
ולכן גם לציח לא יכול,
הוא מונע משקולים או ביקטיביים לגמרי!

אני מפיר משורר, מצא את אהבת חזיו וממשיך לפנטז על אהבה
נכזבת.

זאת חרות:
מי שחורת על לוח טובים לו השמים
מי שרושם בדיו טוב לו דיונון.
הבדל אחד בין אקוריום לשמים:
בשמים אי אפשר לטבע - דוחפים חזרה למטה.

גיליון #00010

האלמנטרי

יש קווארקים של אשר
 מעט קטנים יותר מקווארקים אחרים
 מעט אטיים יותר
 מעט קימים פחות
 אבל אתה לא מחליט ממה עשוי הקיום.

גיליון #00015

רפה-נוי

הכל יגיע לקצו ברפה-נוי
 בקצה המערב.
 במרחק קוראים לרפה-נוי אי-התחיה
 כי לא תהיה בו תחיה. רק אי-תחיה.
 טוב שיש מקום כזה,
 אבל אין בו מקום בשבילך.
 אתה תחזר על עצמך כמו השמש
 עד שלא תגיע לרפה-נוי.
 העצב ושברונות הלב
 נערה בבנק ובקרים עצובים.

99
208

98
208

גיליון #00010

החבר הנאמן

אם לבגד
 רק ככה!
 מאחל שכל בגידה
 תהיה כמו הבגידה הזאת
 יתר על כן
 שכל מערכות היחסים
 יהיו כמו הבגידה הזאת
 מי שבוגד כל כך יפה
 הופך את מה שהוא בוגד בו לבגידה
 שהיא גם כן יפה
 אבל פחות
 ורק מפני שהיא שלו.

ולמה היא כל כך יפה
 קדם כל מפני שהיתה בה אהבה
 ומה יותר יפה מאהבה?
 שנית מפני שבקש סליחה
 ומה יותר טהור מסליחה
 סליחה!
 יותר טוב שבגד משלא בגד
 שהביא לעולם הרבה אהבה
 והרבה סליחה.

תודה רבה לו שבגד
 ומי שבוכה
 מי שבוכה כפוי-טובה
 בוגדת
 בוגדת בעקרונות המוסר
 בעקרונות היפי
 באהבה ובסליחה
 כבר שכתה
 מה זה נאמנות
 לחלשות של אדם אהוב.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

טונגה

לא בשביל ינני ולא בשביל רטוש נתנה השפה העברית,
אלא שתגיד לי
אני אוהבת אותך.
חבל.
זה אפשר גם בפולינזיה.

פיצד?
בטונגה יש פלונסאות, ושדות ונל,
ומלכה בשם טופו שגבהה כגבה עץ הקוקוס.
ואת כל זה נתנו לנו רק בשביל שאדם אחד ביקום פלו יצחק
עליה?
לא נכון!
מה פתאם!
את טונגה נתנו לנו בשביל ששנים יצחקו עליה.

שלוש פעמים בחיי ראיתי אשה במערמיה
וברביעית לא ראיתי, מפני שעצמתי עינים. מאז
שוב אינני מאמין שאהבה ישנה,
אלא בשביל שיהיה על מה לדבר.
שוב איני צוחק על טונגה,
אלא בשביל שתוסיף להיות.

101
208

100
208

גיליון #00015

גואם

לא את רעד, לא את אויבך,
לאהב את מי שאיננו,
ושלעולם לא יהיה.
רק כך צריך לעשות אהבה:
במקום שאין בו אהבה,
במקום שאין בו אוהבים,
בגואם.
כי היכן שיש אהבה -
אין מה לעשות.

גיליון #00013

השמש שרה למכיו

מלכזר, מלכזר, מלכזר, מלכזר,
מדוע לא באת לראות את פני?

השמים פשוטו שמלת אלמונים,
הכוכבים עמדו מלכת.
דרך פז נטו האילות,
בסבלברד עפעף הלויטו.

ומי לא קם?

מלכזר!

כל הלילה נקר את חיותה נתנזון.

האם בשביל הדאר מאיר השחר?

האם בשביל הלויטו בסבלברד?!

איה נפלת משמים מלכזר מטמטם, איה סגרת עינים

מי יראה את השמש מלבדך

מי ישמע את שיר השמש

אינך רואה כי לעיניך מאירות ידיך הכעורות?!

בגלל חיותה נתנזון תחשף הארץ

עשר מעלות תשוב השמש אחרנית

יקפאו הימים ומטר לא יחדל

קר וחרף ולילה לא ישבתו

כל יום יהיה לכם חג המולד

וכל זאת בשל חיותה נתנזון.

ואתה מלכזר

לא תמצא מקום תחת השמש כי

באשר אתה הולך שמה אין שמש

ידעו כל הגוים כי אתה העלית את חמתי

ידעו כל הנשים כי בגללך ההתקררות הגלובלית

ידע הלויטו בסבלברד.

שיר אהבת דניאלה

מרחשון אוהב את דניאלה
 אחד עשר ירחים אין בשנה מרחשון ואין בעולם אהבת דניאלה
 ירח אחד בשנה הוא מתגשם, ורק בבית העירייה,
 מפני שיש שמה לוחות שנה.
 ובכל הניתו הוא אוהב אף ורק את דניאלה,
 וגשמי מרחשון למענה היא
 ויש אהבת דניאלה.

ועל כן אין מרחשון רוצה לחלף לעולם
 כדי שתהא בעולם אהבת דניאלה
 אלא שכסלו אוהב את דונטלה, ואי אפשר שלא תהא בעולם
 עת לאהבת דונטלה. ולכן קבעו חכמים עת לאהבת דניאלה
 ועת לאהבת דונטלה.

וזאת השאלה:
 האם יש בין מרחשון לכסלו זמן
 שיש בו אהבת דניאלה ודונטלה כאחד
 שיש בו אהבת כל הנפשות כן וגשם?
 או שלהפך, יש זמן שאין בו לא אהבת דונטלה
 ולא אהבת דניאלה
 ולא אהבת עמנואלה
 ולא בכלל אהבה בעולם
 ואפלו העירייה סגורה.

סער יכין

103
208

102
208

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

4

זָה שִׁיר קִינָה לְעִיר חֲבֵל
 שְׂגוּרָלָה כְּשֶׁל בְּבֵל
 לְמִצָּא לָהּ אֵל נוֹטָה לְכַעַס
 לְשֹׂאף אֶלְיוֹ וְאֵז לְקָרֵס.
 זָה שִׁיר קִינָה מֵאֵד עֲלִיז.
 זָה שִׁיר קִינָה לְאֵל רְגִיז
 שְׂפָל בְּלִטָּה לוֹ הִיא קָבֵר
 וְכָל קְבָרָיו הֵם סְלֵמוֹת
 וְאִם רַק נְטִפֵּס מֵעֵבֶר
 שְׁלֵנוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת.

גיליון #00015

שיעור בהבנת הנורא והמוטב

לְמִיטֵב הַבְּנֵתִי,
 הַדְּבָר הַטּוֹב בְּיוֹתֵר לְעֲשׂוֹת בְּבְרִית הַמוֹעֲצוֹת הִיא
 לְהִזְדַּיֵן, וּכְשֶׁאֲנִי אוֹמֵר לְהִזְדַּיֵן, אֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְעֲשׂוֹת אֲהַבָּה. 107
208

וְהַטּוֹב בְּיוֹתֵר לְעֲשׂוֹת בְּאֶרְגָּנְטִינָה שֶׁל הַגְּנֵרְלִים הִיא
 לְכַתֵּב שִׁירָה, וּבִזְזָה אֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְדַבֵּר אֲהַבָּה.

וְהַטּוֹב בְּיוֹתֵר בְּאִיטַלְיָה הַפְּשִׁיטִית הִיא
 לְצַיֵּר אֵיזָה פְּרִסְקוֹ אוֹ גְּרַפִּיטִי, וְאֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְהִרְאוֹת אֲהַבָּה.

וּבְיִפּוֹ הַפְּסִיכּוֹאִימְפְּרִיאִלִּיסְטִית הַטּוֹב הִיא
 לְשִׁבֵּת זְאֵזוֹ, וְאֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְשִׁהוֹת בְּאֲהַבָּה.

וּבְגֵרְמָנְיָה הַהִיא,
 לְהַרְבִּיץ טוֹקָטָה עַל עוֹגֵב, וְאֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְהִשְׁמִיעַ, לְהַרְעִים וּלְהַרְעִיף אֲהַבָּה.

וְכֹאן וְעַכְשָׁו, לְמִיטֵב הַבְּנֵתִי,
 הַדְּבָר הַטּוֹב בְּיוֹתֵר לְעֲשׂוֹת הוּא
 לְאֲהַב, וְאֲנִי מִתְפַּנֵּן
 לְאֲהַב.

1

מוֹזָרָה
 אֲמִנּוֹת הַדּוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל הַהוֹמוֹ סְפִינְס
 וְגַם
 אֲמִנּוֹת הַדּוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים שֶׁל הַהוֹמוֹ סְפִינְס
 מוֹזָרָה.
 נִרְאָה שֶׁבְּקִצּוֹת
 אֲמִנֵי הַמִּין מִתְאַמְנִים בְּמוֹזָרוֹת.
 בְּקִצָּה הָאֶחָד כִּי רַק עָלוּ מִן הַדְּמָמָה הַמְּשֻׁנָּה
 וּבְקִצָּה הַשֵּׁנִי כִּי.

2

בְּסִכּוּם כְּמַעַט סוֹפִי, הִיא יִפִּי.
 הַהוֹמוֹ סְפִינְס הִיא יִפִּי שֶׁל חִיָּה
 וְהַחִיּוֹת הֵיוּ יִפִּי שֶׁל רֵאקְצִיָּה
 וְהָרֵאקְצִיּוֹת הֵיוּ יִפִּי שֶׁל חֲלָקִיקִים
 וְהַחֲלָקִיקִים הֵיוּ יִפִּי שֶׁל תְּרַגִּיל.
 אֵיזָה יִפִּי שֶׁהִיא.

3

וְעַתָּה חֵדֵר הַמַּדְרֵגוֹת מִמְרִיא מֵהַמְּגִדָּל
 וְאִתָּה מְטַפֵּס כִּי אִתָּה
 טִיפּוּס שֶׁבְּטוּפּוּס תּוֹפֵס אֶרְכִּיטֶקְטוֹנְרָה.
 כְּבוֹד הָאֲדְרִיכָל, רֵאָה: אִתָּה בְּעֲנִינִים!
 אֲבָל הַיּוֹם בְּהִיר בְּהִיר בּוֹהֵק.
 אֵז כְּבוֹד הָאֲדְרִיכָל: הִיא לְשִׁמֵּשׁ לְעַמִּים!
 אֲבָל הָעִיר הָעִיר חוֹסָה
 בְּצֵל מַפְעֵל הַמְּלֵט הַגְּדוֹל.
 תּוֹשְׁבֵיהָ מְשׁוּעִים בְּקוֹל גְּדוֹל:
 הַמְּהַנְדֵּס! אִתָּה רוֹצָה לְבַנּוֹת
 קְרִיָּה לְלֹא קוֹרוֹת,
 קְרִיָּת הַיּוֹת,
 אֵף מָה לְגַבֵּי פּוֹעֲלֵי מַפְעֵל הַמְּלֵט הַגְּדוֹל?
 וְאֵף אִתָּה אֲמֹר לָהֶם: אֵין בְּעִיָּה.
 בְּצִמְחַת רְמֵלֵד
 נִפְתַּח סְנִיף פְּתוּחַ לְמִין הַמְּקוֹמִי.
 מֵעֵבֶר לְכַבִּישׁ
 עֲבוּר יְלֻדִיָּהֶם
 נִפְתַּח תְּחִנַּת טַפַּת חֲלָל.

בתי,
אִים
בְּעוֹתֵי יוֹם
אוֹחֲזִים בְּשִׁנְיָנוּ.

בְּפִאֲתֵי חֵלוֹם, מְדֵי בִקְרָה,
אֶת נִצְמַמְתָּ אֲבָל בְּחַרְשַׁת הָאֲרָנִים
וְאָנִי פוֹנֶה לְטִמְיוֹן.

וּמָה צוֹפְנוֹת לָךְ מְחֻטָּיִם?
שְׂאֵבִיד לָצוּ, שְׂמַחֲלֹטֵר כְּלָלוֹן,
וְרַק בְּקִשֵׁי מִתְהַלֵּךְ עַל חֶבֶל דֶּק לְעֵבֶר אֲבִדוֹן.
תְּלוֹי מֵעַל תְּהוֹמוֹת שֶׁל גְּאֻלָּה,
הוּא אֵינִי נִסְמָךְ עַל דְּבַר
פָּרִט לְצַעֲדוֹ הַמוֹעֵד לְנִפְיֵלָה
וְלַחֲסֵד שְׁנוּטָה לוֹ הַכְּבִידָה.

בתי,
נִפְנָה מֵהַחֵלוֹם. אֶת לֶגֶן
וְאָנִי לְקַתְּדָרָה עַל שְׂמֹךְ וְלִמְחַקְרֵי:
כִּי־צַד נְבִיא עוֹד יִלְדִים כְּזֶה חֵלוֹם
וּמִי יִדְקֹר לִי מְחֻטָּיִם לְמִסְכִּים
שֶׁלֹא תִרְאִי בְּעוֹרֹנֵי
יְדֵי דְרוֹכָה לְפָנַי כְּמַחּוּג הַגְּרָדִים
כִּי־דָה הַדְּקָה בְּשַׁעַת לִילָה נִבְעָתָה
כִּשְׂאֵינִי מֵאֲמִין בְּדְבַר אֶלָּא שְׂאֵפֶל.

$\frac{109}{208}$

$\frac{108}{208}$

א. אוֹדָה לְיָדֵי
לְפָנַי שֶׁיִּדְלְקוּ הָאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים
אֲבִקֵּשׁ לְהוֹדוֹת לְיָדֵי הַדְּלוֹקוֹת עַל הַפָּאָב,
עַל הַשְּׂרֵפָה שֶׁבָּמוֹ יְדֵי,
הַמְבִימוֹת אוֹתִי כְּמִרְיוֹנֵטָה נִסְהַרְתָּ עַל חוּט הַלֵּיל,
הַמוֹתְחוֹת לִילוֹת לְכַדֵי יְמוֹת טוֹבְעָנִיזָה,
הַמְמַחֲזוֹת יְסוּרִים בֵּין אֲשֵׁמוֹרוֹת.
יְדֵי סְפִינוֹת דּוֹלְפוֹת אֲשֶׁר תְּרוֹת נָהַר שֶׁל אֵשׁ וְלֹא עוֹגְנוֹת
רַק מְשַׁקִּיפוֹת עַל הַגְּדוֹת הֵן מוֹ יְדֵי.
וְלְפָנַי שֶׁתְּדַלֵּק נִבְרַשְׁתָּ הַמְצוּלוֹת
אֲצִיף תּוֹדָה לְמוֹ יְדֵי, שֶׁבְּמוֹהֶן
נִסּוּ רַק לְאַחֵז בְּחַיֵּי
שֶׁבָּמוֹ יְדֵי נִפְצָתִי לְרִסְיָסִים.
נִסּוּ רַק לְאַחֵז בְּאֶמֶת וּבְתִמִּים
בְּחַיִּים שֶׁדְּחַקְתִּי בְּעוֹלָם שֶׁל צָלְלִים.
יְדֵי הַכּוֹאֲבוֹת מְבַלֵּי לְתַפְסֵי כָּאָב,
הַגּוֹסְסוֹת וְאֵין לָאֵל יְדוֹן לְהַגּוֹת בְּמוֹתֵי.
וְתוֹדָה לְמוֹ יְדֵי עַל שֶׁהִדִּירוּ מֵעֵינַי אֶת הַשְּׁנָה
שֶׁלֹא אֶחְלַם עַל גְּדַמְיָהוּ
בְּחֵלוֹמֵי וּבוֹ אָנִי מוֹל כֹּל הַטּוֹב וְהַיָּפֶה
שֶׁלֹא אוֹכַל לְתַפְסֵי וְשֵׂאִין בְּיָדֵי לְהַחֲזִיק,
אוֹיֵל רַק לְגַעַת.

ב. אַגְרָת לְצַפִּים
בַּיָּם הִזָּה אָנִי לֹא יוֹדֵעַ לְשָׁחוֹת,
וּבְעֵצָם מִיָּמֵי לֹא שְׁחִיתִי מִמֶּשׁ, אֲבָל
בַּיָּם הִזָּה אָנִי טוֹבֵעַ בְּמִיָּחַד.
אָנִי וְגוֹפִי שֶׁהִתְהַפְּדוּ עָלַי שׁוֹקְעִים.
גוֹפִי שֶׁהִפְּדוּ עָלַי עוֹרוֹ,
שֶׁנִּחַכְסָה חִבְּבוֹרוֹת,
גוֹפִי הִלָּז וְאָנְכִי שׁוֹקְדִים
בְּלִמּוֹדֵי הַרְעָה.
וְאֲחֵי הַמְצוּפִים הַנְּשֹׂאִים מֵעַל גְּלִים רַק בְּמַעַט
הַמְתַּנְשֵׂאִים מֵעַל טוֹבְעִים רַק כִּי טוֹבִים הֵם הַחַיִּים,
פָּרְשׁוּ לִי זֹאת:
מָהוּ טוֹב אִם לֹא מְלֵא רְאוֹת חֲמֻצָן
וּמָה מוֹטָב חֲנֻקוֹ מִן הַמִּיָּמָן
וְכִמָּה טוֹב לְצוּף וְהֶאֱדוּוֹת מְסוּנָרוֹת
שֶׁלֹא תִרְאֶה בְּמַצוּלוֹת אֶת מְצוּקַת הַלֵּא צַפִּים
שֶׁלֹא יִטְבַּע לְבָר בְּאַחֲרֵים.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

נדב נוימן

ג. זְרִיחָה
 הַרְוֹפָאִים לֹא יוֹדְעִים לְהִסְבִּיר,
 הַשָּׁנָה לֹא יוֹדַעַת לְבוֹא,
 הָעוֹר לֹא יוֹדֵעַ מְזוֹר
 וְהַגּוֹף לֹא יוֹדֵעַ נְפֹשׁוֹ.
 וְאֲנִי, לֹא יוֹדֵעַ,
 מִי אֲנִי שְׂאֵדֵעַ?
 אֲנִי שְׂבֹאֲמָצֵעַ הַסּוֹף,
 שְׂנִקֶּה בִּי עוֹד לִלְהָה,
 שְׂנִדְקֶרְתִּי מְחוּגִים דְּקִיקִים,
 שְׂבוֹטְסִתִּי בְּמִדְמַנַּת הַשְּׁעוֹת עַד לַשַּׁחַר שְׂבוֹשֵׁשׁ,
 מִי אֲנִי שְׂאֵדֵעַ?
 תִּדַּע רַק הַשְּׂמֶשׁ
 זֹרַחַת דְּרָךְ עֵבִים אֲפָרִים וְשִׁירַת צְפָרִים וְכָאֵב
 וְבֹא הַיּוֹם.

ד. אַחֲרִית דְּנִי, או: עוֹד יוֹם מִהַיָּמִים הַחוֹלִים
מִתְסַמֵּינִי הַמְּחֻלָּה:
 הָעוֹלָם מִשִּׁיל עוֹרוֹ
 וְקִלּוֹפֵי הָעוֹלָם, שְׂבִבֵי עוֹרֵי וּפְרוּרֵי אַרוּחַת הַבִּקּוֹר
 מְחַקְבְּצִים לְצַבִּירֵי תְּבוּסָה.
 גְּלֻקְסִיּוֹת כְּנוּעוֹת מְחַפְּזוֹת
 בְּאוֹר הַבִּקּוֹר
 עַל רְצַפַּת מְטֶבֶח
 כְּשֶׁנִּפְתַּח חֲלוֹן.
 הַיּוֹם - כִּי גִמְלָתִי בְּעוֹרֵי הַמֶּטֶר
 אֶצְלַח לְעוֹלָם הַחַיִּים.
 אֶחֱזֶה בְּנִפְלְאוֹת, אֶף אוֹשִׁיט יָדִי וְאֶקְוֶה
 טָרָם אֲשׁוּב לְמִשְׁתֵּי הַנִּבְצָרָת
 לִיצוּעֵי פְּסוֹת חַיִּי הַנִּמְקִים.
 עַל מִשְׁכְּבֵי בְּיָמִים אֲנִי כוֹפֵר
 וּבְלִילוֹת עוֹרֵי בוֹעֵר וְאֲנִי מְכַפֵּר
 וּמְקוֹנֵן עַל גּוֹפֵי אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי.
 וְכִמָּה סְתָמִי הַיָּגוֹן,
 וְכִמָּה סְתָמִית הַכְּפִירָה,
 וְסָתָם הַכְּפָרָה וְסָתָם אֲנִי,
 שֶׁלֹּא הֵייתִי לֹא טוֹב וְלֹא רַע
 וְהָאֵבֶק שְׂאֵתוֹ בְּעוֹלָם
 לֹא יוֹתֵר מֵעֵטֶשׁ מִזֶּה שֶׁל כָּלָם.

111
208

110
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00007

בדבר אהבתו הפתטית של ג'

האם לא עדיף קו ישר ממעגלים
האם לא עדיף להחבון כמו עגלים
מאשר ללכת כמו צאן?
(וזה לא פחות אסון כשזה רגלי)
האם לא עדיף כחל גדול על פני לקרע
את הקישקע והטחול כהרגלנו?
האם לא עדיף להודות בתבוסתנו
בשמוש במטפורות? להישיר מבט
אל האנושי... האם לא תלכו אחרי -
ודאי שלא. במיוחד לא בצורהים, כשהשמש
ממסה את הכננות הטובות של נשותינו
שישובות וחשובות היכן כדאי הערב. מחר
כבר ספור אחר. קל וחמר אמש. אל תהיה רגשן.
הסנטימנטליית מזיקה לסקס-אפיל,
הרי אין אש ללא עשן, כדאי
ללמד איך להכיל, וכבר להתכונן לליה.
היא יודעת שקדאי לה. ואמה -
אינך מוצא את תפקידך, מלהג
בעצמך על מיפלאנג'לו במסבות בית
חולף על פני העשירים החדשים
הם אינם משוררים, יודעים לטעם כזאת
ולא לטרף את העולם, שדי הולך ונעלם
כמו כל מה שצכת, כאלו תסגשלים
מה שבינך לאנשים.

113
208

112
208

גיליון #00005

שממה

והזה של ניצוץ
שלא נצת בדשא רטוב
עולמות קטנים של מים
אלפי צבעים אם מביטים ממש
בשפיפה, בגחינה
טפות טל נקות
בין דשא לבהונות
כל צעד מסך אור דק
כל צעד מסך אור דק
כמה מסכים כאלה
בעולם הזה ממש
ממש הזה בעולם הזה
ממש הזה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

אני אבלע אתכם אמרו המים

גַּרַח זֹרַח מֵעַל הַסְּפִינָה
הַלְּיָלָה עִמָּךְ וְסָמִיךְ
הַעֲגוּל הַלְּבָן מִשְׁתַּקֵּף עַל הַמַּיִם
אֲהַבָּה מִמְרוֹחַק נִרְקִיסִית

(נַצְנוּי, הַבְּהוּב, טַנְטוֹן)

הַעֲרַב שׁוֹתִים לְכַבּוֹד אֵיזָה מִשְׁהוֹ
כּוֹסוֹת וְצִלִּילִים וְרִקוּד
שֶׁרֶשֶׁת אֹרוֹת בְּחֶרְטוֹם, הַבְּהוּבִים
שֶׁל חַיִּים שְׁחוּשְׁבִים שְׁלַעַד

(זְרִיחָה, בְּרִיחָה, שְׁקִיעָה)

שְׁנַיִם יוֹצְאִים לַסַּפּוֹן לְדַבֵּר קֶצֶת
לְשֵׁאף וְלִנְשֹׁף בְּאֹוִיר
הַסְּתַפְּלִי לְשָׁמַיִם, אֹמֵר הוּא וְהִיא
מִסְתַּחֲרֶרֶת מַעַט, "בּוֹא נִשְׁכַּב

$\frac{115}{208}$

$\frac{114}{208}$

(תְּרוּץ, מְרוּץ, פְּרוּק)

וְנָבִיט אֶל הַמַּיִם גַּם שְׁמָה עִמָּךְ
וְסָמִיךְ וְלָבָן עַל לָבָן
מָה הַהֲבִדֵל אִם לְמַעַלָּה לְמַטָּה
גַּם כָּכָה כְּלָנוּ לְשֵׁם"

(צִלִּילָה, שְׁלִילָה, תְּפִלָּה)

עוֹדֵם מִבִּיטִים וְלָבָן מִתְרַבֵּה
זוֹהָרִים הַמוֹנִיִּם מִסְבִּיב
כְּמוֹ כּוֹכְבִים שְׁקוֹרְאִים לָהֶם בּוֹאוּ
אֵלֵינוּ לְרַקֵּד בְּנוֹזֵל

(קַץ, חַץ, רִיק)

גיליון #00007

יצורים אווירניים

בְּצַדֵּי הַכְּבִישׁ בֵּין פְּתוּלִים
הַעֲצִים קוֹבְעִים גְּבוּל דַּק עִם הַשָּׁמַיִם
וְהַפְּחַל הַדָּק הַזֶּה מְזַכִּיר לִי
אֶת הָאֵלִימוֹת הַרְצַחְנִית שֶׁל הָאֲצוֹת הַזְּעִירוֹת
צְפוּת בַּיָּם לְלֹא מִפְרִיעַ, קוֹשְׁרוֹת עִם שְׁמֵשׁ קָשָׁר
מָאָה וְחֲמָשִׁים מַלְיוֹן קִילוֹמֶטֶר שֶׁל עֶסְקָה
אֲנֹכִית שֶׁל סֶפֶר תְּמוֹרֹת חֲמָצוֹן, בְּדֶרֶךְ אַגֵּב.
אֲנִי חוֹשֵׁב עַל זֶה כְּשֶׁאֲנִי מִמְתִּיק אֶת הַקֶּפֶה
בַּחוּץ רְקִיעַ מְחַצֵּן בְּמוֹלְקוּלוֹת מַיִם מִן הַיָּם,
פּוֹטוֹן נוֹשֵׁק לְכְלוֹרוֹפִיל וְחִידָקִים מִתִּים בְּהַמוֹנִים.
הָאֲצוֹת אֹמְרוֹת מִהֶפְכַת חֲמָצוֹן, אֲפֹשֶׁר לְקַרְא לָזֶה אֶסוֹן.
בַּחוּץ מוֹרִיק הַדְּשָׂא בְּתַזְכָּרֶת לְנִסְיַגַת הַמַּיִם אִי אֵז.
אֶת שׁוֹאֵלֶת אֵיךְ הִיָּה בְּעִבּוֹדָה.
בְּסֶדֶר גָּמוֹר. אֲנַחְנוּ יְצוּרִים אֲוִירָנִיִּים.

גיליון #00009

אבולוציה מתכנסת

הַקוֹלִיבְרִי וְהַצּוֹפִית בּוֹהֲקִים בְּטוֹרְקִיז
יוֹנְקִים צוּף בְּמִקוֹר מְאֻנְקֵל,
וּמְפֹרְפְרִים כְּמוֹ חֶרֶק
שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא נִפְרָד.
אֲנַחְנוּ זֶהִינוּ זֶה בָּזוּ אֶת עֲצָמָנוּ
וְהַסְקָנוּ מִכֶּךָ נֶצַח.
פְּלֵא הוֹצִיא מֵאִתְּנוּ קוֹלוֹת זֶהִים
נִפְנַפְנוּ בְּאֲבְרִינוּ בְּתֵאוֹם
וְהִרְחָנוּ אֶת הַגּוֹף כְּאֶחָד.
טְעִינוּ לְחֶשֶׁב שְׁאֲנוּ בְּנֵי אוֹחוֹ הַסּוּג.
לֹא הִבְנוּ שֶׁזוֹ אֲבּוֹלוּצְיָה מִתְכַּנְסֶת.
יֵשׁ דְּגִים שְׁעַד הַיּוֹם עוֹלִים לִיבְשָׁה
וּמִתְהַלְכִים לְפָה, לְשֵׁם.
אֲפֹשֶׁר לְחֶשֶׁב שֶׁחַד הֵם
אִךְ הַמְסַקְנָה הַמְתַּבְּקֶשֶׁת
הִיא דוֹקָא שֶׁהֶם זְקוּקִים
לְסַבִּיבַת מַחֲזָה אַחֲרָת.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

(עוד, סוד, שוט)

עין לעין סנפיר לגפים
 אנשי המסבה אוהבים
 את אוכלהם, את כל השוטה, המחליק
 ולדעת אין מה כבר יותר

(גום, מים, כלום)

ירח זרח מעל הספינה
 מנשק אור ירח צלול
 כוכבים משתקפים בעצמם באלסטי
 ושקט וגל ואינו

$\frac{117}{208}$

$\frac{116}{208}$

וכוב מתפתח זרועות בצרחון
 ופרח פורח אינסוף
 אחד מאחד ואחר מעצמו
 פתאם אלה שחיה צורנית
 (זהר, טהר, כח)

מהמסבה בא אחד ואז עוד
 "מה קורה פאו", והם מהסים,
 נשכבים אז כלם בחרטום להדליק
 העינים במחק האור
 (זרח, פרח, קרח)

את כל החיים מצירים בני הליל
 כל המביט משתנגק
 ורואה את כל עתידו עלי גל
 שעולה ויורד ועולה

(קצף, עצב, קצב)

יצורים במליונים קוראים לקהל
 בזהר אלפי עולמות
 וזה מתהפנט ועומס בקצה
 רק לגעת, רק לענות
 (שחור, קר, בור)

נגיעה, משיכה, זה רטוב ויפה
 הספינה והים מתנשקים
 והמים בולעים את כלם, מתרצים,
 ועכשו רק צמיגות טהורה
 (רגש, הגה, פלא)

מליוני מחשבות רבבות חשמלים
 ורבוא עולמות נבראים
 במים האלה שהם הראשית
 אחרית, וגנים, בעצם

קונספירציה בין-גלקטית בכד חרט

מתוך רעש המפעל
הבלתי נודע לאיש
ספר מחוק מספריה
מפל שוקולד קלב
נארח אז לחמו
בעטיפת הפוטוס
הצומח לו בשקט
בלי שאיש מבחין
בקונספירציה בין-גלקטית
בין-מינית
בין כוכבים מחים
חיים וצמח
המצג לראוה
על שדה זולה מעץ
שגם עליו יש לדבר

על הרצפה שדת עץ
על שדת העץ כד חרט
בכד החרט אדמה
ונה צומח פוטוס
בו תשעה עשר עליהם
בתאיהם כלורופלסט
המכיל כלורופיל
שבבבו אטום מגנזיום
נתה-נתה מסערות
בשמשות רחוקות
שם נשרפת השפה.
אור בא מהשמש
עובר מאה וחמשים
מליון קילומטר
דרך תריסי החלון
עשויי הפלסטיק
צובע את הפוטוס
פסים של אור וצל
פוטון בודד יורד
על קצה העלה
הקרוב אל החלון
מפריד אטום מימן
בכירורגיה פינצטית
באצבע הדקה משערה
חשמל מניע פיצוצים
שאינ אף און שבטבע
שתוכל אותם לשמע.

נח אנגלהרד

119
208

118
208

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

גיליון #00009

⌘

לְהִתְרַסֵּק עִם מְטוֹס יוֹתֵר כּוֹאֵב לְהִתְרַסֵּק
 בְּלִי מְטוֹס אֲבָל בְּאַמַּת הַכִּי כּוֹאֵב לְהִתְרַסֵּק
 בְּלִי אֲדָמָה רַק טִיס מִיָּמֶן בְּיוֹתֵר יָכוֹל לְהִתְרַסֵּק
 בְּלִי מְטוֹס וּבְלִי אֲדָמָה וְעִדְיָן לֹא לְהִשְׁאֵר בְּחַיִּים
 שׁוֹם דְּבָר כְּבָר לֹא יַעֲצֵר אוֹתוֹ אִם הוּא רוֹצֵה לְהִתְרַסֵּק
 הוּא יִתְרַסֵּק גַּם עַל פְּחוֹת מְגֵרְגֵר שֶׁל חוֹל כִּי הִתְרַסְקוֹת
 הֵיא כְּבָר תְּפִלָּה עֲבוּרוֹ

גיליון #00010

⌘

מַעַל גְּבֵה פְּנֵי הַיָּם
 אֲנִי מְבִיט בְּאֶהוֹבְתִי
 וְקוֹרֵץ לָהּ שֶׁתִּדַּע שֶׁ
 אֲנִי מְבִיט בָּהּ מַעַל
 גְּבֵה פְּנֵי הַיָּם וְאֲנִי
 קוֹרֵץ לָהּ פֶּעַם נוֹסֶפֶת
 שֶׁתִּדַּע שֶׁיֵּשׁ גַּם מִתַּחַת
 לְגִבֵּה פְּנֵי הַיָּם שֶׁתִּדַּע

$\frac{121}{208}$

$\frac{120}{208}$

גיליון #00004

⌘

הוּ הַחַיִּים
 בְּאַמַּת
 חוֹרְחוֹ לְכֶם
 הַשְּׁאֵרוּ פֶה
 כְּמָה זְמַן שֶׁרַק תְּרַצוּ
 בְּלֹא הַכִּי
 כְּבָר יִלְכוּ אַחֲרֵי
 יִלְכוּ, יְבוֹאוּ
 לְמָה לֹא
 לֹא לְמָה

גיליון #00009

⌘

לאמי

אֲנִי אוֹמֵר לָךְ שְׂאֵם לֹא תִלְכִּי שׁוֹב
 שׁוֹם דְּבָר כְּבָר לֹא יוֹכַל לְלַכֵּת
 אִישׁ לֹא יֵצֵא מִהַדְּלָת
 חֵיוֹת הַטֶּרֶף בְּקִשׁוֹ לְהִתְבַּיֵּת
 מִשְׁהוּ אַחַר יְהִיָּה תְנוּעָה
 אוֹלִי-צִלְצוּל, אוֹ רֶטֶט-נְשִׁימָה
 אֲבָל שׁוֹם דְּבָר כְּבָר לֹא יִלְךְ
 יַעֲד-בְּדֶרֶךְ-הַנְּמַתַּחַת
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ שְׂאֵם לֹא תִשׁוּבִי
 שׁוֹם דְּבָר כְּבָר לֹא יוֹכַל לְשׁוּב
 הַקֶּרֶקַע נִפְרָמֶת כְּמוֹ חוֹמָה
 הָרַעַשׁ נִבְצָה, הַתְּאוּרָה מוֹצְרָה
 מִשְׁהוּ מְנַסָּה וְשׁוֹב מוֹעֵד
 כִּי שׁוֹם דְּבָר כְּבָר לֹא חָשׁוּב
 אִם לֹא תִנְסִי-בְעֵצְמְךָ
 אִם-תִּשְׁאָרִי-פֶה-לְבַדְךָ-בְּשִׁחַר-פְּעִימָה
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ שְׂאֵם לֹא לָךְ
 אִישׁ לֹא יוֹכַל לוֹמַר עוֹד דְּבָר

גיליון #00014

משחקים באנחנו

גיליון #00010

א

שְׁלֵא יָבוֹא לְעוֹלָם
לְבוֹא לְעוֹלָם
לְפָתַע

שְׁיִשְׂאֵר בְּמִקוּמוֹ
הַחִיצוֹנִי לְעִצְמוֹ
לְרַגַע

שֵׁם אֲנִי בְּמִקוּמוֹ
עוֹלָל בְּחִדְרוֹ
בְּפָגַע

עוֹמֵד בְּפִנֵּת הַפְּנוּת
וְזוֹקֵף וְסוֹפֵר
וְשׁוֹבֵעַ

קִצַּח אֵז דָּגוּ אֲכֻלְתִּי $\frac{123}{208}$
וְקִצַּח דָּגְדָּגוּ $\frac{122}{208}$
בְּנִגְעַ

הַגְּדֵל הַגְּדֵל הַגְּדֵל
בְּחוֹךְ הַחוֹךְ
וְהַקְרַע

רַק אֲנַחְנוּ בְּגוּ מְשַׁחֲקִים
מְשַׁחֲקִים בְּאֲנַחְנוּ
כְּפִשָׁע:

מִי מוֹצֵא אֶת נַח רֵאשׁוֹן?
וּמִי מוֹצֵא אֶת נַח
מְנֻטַע?

יָד בְּיַד נַחֲלֵק בֵּינֵינוּ
אֶת אֲרֵבַע יְדֵינוּ
וְקִטַּע

נוֹסֵף וּבְרִיא מֵאֵד מְגוּף
שְׁהַתְמַזְג עִם הַ
רְקוּעַ

אֲלוּלָא הֵייתָ טוֹב עִם אִמְהוּת
בְּנִרְאָה לֹא הֵייתָ טוֹב עִם בְּנוּתִיהוֹן
שְׂכֵן אֲלוּלָא הֵייתָ טוֹב
עִם אִמְהוּת, הֵייתָ אוֹמֵר טוֹב,
לְפָחוּת יֵשׁ אִמָּא.

וּמִשָּׁם וְעַד לְהַגִּיעַ
אֶל בְּנוּתִיהוֹן
יֵשׁ מְסָדְרוֹן וְ

שְׂרוּתִים וְ
חֶדֶר אַרְוִיחַ וְ
חֶדֶר הוֹרִים וְ

יֵשׁ אִמָּא.

אֲבָל, מָה אַתָּה?

כֵּן, מְחִי לָךְ

יְהִיָּה חֶדֶר? אַתָּה

שׂוֹאֵל טוֹב מֵאֵד

אֲפִלוּ מִצֵּן

אַתָּה שׂוֹלֵט בְּשִׁפָּה

שׂוֹלֵט בְּסִיטוּאֲצִיָּה

נִכְנָס אֶל הַחֶדֶר וְאוֹמֵר טוֹב

אֵז אַתָּה אִמָּא שֶׁל שִׁיר,וְ

טוֹב שְׂאֵת אִמָּא שְׁלֵה

כֵּן, מִצֵּן, אֲבָל מָה יֵשׁ לָךְ

לְהַצִּיעַ? מָה יֵשׁ לָךְ, אִמָּא שֶׁל שִׁיר,וְ

מֵעֵבֶר לְשִׁיר,וְ? הָעוֹלָם הוּא אִמָּא שֶׁל שִׁיר,וְ

וְאַתָּם שִׁיר,וְ.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

מרלון ברנדו

עזות המצח
 לומר אז
 כשאשוב
 אז אשוב
 הופכת את הפרדה
 לדבר מה
 תאטולי
 כאלו אני
 מרלון ברנדו
 והיא זונה
 והיא זונה
 ואני, ובכן
 מרלון ברנדו
 שומע אותה
 בוכה ואני
 לא שובר
 דמות בשום מחיר
 יוצא מהדלת
 טורק את הדלת
 יוצא מהבנין
 ואומר אח!
 השמש הנהדרת
 תמיד תהיה
 השמש הנהדרת
 חוזר לבנין
 נכנס בדלת
 טורק את הדלת
 מבפנים
 ואומר לה
 חמוד'ה
 את אמורה לרוץ אחרי
 את החמוד'ה
 כבר יצאה מהדמות
 יצאה מהחדר
 אל חדר
 של מישהו אחר

$\frac{125}{208}$

$\frac{124}{208}$

יפל כמעט באחת ויסים
 את המשחק והכף
 והטבע

או: אמולל בין אצבעותי
 את שאריותי
 ששפע

העולם שטף-לטף בו
 ויגליד בגרותו
 כפצע

ווט ווט קוראת אחת
 מהמגלשה לאחת
 שמתה

גם כן מאד להתגלש
 שם למעלה שם או
 שמה

יקרסו תחת משקלם
 ומשקל נוצל הדם
 בצמא

לעוד ועוד ועוד מאד
 ואז כבר שש ואז גם
 שבע

הרקיע לא מאיר
 לא חציו ואף לא
 רבע

עכשו בא לסוף
 לבוא לבסוף
 וצבע

הגן הופך לשחר מפתחם
 לשחר, שחר של
 קבע

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

בכל זאת

אָנִי לֹא צָרִיךְ
 אֶת כָּל הַ
 חֲגִיגָה הַזֹּאת שֶׁ
 נִקְרָאת חַיִּים
 מִסְפִּיק לִי
 שֶׁהַדָּלֶת תִּפְתַּח
 וּבְקוֹל יְלָדֵי
 תִּשְׁאַל מִמִּפְתַּח הַדָּלֶת
 אֶה אִתָּה
 בְּכֹל זֹאת
 עָדִיו פֹּה
 וּבְקוֹל אֲבֵהִי אֶעֱנֶה
 עָדִיו אָנִי
 וְהַדָּלֶת תִּסְגֵּר

127
208

כָּאֵלוּ הָעוֹלָם הִיא
 מְסֻדָּר כְּמוֹ דוֹמִינֹו
 וְלוֹחַ הַדוֹמִינֹו
 נִשְׁבֵּר לְפָתַע
 תַּחַת עֵמֶס הַמְסַפְּרִים הַזּוֹגְגִים
 וְלֶךְ אֵין מָזַל
 תָּמִיד לֹא יוֹצֵא
 לְהִיּוֹת בְּחֻדְרוֹ שֶׁל מִישֶׁהוּ אַחֵר
 כְּשֶׁהִיא
 הַחֲמוּדָלִיהַ
 בְּחֻדְרוֹ שֶׁל מִישֶׁהוּ אַחֵר
 שׁוֹבְרֵת אֶת הַדְּמוּת
 שׁוֹבְרֵת אֶת לוֹחַ הַדוֹמִינֹו
 שׁוֹבְרֵת אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּדֵי לְהַתְּאִים
 אֶף וְרַק לֶךְ כְּדֵי שֶׁתּוֹכַל לְהִיּוֹת מְרְלוֹן בְּרִנְדֹו
 אֶף וְרַק לְיוֹם אֶחָד

126
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00009

שים לב

כמה אִנְחָנוּ מְנַמְסִים.
 כמה לא יִכְלְנוּ לְדַדֵּל אֶת הַזָּמַן.
 אֲנִי נִסְפָּגֶת מֵחוּץ לְעֵצְמִי.
 הַנְּחָשִׁים שֶׁלִּי נִמְצָאִים בְּשַׁעַר שֵׁשׁ שְׁלִי.
 רְצִיתִי לְשִׁיר שִׁירִים.
 לְכֹלֵם מִלְבָּדִי יֵשׁ לְפָחוֹת מִרְפֶּסֶת אַחַת.
 נִזְכַּרְתִּי בְּתוֹתִי הַשָּׂדֶה, וּבְתוֹתִי הַשָּׂדֶה בְּלִבִּי
 שֶׁל מֶרֶת אֶלְטוֹן.
 מַה שֶׁקִּלְפִּיתִי מֵעֵצְמִי הָיָה כְּתָמִי שׁוֹקוֹלֵד.
 אֵינִי זֹכֶרֶת מְתִי הֵם נִקְרְשׁוּ עַל עוֹרִי.
 אֲנִי מִחְבֶּבֶת אֶת מִזְג הָאוֹרִיד שֶׁל יוֹם שְׁנִי.
 לְמָה לְאַחֲרִים אֵין שְׁעוֹל כְּמוֹ שְׁלִי?

גל עזרון

גיליון #00009

היינו נוכחים בקרקס

129
208

128
208

תָּמִיד רַק אֶחָד מֵאַתְנוּ מִנְצַח כְּשֶׁמִּתְהַפֵּף לְאַחֹר
 בְּזָכוֹת הַמְחַלּוֹת הַנְּעִלוֹת יֵשׁ גַּם לָךְ אוֹתוֹן גַּם לִי
 הֵם מְרִיחִים אוֹתְנוּ בֵּין הַיְלִוּוֹת.
 רַב הַדְּבָרִים אֵינָם שׁוֹנִים וּבְכֹל זֶאֶת
 כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹאֲלָת עַל קְלָאוֹס שׁוֹב אֵינָךְ מְשִׁיב
 אֲנִי מִחְשֶׁבֶת זְוִיזוֹת, אֶתָּה חוֹתֵף חֲתָכִי זָהָב
 חוֹכֵךְ בְּשֶׁרְפָזִים
 וְאַנְחָנוּ רַק עַל רֶגֶל אַחַת
 תְּשׁוּאוֹת, יְרִיקָה בְּצִיעַ, אֵין בְּרָרָה, הֵם מְעַרְצִים אוֹתְנוּ, תִּקְדֵּי אֶתִּי קִדָּה
 בַּגְּבִיהַ שְׁלִי, תִּקְדֵּי יַחַד אֶתִּי כְּמוֹ שֶׁהִתְאַמְנּוּ, אִמְרָתִי לָךְ שֶׁתִּפְשֵׁל וְצִדְקָתִי
 וְאַתָּה מְצַבֵּיעַ, תִּרְאִי, יֵשׁ כָּאֵן אַרְיָה שְׁסוֹבֵל מְאֹד וּבְכּוֹנֶה מִפְּנֵה אֶת הַקְּהָל
 לְמִקוּמוֹת הַלֵּא נְכוֹנִים.

גיליון #00012

בין מים למים

גיליון #00010

בעניין אהבתי לכוסות קוקטייל

ואולי זה באמת הגבה שלי
ועל אף הכל היית ידידי היחיד
שמועה, תקתוק
תשואות מהבטליון החמישי
ושעות של שיחות על פורצלן -
מענק-מיתה נחות
ולחכות שאעבר לרשות הרבים
(לחכות ימים רבים)

לעבר אינסוף הפטרות
ובימים מסוימים אפשר לקפל גם חבל
לקלף חדרים לתוף תקרות
וזה היה טעונו של השלד.
אולם איש לא טען אותי

ואולי זה באמת היה הגבה שלי
כשתבעתי מחדש את השמות
כך הצלחת להבעיר את התפרקות השם
ואני התפקדתי שוב, בתרתי אנחות
ולא היה שם איש ולא הייתה שם דממה
ושוב הייתה ההכרה, המנוסה להתפקרות.
וכך תנוס שוב לתפארת

ובמהרה לא ישארו יותר ספינות
שמות יתחלפו, יותרו רק גידים
רצועות יומרו בגגות מיתרים
ועל אף הכל היית ידידי היחיד
ועל כן מגיעה גם לך תפלת פרקדן אחת
להשתטח על בצורי הרוחות
נחת לי רוח אחת בעלת פנים רבות
ולא נפנית לשאל אותך לשלומך
ולא טענתי למלמולי חלין ובריאות
ולא בחרתי לכלותך

(שכדי לפתח את היד הזו נצטרך להשתחל, הפעם מבחוץ)
אבל כל כך דלים אנחנו כעת
דלפנו ללא מלל נוסף
ושוב החבורות היו מכונות

אתה שוחק לי את עלילות השדים.
כמה ערבה לך החערבותרך
תפארת מנוסת הכחות

טענות שונות הפנו כלפי בענין אהבתי
הבחנתי כי תמה השחיה המשתפת בחוף כוסית של ויסקי
עם מצופי חותים
הבחנתי כי אנחנו כבר לא מדברים
לא עליה, לא אתה, לא נופלים ממנה בין חריצי מדרכות
(לא נופלים מאהבה)

והיום אני סוקטת לימונים.
כל יום, כל היום, סוקטת לימונים
עד שלא יכלתי לזכור
את סחיטת הלב, סחיטתה של הצפור
בעוד שטענות שונות הפנו כלפי מאחור בענין אהבתי
בגין קרקורה של המינה המצויה שלי בענין אהבתי
אני קוראת לה ג'ימס
(הבחנתי כי אנחנו כבר לא מדברים)

131
208

130
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

ומחר זה יהיה זה בקר רגיל אם ירשו זאת הראות
 ואוכל לבחד ברכות באויר
 אם ירשו זאת הראות
 תהיה לי מנוחה נכונה.
 בלתי־פה־שתי היינו מחיכים נחשולי בהיות
 בעצומו של דצמבר פרחו חדשים רבים
 כשסגלנו לנו דריכות אמצעים
 מערפלים היו השלטים
 ארכות היו המדרגות
 מעדתי בהן מספר פעמים
 מעלתי בי מספר פעמים נוספות
 אולי ישמעו בסוף הפתויים ואחנוצץ בין בחילות
 הלומת פשיטות הייתי, פתקי רוח נפקו מהיללות
 היללות פשעו בנו
 כלומר, וזה הפלל:
 חמרת הילדים גואה במנעולים
 בעצומו של דצמבר

היה לי פתח נסיגה שלישי
 ולא התאמצתי לשפט את עצמת הפנים
 הסתורות
 וכל סגורי ריקים הם
 ורקוטי גם הן ישנות אף נוחות
 כמה אני תמהה על הממשי הזה
 קודחת מבלימת היריקות
 מוריקה עצמי נבגים־נבגים.

כאמור, זה היה טעונו של השלד
 הוא לפחות לא היה אלים

זוכר שיידדנו עלינו שלג בין היציעים?
 האם זו אני שקראת לה בשם?
 ואם היה העולם ממשי הוא היה עכשו
 כלו יין ומצמוצי תפלות
 ואם היה כעת העולם ממשי הוא היה בית
 לכל ההדלפות, והעולם ממשי
 אף הוא דבר אחד שחלמתי בחניון,
 נדמה לי שרצתי.
 אבל העולם ממשי אף הוא חזב להיות
 הממשי, ולממש עצמי בהדרגלו
 ולכן עלי להיות כעת

133
208

132
208

תנומת הזאבים, לא אריות
 זרדים מאוסים מתחת לטרפזים
 ומה שקורה מתחת לסלמות
 ולמרות הכל היית ידידי היחיד
 ואין בנו די לכלותך
 ואין בנו די לחלתי
 ואולי זה באמת היה הגבה שלי
 בבתוק המשאלה
 במניעת העזרה בנשיפת האורות
 מרחוק כך להשתפן.
 נוטפות לי השפתיים, נוטפת לי הבריחה
 זולגת בלתי־בריאה אל יגונות החוב
 ולכן יש בינינו החובה
 ערבות הדדית לפער נדידת מחזות
 לגלות
 להמשיך לנשך אותי אל המכלאות
 אל מכלאות הזהב והרגל הרוטטת
 אל אחיזת העינים והמוט
 פי קלושי־דעת היינו בחג
 בראנו את קינת כל המערכות
 וכיצד אוכל לנצח אותך אם זה אכן הגבה שלי
 אם אני אכן מתקלפת כך ופורחת
 נבגים־נבגים

וזה היה טעונו של השלד
 ולא נשמעו טעונים אחרים

אם רק היו מדברים זאת בלתי־פה־שתי
 זה מה שהשלד אמר
 לפני שהסיג מבחירת המדרכות
 וגם כשלא שמים לב מתבצע בקור
 וגם מצעד הנמלים בקריצים הוא התרחשות
 ואנחנו מתרחשים עלי יותר מקפי שראוי
 וראוי היה להעניק פשר לדברים ולסרב לזה שם
 לסנדל אותם להויה בלתי אמצעית
 בהיותי אחד משני קטבים של עצמי לברר את הקלפות
 להפעלות אל המים הגבהים
 לשבד את התקריות
 לחלל את האהבה (איזו מלה)
 וגם במים העליונים ביותר יש מחלות
 כמה ארפים אנחנו שלא לצורך
 תקפו אותנו תקיפות

- ה ב ה ל ה ב א -

וְרָאָה אֵיךְ שׁוֹב קִבַּלְתָּ אֶת שְׁמִי
 כִּי אָנִי קוֹרְאֶת לְךָ בְּשִׁמְךָ
 וְאַתָּה עוֹנֶה לִּי
 וְזֶה בְּדִיּוּק הָיָה טְעוּנוֹ שֶׁל הַשֵּׁלֶד
 רַק יָד אַחַת אִם אֶפְשָׁר נִשְׁעָנֶת
 חוֹפֵנֶת רְאוּת
 לוֹמֵר שְׁלוֹם
 לוֹמֵר שְׁיִתְּכֵן
 לוֹמֵר שְׁנוּכַל גַּם לִשְׁהוֹת
 וְהִנֵּה גַפִּים אַחֲרוֹת מְבַקְשׁוֹת קֶצֶת חֶסֶד
 אִם תּוּכַל לְהַתְעַבֵּב עַל הַתְּנָיִם תּוּכַל לְרְאוֹת
 שְׁגָם הַרוּחַ בְּסִדֵּר
 וְתוּכַל לְהַטְרִים אֶת הַבְּרִיחוֹת
 וּלְוַתֵּר אוֹתִי
 כְּדֵי שְׁתּוּכַל לְמַצֵּא אוֹתִי שׁוֹב
 בֵּין מַיִם לְמַיִם

 וְאוּלַי זֶה בְּאַמַּת הַגְּבֵה שְׁלִי
 וְעַל אֵף הַפֶּל הַיִּיְתֵי יְדִידֵי הַיְחִיד
 בֵּין מַיִם לְמַיִם.

$\frac{135}{208}$

$\frac{134}{208}$

לְרְאוֹת כַּעַת חֲרִבוֹת שֶׁל גַּג בְּקוֹמָה הַשְּׁבִיעִית
 שָׁבוּ הַפְּקָדְנֵי אֶת הַתְּפִלוֹת
 אֲבָל הָעוֹלָם מִמָּשִׁי וְאָנִי נֹכַחַת כָּאֵן. כָּאֵן:
 רַק עַץ מְרִבֵּעַ, כּוֹסִית רְחֹבָה, הַזְּמַנָּה לְמִשְׁתָּה
 הַבְּפָנִים שֶׁל הַחֶרֶק הַסְּפָצִיפִי הָזֶה
 טַבְעַת שְׁלֵא נִמְסְרָה
 וְאָנִי שׁוֹמַעַת אֶת הַרְעַשׁ הָזֶה
 וְאִם אָנִי שׁוֹמַעַת אֶת הַרְעַשׁ הָזֶה
 הֵיכֵן הָעוֹלָם הַמִּמָּשִׁי כָּאֵן
 כָּאֵן הָעוֹלָם

וּבְבִסִּיסְנוּ הַיִּינוּ מִיְתָרִים
 וּבְבִסִּיסְנוּ הַיִּינוּ קְרוּאִים
 אוֹרְחִים בְּפַעֲרַת הַמְּחֻזָּזוֹת, גּוֹלִים לְהֵיכֵן שְׁגוֹלִים
 וְאָנִי הַיִּיְתִי הַיְחִידָה
 כֶּף מִסְתַּבֵּר שֶׁ
 (הַשֵּׁלֶד אָמַר)
 הַחֲשִׁבּוֹנוֹת
 אֶפְרָתִי אוֹתָם מִמָּנִי
 הוּא אָמַר תְּלוּיָה עַל עַצִּים שְׁכוֹרִים מִהַדָּף
 לָזֶה אֵין עֵדִים וְלָזֶה אֵין עֵדִים
 מִפְּסִידָה לְרוּחַ הַפְּסִידִים, נִמְנַעַת מִהַשְׁהִיָּה
 בְּצַבִּירֵי הַכּוֹכָבִים, בְּמִשְׁעוֹלֵי הַחֶסֶד
 הַחֶסֶד לָךְ.
 חֲפִשְׁתִּי אֶת הַזְּעִירִים בְּיוֹתֵר לְבוֹא עִמָּם בְּמַגָּע
 לְקַדָּה, לְמִשְׁתָּה, בְּהִנָּתֵן שׁוֹב הַהֶכְרַח
 לְהַתְעַמֵּר בְּכוֹסוֹת
 וְצָרִיךְ לְהַתְחַלֵּק בְּמַיִם
 וְצָרִיךְ לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם
 וְצָרִיךְ לְבַחֵן
 וְזֶה יִקָּר יוֹתֵר כְּשִׁמְנָסִים לְהוֹזִיל אֶת הַסְּפִירוֹת

וְאָנִי צְמַחְתִּי מִתּוֹךְ הַמְּנִסְרוֹת
 בֵּין גְּלַגְלֵי-אֲבָל הַתְּבַטְלִיתִי
 מִבְּעַד לְרִיטִי-קֶשׁ צְפִיתִי בְּהַתְּרַחֲשׁוּיוֹת בְּלִתֵּי סְבִירוֹת
 לֹא הַדְּפָתִי, בְּלִמְתִּי רַק אֶת הַדְּבָרִים הַרְּאוּיִים
 וְשׁוֹב נִשְׁאַרְתִּי לִשְׁתוֹת
 שְׁתִּיתִי אוֹתָךְ כִּי עוֹדָךְ אֵינְךָ
 שְׁתִּיתִי אוֹתָךְ בְּמִלֵּא הַרְּצוֹן
 לְגַמְתִּי אוֹתְנוּ שְׁבוּיִים בְּפִתְיוֹן הַנְּעִילוֹת
 כְּדֵי שְׁנוּכַל לְבְרֵא אוֹתָךְ

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

ולא פתחה הדלת, ולא הופעת שער
 ולא צערתי דלת אז לא הפתעת פתח
 ולא הופעת דלת
 לא פתח
 דלת לא
 פתח דלת לא
 לא הופעת פתח
 פתחה שבפתחים
 לא הופעת דלת
 פתחה של הדלת
 חלל של שוא
 צהר צער פתחה של צער
 שוא פתח, דלת שב
 מתגלגל בשגיונו

$\frac{137}{208}$

$\frac{136}{208}$

ולא הופעת פתח, ולא הופעת דלת
 ולא הפתחת דלת כי לא הפתעת פתח
 ולא הפסעת דלת, ולא ספנת סף
 ולא הבטחת פתח כי לא חככתי דלת
 ולא נכחתי דלת ולא הפכת פתח
 ולא מגעת דלת ולא התחלמו ציריה
 וצר היה בחדר ולא הבלעת פתח
 לא הבלחת דלת ולא חוכך הפתח
 ולא נדמה הדלת סבבה פרצה הדלת
 ולא חפצה בך
 התרוממה חלל התחלמה פרעה ולא פתחה בך
 ולא הופעת דלת. ולא הפכת פתח.
 הפתח התחכה
 ולא פכרת דלת מציריה שנטשטה
 הפכו ציריה שטמט ולא חלמה בך
 ולא עמדת דלת ולא עמד הפתח
 ולא חללתי דלת, כי לא הבטחתי דלת
 כי לא רעלתי פתח, כי לא אשנבתי החלל
 כי לא הבטחת דלת ולא נפלט המקח שדלת לא פתחה
 ולא צהרת דלת
 כי לא צערתי פתח
 לא צערתי פתח ולא הופעת דלת
 ולא נמסכתי דלת, ולא הופעת פתח
 הפתח עמד בדלת ולא עמד בך
 הדלת רקמה בדלת כי לא פרמה בך
 ולא עינים דלת כי לא כווש מרחק
 ולא מצמצמתי דלת כי לא הפתעת פתח
 הפתח התרבה
 צלבו ממנו נשרכים ולא עמד בך
 פצתה ציריה דלת, השתובבה בהופעתך
 ולא הופעת דלת ולא נפתע הפתח
 אבל פתח לא תעופה
 סדר לא שעיה
 רסן לא הוכחה
 קלופים לא רצינות.
 ברכת לא דלת
 התחלמיות לא שער
 צהר לא פניסה.

שכגלויה

יציע שחפים חפן עלי
 שלמים חפן מורדות טקסים
 להשלים מטות הכנפים, שאליהי לזגוגן
 מכמרות כשתי ילדות ברות בבית הקפה עם אביהן ואמן
 זעורות מכדי הויתן
 אינן נושפות עוד שחפים.
 גלויי המים קרבת סתמים
 גלדי עינים שאינן כאן
 הם אינם כאן בקפה אמי ואבי
 וכל ידיהם שואפות לנטור אחיזה
 לפסלים להצביע שם להזין צפרים
 קלפות ערמון בגנים.
 בגנים התהלכתי לכאורה שנים כשאינן
 ללא אבי ואמי חנוקי החרסים
 בנתור חצץ בכךר
 שהוא כה מזיק לגשרים
 פי קראו לי בשם ולא פנו אותי
 אולי הסבירו לי איזה דבר על מטות כנפים
 ודאי לא הציעו את זגוגן
 יתכן שנטרו ממנה קולות הרגלים
 יתכן שלא התנפליתי שם
 תעדיתי שכגלויה
 ושלחוני לגלות בגנים

 שלחוני לגלות בגנים
 שלחוני לגלות בגנים ששם
 לא התנספתי שריגים
 אולי התבצרתי יתכן שנמשכתי אל מים
 לא מצאוני מקומות אסורים
 הלכות שמים כוננו שם איזו יד, נתור
 ושלש לקפיצה
 סבורה אני ששלחו בי את הגנים

 תרומתם היטה גלומה בצער
 בקבונות חצץ שעברם
 תרומתם היטה גלימה.
 בצער לא תלוני דבר בדבר בגנים

גנוני הורי בגנים.
 גנוני הורי בגנים לא טעו.
 לכלוף צוחת הערמון.
 תווד לאחיזת ידיים.
 גם בכפר כי אפשר
 גם בכפרות אחרות
 ולשוב אל דבר בגנים.

 הגנים שללו ממני
 הגנים שללו אותי נמולי חדות ילדים בגנים מחבואים
 משחק לומר לה שמחר איזה דבר
 שיחאפשר לכמס את הנשף
 גלימות להגיע אתה לחלק בדים להגיע לנשף
 בליוות צער הורי שגלוייתם תועה
 נרקד יחד ברפש נץ לדבר שאוחזים בו אוחותי
 אחי רוקדת ברפש
 אוחזת בשדיגים מקפצת בשלש אל כךר
 בדים שבחרנו לשגות להתהלך שלשלאות ברקד
 ידי עם אחותי לאחז בגנים שלא תנשפו נבער
 סמוכים מרפקי אתה לאגף את הנשף
 לצהל הננו איזה דבר
 שבבלעדי כה מחמרים הגנים
 שהוריהן שמטו
 שהוריהן שומטים
 שאינם מכסים אותן בנשף
 אין נפשות בגנים אין גנים כי אינם
 כי דבר שהוא חוצה כל גנים
 הוא מדבר כי שם יש דבר
 בגנים שבנשף לצהל מטות
 שגיתי בדבר מטות המשכתי לדבר
 לא פרשתי לה נכון לנשף
 לא נתתי לה לבד לאבד בנשף
 לא חללתי שמלה ובגדים כי היא לא יכלה לבדה
 בנשף שחפים לכלוף
 בחוצות צאי להתקלס בגנים
 גמלי על דריכות נפשונו הוקירי
 הורים בטלי בהגיון נבער
 אחזי בנו נפולות אל מזח
 שהוריו שמטו, שהוריו שומטים.

139
208

138
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00010

תמונה

בְּחֶסֶד טְכְנֹלוֹגִי נִלְפָּדָה הָאִשְׁמוּסְפֶּרָה בְּגֹן הַחֶלְבִי
שֶׁם אָנִי נֶצֶבֶת, מְנַקֶּדֶת הַמַּבָּט, מַעֲט לְפָנַי זֹ שְׁעָמִי,
אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבוֹת בְּאֶגֶם הַקְּפוּא, בְּזָנְבוֹ שֶׁל זְמַנִּי,
וּמְגַבְּלוֹת הַתְּמוֹנָה מַחְקֶשָׁה עַל בְּשָׂדֵי: אִין דֵּי עִמָּק

לְלַכֵּת אַחוּרָה,
וּבְשִׁיר אֶחָד קֶשָׁה לַחֲפֹר כְּמָה סוּגִי אָנִי
וְאָנִי, (זוּ הַפּוֹעֵמֶת), מוֹטֵב שְׁאֵמֶר בְּקֶצֶוֹר:
אֵמָּא וּבֵת שְׁטוֹת בְּסִינְרָה בְּצוּרָה שֶׁל בְּרַבוּר.

שני פוקר

גיליון #00012

מה עשיתי במקום

בְּמָקוֹם לוֹמֵר, גְּרִטָּה בּוֹאִי, מָה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם.
בְּמָקוֹם לְהוֹשִׁיעַ גּוֹפִי מִן הָאָבֹן,
בְּמָקוֹם לְהוֹצִיא אֶת הָאָבֹן מִגּוֹף,
בְּמָקוֹם לְהַפְקִיעַ שְׁמֵשׁוֹת מִסוּדָן,
בְּמָקוֹם לְרַחֵם עַל מְלֹאכֶת הָאָרֶץ:
הַבְּהֵלָה מִן הַחֶסֶר; מִלּוּי הָאָבֶדָן.

$\frac{141}{208}$

$\frac{140}{208}$

(מָה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם לְקֶרָא-לֵה-פְּרָקְדוֹ?)

לוֹמֵר פִּשְׁוֹט: בּוֹאִי, גְּרִטָּה, בּוֹאִי, גְּרִטָּה,
לְהַצִּיבֵנִי לְרַעַד מִפְּנֵי אִי-קִבְּלָה,
לְהַצִּיבֵנִי לְרַעַד מִפְּנֵי קִבְּלָה -

פִּשְׁוֹט לוֹמֵר, גְּרִטָּה,
לוּ תְּבוֹאִי, הַגּוֹף יַעֲשֶׂה
לוּ לֹא תְּבוֹאִי, הַגּוֹף לֹא יַעֲשֶׂה
וְכִּךְ אוֹ כִּךְ יַעֲשֶׂה
רַק מִתּוֹךְ הַמַּעַשׂ: מָה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אָנִי תְּקוּעָה בְּרִיק שְׁמִי
הֵיכֵן שְׁשֹׂאֲרִים אוֹחֲזִים חֶכֶה
וּמְשׁוּעִים לְהַחְגְּלוֹת שֶׁל הַסִּימָן.

לְאִיזָה סִימָן אָנִי מַחְכֶּה?

סֶךְ כָּל הַסְּפּוּר:

נְשָׂמָה

פּוֹצֵעַת

נְשָׂמָה

בְּלִי רְצוֹן מִמְּשִׁי לִפְצֹעַ

אֶז לָמָּה לֹא

עוֹבֵר לִי

$\frac{143}{208}$

*

בְּחֲזִי יֵשׁ

אֵשׁה שְׁאֲנִי

לֹא מַצְלִיחָה

לְמַחֵל-לָהּ.

אֵשׁה שְׁאֲנִי

לֹא מַצְלִיחָה

לְמַחֵל-לָהּ

לְשָׁנָה בְּחֲזִי.

*

כָּל הַיּוֹם אָנִי מְדַבֶּרֶת

עַל אֵשׁה שְׁלֹא

מְדַבֶּרֶת אִתִּי

*
לְאַחֲרוֹנָה הַתְּחַלְתִּי לְהֵלְאוֹת
אֶת אֶהוּבְתִי בְּסוּגִיָּה הַמְּבַקֵּיעָה שֶׁל דְּבַר מוֹחִי

וְזֶה הַחֵל נוֹכַח וּמוֹחֲשִׁי בְּכָל בְּשׂוֹר וְשׂוֹד,
בְּכָל מְלָה בְּכָל אוֹשָׁה בְּכָל אֲבַחָה בְּכָל רְגִשָׁה

נוֹטֵף הַזָּמַן דְּרָפִי וְהֵלְאָה, כְּמוֹ מַגִּינָה שֶׁהִשְׁתַּרְכָּה
(אֶהוּבְתִי כְּבָר מְבַקֵּשׁת, לְעֵתִים מִמֶּשׁ דוֹרְשֵׁת,
לְקַצֵּר אִתִּי שִׂיחָה)

כְּבָר לֹא נִגְנַבְת מִשְׁדֵי אֵלָּא
יוֹתֵר אוֹמְרֵת דִּי, כְּבָר לֹא דוֹאֲגַת לְשִׁדֵי
אֵלָּא יוֹתֵר אוֹמְרֵת בִּי.

*

מְחִילָה עַל אֵשׁה, מְחַצִּית מִשְׁתִּי, שְׂרַכְנָה בְּזָרוּעוֹת שֶׁל אַחֲרֵת.
מְחִילָה עַל אֵשׁה
מְחַצִּית חֲבִיוֹנִי, מְחַצִּית שְׂמַחְתִּי הַפּוֹשְׁרֵת, מְחִילָה עַל אֵשׁה שְׂכֵמוֹ
מְוֹת אִטִּי
הַפְּקִיעָה חִיָּה מְשֻׁפִּיית דְּעֵתִי, כְּשֹׂאֲמְרָה לִי, שְׂמֵטִי. כְּשֹׂאֲמְרָה לִי,
לְשֵׁמֶט.
כְּשֶׁהִפִּילָה רוּחִי כְּחוֹמֶסֶת חוֹמוֹת, כְּשֶׁשְׂבָרָה עֲנָפִים גְּמוּכִים בְּשִׁנְתִּי.

מְחִילָה

מְחִילָה

מְחִילָה

עַל אֵשׁתִּי.

*

אֵיךְ אֲרַחֵב אֶת שְׂפַת הַנְּטִישָׁה?

אֵיךְ אֲרַחֵב לְבִי אֶל הָאֵשׁה

אֲשֶׁר בְּגֵדָה בִּי בְּשִׁנְתִּי?

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

גיליון #00013

ברכה לגדר החיה

שכנים, אנשי-אוזניים, שותפים לפח-אשפה
אכה בכם גדר-חיה

הו טפסי טפסי פסיפלוֹרָה מערסלת, כסיני עד לא אדע
היכן הוא מפתני. קומי-קומי דל"ת אמותי, קומי זר פורע.
חפי מָזָר, חפי מרע. (בצלף תרוח כפרה כפריחת הפרי,
תמחה שִׁכְחָה, מי שפִּלְחָה אֶת תְּנוּמָתִי תְּדַהֶה כְּנִיחוּחָה),
כְּסִי כְּסִינִי סָבֵף טָרִי, כְּסִי כְּסִינִי סָבֵף טָרִי, (שְׁכֵנִי יִשְׁעֲרוּנִי
כְּקִילּוֹפִי, אֲדוֹן הַמִּתְחַפֵּר בְּחִפְצִים), הו גְּדֵר חִיָּה הִי
דָּבָר לְהַעֲצִים, הִי חִיץ שֶׁל תְּפִרְחָת, הִי תְּשׁוּבָה,
הִי נִצְחָת, הִי גְדוּלָה מִסֵּף הַנְּחוּמִים, גּוֹרְלִית וּמְגִזִּימָה,
הִי פְרָאִית וְעִסִּיסִית, גְּעֵלִית וְרַחוּמָה, הַתְּפִלִּי כְּשֶׁבִיל הַרִיקָה,
הַשְּׁפִלִי אֶל רִיקוּתִי, הִי סְבוּכָה, קֶשֶׁטִי, קֶשֶׁטִי, חֵית גְּדֵר,
הִי מְרַבֵּד לְאַגְלִים, הִי מְחַק לְצִרְעוֹת, הִי פּוֹרָה יוֹתֵר מִסֵּף
הַנִּיחוּחוֹת, הִי מְרַכֵּז לְדַמּוּיִים. לְפִתִּי, לְפִתִּי, לְפִתִּי,
לְפִתִּי כָּל מָה שֶׁנִּקְרָה, לְפִתִּי כָּל מָה שֶׁדוּמָם,
הִי שְׂרוּיָה בְּכַל, לְבִי אֶת חֲמָתָם, הִי גְלוּיָה, כְּפֶשַׁע תָּם,
הִי מִסְתּוֹר לְמַפְזָזָת, לְטְרוּטָה בְּדַעְתָּה,
הִי מְרָאָה שְׂאִין בּוֹ חוֹ, הִי מְרָאָה שְׂאִין בּוֹ רֵעַ,
הִי רוֹדְפַת-עוֹד, גְּמִלוּנִית וְכַבִּירָה,
הִי תוֹחֶמֶת לְהַפְקֵר: מַעֲדָנָת הַגְּזָרָה.

145
208

144
208

גיליון #00012

לכת

איך גלף ומכל אבנית נשמת-אשֶׁתֵנו פוֹנָה אַלִינוּ? איך גלף
וְכָל פְּנֵי-רְחוּב מְזֵהִיר אֶת בְּשׂוֹר עוֹרָה? איך גלף וְהָאִוִיר עָגַל
כְּחַמוּקִיָּה? איך גלף וְהִיא קָהַל יָחִיד וְרַב? איך גלף וְגַעְגּוּעֵינוּ
לֹא רוֹגְעִים? איך גלף וְכָל הַחֲבָלָה שֶׁל הַעֲדָנָה? איך גלף וְכָל
הַהֲתַגְלוֹת שֶׁל הַבְּרוּטִילִי? איך גלף וְכָל הַחֲסֵר-כְּפָרָה? (כְּפָרָה,
פְּלֶא-טִיבֵע-אָנוּשִׁי, הַחֲבוּאִי עַל פְּנֵי זְכָרוֹן אוֹ פְּנֵי שְׁכָחָה?) איך
גלף וְעוֹד אָנוּ תוֹלִים טְלָאִים בָּאוֹר? איך גלף וְעוֹד אָנוּ דוֹלִים
מִבְּאֵר-שָׁחַר? איך גלף וְכָל מָה שֶׁיּוֹדְעַת הַמְטָה?
(הוֹ מְטָה, מְלַכְת־הַחֲדָר, אֵת, הַפּוֹלְטָת כְּבָאֵר - אוֹתָנוּ - הַנְּדוֹנִים
לְחוּשׁ אֶת צְרִיבַת הַהֲשָׁפְלָה, לְהַשִּׁיק אֶת כּוֹסוֹת הַיַּיִן, בַּיּוֹם הַדִּין,
יוֹצִיאוּ אוֹתָךְ לְפָרוֹדְדוֹר?)

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

חתימה

1.

יד שולחת יד
כמעט משגת אל פנינה

בחזרה גורפת מים
גוף ישר כמו שושנה

והרגלים מן העמק
מתחילות מן הישבן

לא מן היד
לא מן הברכים

והרגלים סוד כמוס
מפכפכות החרש במים

הגוף כמו פתיל
רכון על פיל

יד רודפת יד גורפת
הדם מושט הדם מהר

על הפבידה פדור הארץ
על הנשיאה המתעורר

ראש עוקב אחר היד
הגוף אתו אותו הציר

כל שנים נשימה כ
מתקנה ללעס חציר

או כ
מתבקש ללגם
ממימיה על הכתף

או כ
מתאנה לגמע
זבוב שמחעופף

ואפלו שמים כנגד התקדמות
מדת התקדמות - מדת המים

הגוף שואף כמו מחליקים
כי קראוהו מסגל
כמו גלגל

המים הגדול בפשדימישצ'ה
מתחלגלגל בזכות המים
ולא על חממם

כנס הפלג הנחף
מניע ציר אבני רחים
שטוחנות חטה

147
208

146
208

אחר כך לחם ב"ה
אחר כך פרוסה

2.

שלא מן היד תבוא בשורה
ולא מן הברכים

רק מן האגן
הכל יודעים יפה

ובכל זאת עומדים
תמהים על שפת מה

כי לא בשרוננו מתי
הלך אדם לשאל

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

ובְעוֹד מְקוֹמוֹת שְׁיֵשׁ בָּם יְהוָה
שֶׁבְכָל מְקוֹם מְצוֹי יְהוָה מְצוֹי גַם

מְקוֹם לְהַקְל

.4

דוֹקָא אַחְרֵי הַחֲרָבָה: חֲתִיבָה
חֲתִיבָה: דוֹקָא אַחְרֵי הַחֲרָבָה

וּכְכֹל שְׂאֵת עֵינֶיךָ
יִדְעַת גְּרוּיטצִיָּה אֵינָה מִתְעַיֶפֶת

זְלֹכוּ גְרָגְרִים לְסִפּוֹר
אוֹדוֹת הָאֲדוֹת

צוּרָה תִּסְפָּר אֶל חֲבֵה $\frac{149}{208}$

שְׁלוֹם גוֹף
בְּרוּךְ הַבָּא

אֶת הָרֵב קִנְיָבְסָקִי
מְחִי זְבוּא מְשִׁיחַ

הַשִּׁיב לוֹ הָרֵב:
כְּשִׁיבוּא יוֹדִיעוּ לָךְ

כָּךְ גַּם הָרֵגְלִים
בְּבוּא הָעֵת יֵאָחֲזוּ

.3

הַיָּדִים - פְּרוֹפְלוֹר, הַנְּשִׁימָה - מְנוּעַ
הַכַּח לֹא זְבוּא כָּל עוֹד נְשִׁימָה מְנוּעַ

כָּל עוֹד הָאֱמוּנָה בְּאֵגוֹן
הַפְּרַח נִפְרָשׁ לְעֵלְיוֹ וְשִׁמּוֹתָיו

קָרַח מְרוֹנוֹ מִן הַפְּנִים וּמִמֵּי
עוֹצְרִים עַל סִפֵּי נִקְבִים

וְאִם זְבוּא אֵין לְהַחְמִיר
מִי שְׂמַחְמִיר - חֲמוֹר

זֶה אָמַר הָרֵב עוֹבְדָה
שְׂרָק בֵּין שׁוּלֵי שְׂמֵלְחוֹ

זְכָלוֹ לְהַצְטוּפֵי מְרֻשָּׁשִׁים וְעֲשִׂירִים
מְלֵאֵי אֲוִיר וְקֶצֶרִי רוּחַ

מִי שֶׁלֹּא מְחַרְגֵל נְשִׁימוֹת - חֲמוֹר
זֶה אָמַר אוֹרֵי גוֹר

תּוֹכְלוּ לְמַצֵּא אוֹתוֹ בְּלִיקָה
בְּאֵלְגֵבֵי אַבּוּלְעִפְיָה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00012

הנה הם באים

הנה באים האנשים עם התנועות שלהם, עם הבעות הפנים שלהם, עם הדיבורים שלהם, עם המכשירים האלקטרוניים הניידים שלהם, עם השמות שלהם, עם הגילים שלהם, עם הצופן הגנטי שלהם, עם טביעות האצבעות שלהם, עם השיניים שלהם, עם הלבנים הצואים שלהם, עם איברי המין שלהם, עם מחשבות הזימה שלהם, עם ההפרעות הנפשיות שלהם, עם טראומות הילדות שלהם, עם הקעקועים שלהם, עם הצלקות שלהם, עם הגדמים שלהם, עם הגידולים שלהם, עם המחלות שלהם, עם ההתמכרויות שלהם, עם הרעלים הזורמים בעורקים שלהם, עם הרפלקסים המותנים שלהם, עם הסטיות שלהם, עם הסודות שלהם, עם החטאים שלהם, עם סיפורי האמונות הטפלות שלהם, עם הדעות הקדומות שלהם, עם סיפורי המשרתות שלהם, עם התכסיסים המלוכלכים שלהם, הנה באים האנשים עם הרצונות שלהם, נראה שהם רוצים ממך משהו שקשור לצרכים הקיומיים שלהם, לדאגות הפרנסה שלהם, לתסכולים המקצועיים שלהם, לפחדי הילדות שלהם, לקיבעונות האנאליים שלהם, לחסכים הרגשיים שלהם, למאזן האנרגיות באורגניזם שלהם, להתמכרויות שלהם, לדחפי ההרס העצמי שלהם, למחשבות הזימה שלהם, לסטיות שלהם, לסודות שלהם, לסיפורי המשרתות שלהם, לייסורי המצפון שלהם, לרגשות האשם שלהם, לתקוות הגאולה שלהם, הנה באים האנשים שאתה מתאוה לנשום את טחב החדרים שלהם, ללקק את הקעקועים שלהם, לשמוע את סיפורי המשרתות שלהם, לפענח את הסודות שלהם, לפצח את הצופן הגנטי שלהם, להתכרבל בחום החייתי שלהם, להיחנק בשיער שלהם, למשש את האיברים הפנימיים שלהם, להתמוסס בגופים המיוזעים שלהם, להתפלש בסחי הרירי שלהם, לספוג את הנוזלים הבאזים שלהם, להבקיע אל גני העדן השמנוניים שלהם, הנה באים האנשים היפים, האיומים, צמאי הדם, שטופי הזימה, תאבי הנקם, טורפי הנבלות, הנה הם באים, רק לך הם מחכים, אז למה שלא תהפוך לליצן החצר שלהם, לשוטה הכפר שלהם, לזונת הצמרת שלהם, לאמן התענית שלהם, לאנטי־כריסטוס שלהם, למה שלא תתבזה בפניהם, תלקק

151
208

150
208

אמוץ גלעדי

את סוליות הנעליים שלהם, תפתח לעצמך את הוורידים לעיניהם, תיתן להם מופע חשפנות בלתי נשכח סביב עמוד המתכת של קרון הרכבת התחתית, הנה הם באים לקחת אותך לחדרים הטחובים שלהם, למקלטים הנטושים שלהם, למרתפים המעופשים שלהם, לכוכים המחניקים שלהם, למאורות הנאלחות שלהם, למחילות החלקקות שלהם, למנהרות המפויחות שלהם, למיטות סדום המושחנות שלהם, לגיהנומים המזוינים שלהם, הנה הם באים, הולכים ומתקרבים, מתקרבים והולכים עד כדי מרחק יריקה, נגיעה, סטירה, לטיפה, נשיקה, בעיטה, בעילה, רמיסה, דריסה, הנה הם באים, הולכים ומתרבים, הולכים ומצטופפים, מתעבים והולכים עד שאתה נשרט מהזיפים שלהם, מצטמרר מהגבנוניות שלהם, נחנק מהשיער שלהם, מתעלף מהזיעה שלהם, מתמסמס בריריות שלהם, נספג במחזור הדם שלהם.

חישוב קיצים

גיליון #00014

המצב היה לאחר ייאוש. לא הייתה ראות. הכול התכסה באד לבן, סמיך כמו צמר גפן. אפילו למרחק מטר לא יכולתי לראות, ואפילו לא את גופי שלי. הרמתי את ידיי כדי להתבונן בהן מקרוב. נדמה היה לי שאני שולה אותן ממים עמוקים: הן היו כבדות, זרועות עקצוצים. כופתי את האצבעות ומתחתי אותן לסירוגין, אבל לא הצלחתי להיפטר מהתחושה הזאת. את שאר הגוף בקושי הרגשתי. ניסיתי להזיז את רגליי; הן היו מאובנות. שמתתי את ידיי בחזרה. עצמתי את עיניי. הטיתי אוזן. רחש דק עלה מתוך האד, כמו התקמטות של דפי נייר דקיקים, פריכים, שמישהו הופך לאט. כמו דפי עיתון ישנים. נדמה היה שבנקודה כלשהי בתוך האד, מישהו יושב בכורסה ומעלעל בעיתון. בוודאי נמסרו ידיעות מהחזית. המצב היה לאחר ייאוש, מספר המתים היה גדול. מיתות משונות הם מתו. רובם נקרעו לגזרים; מקצתם התאדו. מלכתחילה היה ברור שזה יסתיים בטבח המוני. מן הסתם צוטטו מצביאים ואנשי רוח שאמרו שמותם לא היה לשווא. מן הסתם הופיעה תמונה מביקורו של המנהיג אצל אחת המשפחות האבלות. פקחתי את עיניי. עדיין לא הייתה ראות. שבתתי ועצמתי אותן, הטיתי אוזן. הרחש של דפי העיתון כבר לא נשמע, אבל משהו עדיין עלה מתוך הדממה, מין הד עמום של קולות ייחום אנושיים, התחבטות של גופים כחושים, גניחות, נאקות. לא הייתה תשוקה או חדווה בקולות האלה. מדי פעם הגיעה לאוזניי קריאה רמה יותר, אורגזמית, שנשמעה כמו זעקת שבר. הרי הגברים הבריאים נשלחו לחזית. בעורף נשארו רק נכים וחולים, שנחלשו עוד יותר בשל הרעב. איברי המין היו חרבים, סרוחים בין הרגליים כמו דגים מתים. בנסיבות הנוכחיות, יחסי המין נבעו מיצר הישרדות גרידא. המצב היה לאחר ייאוש, נדמה היה שהאויב עומד להשמיד את כולנו, ומי שעוד שרד לרגע נדחף למשימה של הצלת הגזע. נשים כרעו ללדת בין עיי חורבות. ודאי, החיים לא היו מתנה בנסיבות האלה, אבל אנשים המשיכו להזדווג במחשבה שחייבים לשמר את הגזע ושכל עוד נמשיך להוליד, האויב לא יעמוד בקצב ולא יצליח להשמיד את כולנו, ואז, אחרי שהכול ייגמר, בעוד אלף שנה, צאצאינו יתהלכו חופשיים על פני האדמה הזאת. אמנם, באותו רגע נראו החזיונות האלה מופרכים, כי המצב היה לאחר ייאוש, אבל בחשבון אחרון היה הסיכוי חמישים-חמישים, כמו תמיד.

$\frac{153}{208}$

$\frac{152}{208}$

קדחת

גיליון #00015

את המקדש לאלים הקמנו למען יעמוד על תלו לנצח. הכוהנים תכננו את המבנה במו ידיהם, בלי להידרש לאדריכלים. עבדינו חצבו את מיטב האבנים, חטבו את מיטב העצים; פועלינו גילפו וסיתתו ביד אמן. הכיפה אדירת הממדים, שהפתח העגול בראשה אפשר לאור השמש והירח לחדור להיכל, נבנתה תוך הקפדה על שיווי משקל על-זמני. בד בבד עם מלאכת הבנייה, הזרמנו דם חדש אל הגזע, למען ימשיך לצעוד לנצח. העמדנו ולדות, שמרנו עליהם מכל משמר, מנענו מעצמנו מזון כדי להאכילם, שהרי באותם ימים השתוללה הקדחת. נחילי יתושים שזרמו מן הביצות הסמוכות הפיצו את החולי ברחובות העיר. תינוקות רבים מתו. המבוגרים שלקו בקדחת התענו בהזיות. הם בהו נכחם בעיניים קרועות לרווחה, בולטות, מזוגגות בקרום רירי. בסיוטיהם, הם דימו לראות את עצמם שכובים חסרי אונים, בעוד מושא אהבתם נגזל מהם, לנגד עיניהם, במרחק נגיעה מידם המשותקת. אף פרט לא נחסך מהם באותם חזיונות, ואף לא ניתן להם להסיט את מבטם, לעצום את עיניהם או לכסותן בידיהם. הם נאנסו לחזות בפולש רודה במושא תשוקתם, רודה את דבשו, מוצץ את צופו בקול גרגור. איברי הקודחים התעקלו, התלפפו אלה באלה כענפי עצים חולים. הם חחררו, צפודים, עד שיצאה נשמתם. חנוכת המקדש הייתה יום אבל. בכיכרות העיר נערמו הגופות. בהיכל הגדול, הבנוי לתלפיות, השתוחחנו בתחינה לאלים, חוזרים במלמול על מילות התפילה שדקלמו הכוהנים. שיווענו לישועה ממכת היתושים. אלומת אור מסמאת, שחדרה מן הפתח בראש הכיפה, ליבנה את המזבח. האור הבעית אותנו; לא העזנו להישיר אליו מבט. פחדנו שענינו ילכדו בו כדג בקרס, כמו הקודחים הבוהים בזוועותיהם המדומיינות. בתום הטקס, שירכנו את רגלינו אל פתח המקדש. בצאתנו אל אור השמש, חשכו עינינו. הרחובות, המדרכות, המבנים, הכול נראה שקוע קמעה. רק המקדש עמד על תילו כמקודם. אף על פי שירידת מפלס העיר הייתה מזערית, תחושת אימה מבחילה חססה בבטננו. במקום לשעות אל חחינתנו, היכו אותנו האלים במכת חולות נודדים. רוע הגזירה התחוויר לנו

בן-רגע. ידענו שעירנו תמשיך לקרוס אל תוך עצמה, מתכסה בשכבות של עפר ואפר. צאצאינו וצאצאי צאצאינו ידשדשו בקרקע הטובענית, עיניהם מתמצמצות מרוב אבק. מסונוורים נחפזנו אל שער העיר, יצאנו אל השדות. טיפסנו במעלה הגבעה החולשת על העיר, מתנשפים, דרך סלעים וקוצים. מוכי חמה, קרסנו על ברכינו בהגיענו אל הפסגה. את בגדינו קרענו מעלינו, רגבי אדמה פוררנו בין אצבעותינו, עפר בִּזְקָנו על גופינו, כחייתו פרא שאגנו אל הרוח.

שודים

גיליון #00016

בנקיטת אצבעות נפתחו שערי השמיים – מהומת אלוהים ניחתה על ראשינו, עינינו נצרבו בנשורת גופרית. תחת רקיע קרוע, עשן, נדרשנו להיטהר, בהשתחויה. אך הסתיים הטקס וכבר נדחפנו לשוב ולהיטנף, להתגולל בעפר, כמנהגנו בקודש, וחוזר חלילה. נורא מכל היה רעבוננו, שלא היה אפשר עוד להשביעו; חור שחור נוקב בקיבתנו. את שארְי בשרנו מכרנו, כמעט חינם אין כסף, תמורת חופן פירורים שבלענו בשקיקה, שליקקנו מהיד המושטת, כל כך רעבים היינו, וללא שיהוי גם את שארית בשרנו מסרנו, כלאחר יד, תמורת עוד חופן פירורים, שנבלע כלא היה, שלוקק מהיד, שנקפצה כעת לכדי אגרוף, כי לא היה לנו עוד מה לתת, אבל נשכנו את היד, במלוא הייאוש של ההתמסרות, והשבענו אותה שתיפתח, ומכרנו את נשמתנו תמורת עוד חופן פירורים, ששאבנו פנימה בשאיפה ארוכה, עד כדי השתנקות, בעיניים דומעות, באוזניים הולמות, והיד נסוגה, אבל נתלינו עליה במלוא הטירוף של ההתמכרות, ומסרנו את נפשנו תמורת עוד חופן פירורים, שטרפנו בניבים חשופים, בנהמות חיות, והיד הכתה בנו ונעלמה, כי לא היה לנו עוד מה לתת, ונפלנו ארצה שודים.

 $\frac{155}{208}$ $\frac{154}{208}$

גיליון #00015

סוף־סוף

נוחר לנו זמן מועט כל כך, ועוד פחות מכך כוחות, לסגור קצוות כה רבים, שהידלדלו מתוכנו והשתרכו אחרינו על מדרכות העיר. רשרוש הפרימה ליווה אותנו ללא הפוגה, מטריד כמו צלצול באוזניים. והעיר הזאת, שבימים כתיקונם הייתה לנו עולם ומלואו, התפרקה בבת אחת לבליל חלקים שסכומם נופל מן השלם. עצי השדרות לא התוו עוד רצף מונומנטלי, אלא עמדו עץ־עץ לעצמו, מעורטלים, מעוקלים. מסילות הרכבת התחתית התעקמו, יצאו בן־לילה מכלל שימוש. עובדי הרכבת, שגילו את הנזק לפנות בוקר, השאירו את עשרות הקטרים והקרונות במוסך שבשולי העיר, והמסכים בתחנות, האמורים לציין את משך ההמתנה עד הרכבת הבאה, נותרו מאופסים. המנהרות הריקות התמלאו מיד בנשמות מתות, שקופות למחצה, שהחלו לשייט אנה ואנה באוושה שרקנית. כך קרה שהעיר הזאת, שבדרך כלל קל כל כך לנוע דרכה, התפצלה לשכונות מבוזרות. כדי לבצע את משימותינו, נאלצנו ללכת ברגל מרחקים עצומים, כשבאוזנינו מעקצץ רשרוש הקצוות הלא סגורים. הרחש הזה ייסר אותנו כמו עינוי סיני, ובשלב מסוים ניסינו אפילו לתלוש מתוכנו את הקצוות, אבל כל משיכה בהם כאבה כמו חיתוך בבשר החי. לא הייתה ברירה, המשכנו להיגרר ברחבי העיר עם הסרח העודף; ובמקום להקדיש את תשומת הלב הדרושה למילוי משימותינו, התחלנו לעשות את הדברים כלאחר יד, כמי שכל מבוקשם לסיים. אך מי שכל מבוקשו לסיים לא יסיים, ואת הקצוות הלא סגורים אי־אפשר לסגור כלאחר יד. ההתרוצצות התישה אותנו, העצים העציבו אותנו, הרשרוש הטריף אותנו. אחדים מאתנו, כמוני, שרקותיהם פעמו פתאום כבקדחת, התכופפו מוכנית בניסיון לחפון שלג לצינון מצחם; ואחרים, כמוהו, שחשו לפתע בקיבתם, התאוו דווקא להבעיר מדורות, להשליך לתוכן שושנים ירוקים; ואילו אתה נמנית עם מוכי הסחרחורת, הנוטים להתעלף, שרגליהם כשלו בבת אחת והילוכם התחלף בהידוס רפה, שהתווה תהלכת חג נוגה, בדומה לנוף ילדות מיוחם. בין כה וכה, רוחנו, שנמתחה עוד ועוד כדי להכיל את גודש סאתנו, מעדה. השילוב בין הנסיבות שאליהן

157
208

156
208

גיליון #00016

מי זה

היא השעינה את אופניה על קיר הבניין הדו־קומתי ולחצה על כפתור האינטרקום. זו אני, היא אמרה בהחלטיות, בתשובה לשאלה מי זה, שנשאלה בקול גברי. מתכתיות הרמקול שיוותה לקול חספוס, צרידות, עומק של חיים שלמים, שלתוכם היא נבלעה דרך הדלת הפתוחה. אילו היה זהיר יותר, היה מבקש הקול לדעת מה הסיסמה, כפי שעושים רוב הקולות הבוקעים מתוך אינטרקומים בעירנו. שכן רבות כאן הבריות המנצלות כל הזדמנות להשתחל לתוך החמימות הביתית של חיי הזולת: טפילים חברתיים, רוחות רפאים. זה אני, הם אומרים ומקווים שהקול באינטרקום או מעבר לדלת לא ירגיש בהבדל, ולפעמים מתמזל מזלם והדלת נפתחת בפניהם, והם פוסעים לתוך דירה מוארת, לתוך זרועות פתוחות, מוזמנים להסב אל שולחן האוכל, שהילדים כבר יושבים סביבו ומחכים רק להם.

נמרוד ברקו

159
208

158
208

נקלענו לבין סוג המבנה התודעתי שלנו חולל מין נסיגה, כאילו התגלגלנו במורד גרם מדרגות ומצאנו את עצמו שרועים על הרצפה, בקומה נמוכה יותר. כשהתחלנו שוב לנוע, גילינו שהקצוות הגלידו, הפכו לגדמים עגלגלים; הרשרוש נעלם. ליטפנו את הגדמים, שדמו לענפים כרותים, ולא הרגשנו עוד דבר. חשנו שנשארה עכשיו רק משימה אחת, ושגם אם היא תצריך את כל כוחותינו, הרי שהיא לפחות אחידה ומוגדרת, וניגשנו למלאכה בלב שלם, והקדשנו לה את כל תשומת ליבנו, והקרבנו לה את בשרנו.

המסע נעקר מציריו

בחצות הלילה נפערה עין בדירה הסמוכה למסילה, ונשארה פעורה בנקוף השעות, פקוחה להבזקי האור והצללים שהטילו על הקיר הרכבות החולפות; והאוזן שמעה את הנקישות הקצובות, והבטן חשה את רטט קרונות המשא. מסע נורא היה זה לעין האדם הצרובה בדירה, אך מר שבעתיים לעין הצהובה, הקרועה לרווחה בחשכת פְּנים הרכבת, שכתמי אפלה התנועעו בה לאיטם, מתחברים ומתפרדים לסירוגין; וקשה הייתה צרימת הברזל לאוזן הפלומתית, שפיתוליה הסתעפו אל תוך מוח החיה, ורע היה השקשוק הבלתי פוסק, שהדהיר את הלב. מסע אכזר היה זה לאדם מוכה האלם, שהרכבות חלפו מתחת לחלונו בְּנִקּוּשׁ השעות, אך איום עוד יותר לחיה שסועת הלשון, שצרחותיה נהדפו בין דופנות קרון המשא; וכבד היה לחץ התנועה, שהלך והתגבר ככל שהתקדמה הרכבת לתוך הלילה, שהתעצם והלך עד כי נרעדה המסגרת, התנוודדה מצד אל צד; וברגים התרופפו, לוחות נבקעו, רוחות פרצו פנימה, מחניקות את החיה מרוב אוויר. קדימה שעטה הרכבת, דוהרת אל תוך גיא צלמוות, שבקצהו אובדים הקרונות, כי אין בחובו מקום לפסים; שבעטיו נשתמת עין האדם, ורק צוהב עין החיה מוסיף להזעיק.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

וארְכבוֹת־מְחוּשִׁים בְּגִיגִית־כְּנָפִים וְאַרְכְּבוֹת־מְחוּשִׁים בְּצַל־הָעֵין
וְאַרְכְּבוֹת־גִּיגִית בְּמְחוּשֵׁי־עַפְעָפִים וּמְדוּכֵי־סָמָא לַפְּנֵי־כָל־רֹאשׁ:

מֵה נַעֲשִׂים בְּעֵינַיִם צְבָחוֹת?
מֵה נַעֲשִׂים בְּגַפִּים צְבָחוֹת?
מֵה נַעֲשִׂים בְּגִזְע־הַמֶּחַ צְבָחוֹת?

צְבָחוֹת מִן הַחוּץ לְעֵינַיִם וְצְבָחוֹת מֵעַל הַגַּפִּים -
צְבָחוֹת מִן הַחוּץ לְגִזְע־הַמֶּחַ וְצְבָחוֹת בְּלִשׁוֹן־הָאוֹנָה־הָעֲרָפִית -
צְבָחוֹת־זָרְחוֹן בְּעוֹר־זָרְחוֹן;
אַבְרָהָם־מַעֲסֵם־זָרְחוֹן
תְּהַלֵּה־מַעֲסֵם־זָרְחוֹן
אַרְכְּבוֹת־אַבְרָהָם־מַעֲסֵם־זָרְחוֹן -

לְךָ־זָפְקָ בְּמִקְפָּאָה
לְךָ־מַעֲסֵם בְּמִקְפָּאָה

עָמְדוּ בְּכַפּוֹר מִנֵּי עֲלָתָה זַעֲקַת־הַמּוֹמְעִיו -
עָמְדוּ בְּכַפּוֹר וְלֹא עָמְדוּ בְּמוֹךְ־כָּל־קַרְבֵּיו -
עָמְדוּ בְּכַפּוֹר אִינָם בְּכַפּוֹר מֵאֵז.

161
208

160
208

רוֹדוֹלְף־מַעֲסֵם,
קִאָרְל־מַעֲסֵם,
הִסִּירוּ אֶת מוֹרְאוֹת־הָעוֹפוֹת־הַזֵּה!
הִסִּירוּ אֶת זְמוֹרוֹת־הַנּוֹצוֹת־הַזֵּה!

זָפְקָ־זָפְקָ בְּמִקְפָּאָה
מוֹךְ־מַעֲסֵם בְּמִקְפָּאָה
בְּמַכְלָרְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג - רוֹח־קְצוֹת
בְּמַכְלָרְקִיעִים וּמְלֹאכֵי־חִלְחָלָה - רְפְאוֹת־קְנָאוֹת
טָרָם־בְּמַכְלָרְקִיעֵי־הַתְּהוֹהָ - הָאֵם בְּמַכְלָרְקִיעֵי־הַתְּהוֹהָ:

הָאֵם זֶה הַנְּסוּי הַזֶּה? הַחֲטִיא.
הָאֵם זֶה הַנְּסוּי הַכִּלְלִי־מָה? הַקְּפִיד.
יְדִים־נְסוּי בַּהוֹאֲר־נְסוּי - עַל־כֵּן יְדִים־נְסוּי בַּהוֹבֵס־נְסוּי;

בְּמַכְלָרְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג - רוֹח־קְצוֹת
זָפְקָ־זָפְקָ בְּמִקְפָּאָה
מוֹךְ־מַעֲסֵם בְּמִקְפָּאָה

בְּתוֹר לְמַכְלָרְקִיעִים בְּדַמְמַת־נְצָחִים־וְנְצָחִים עָמְדוּ כְּפּוֹפִי־גְהוֹרֵי
גַּפִּים־יְאֻשָּׁה
גַּפִּים־אַבְרָהָם וְגַפִּים־רוֹדוֹלְף הַטִּיל־פְּנֵי־רִיקָם
אֲשֶׁר לְגַפִּים־רוֹדוֹלְף הוּא הִזָּה רְחוֹק מִגַּפִּי־לְאָחֵז
וְעַל־כֵּן גַּפִּים־יַעֲקֹב הוּטַל בְּגִיגִית בִּידֵי גַפִּים־טוֹד
וְעַל־כֵּן גַּפִּים־גְּדֹשׁ בְּגִדְש־שֶׁם־נְחָעַב בְּכַפּוֹר, בְּחוּץ -

זָפְקָ־זָפְקָ בְּמִקְפָּאָה
מוֹךְ־מַעֲסֵם בְּמִקְפָּאָה

בְּמַכְלָרְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג - רוֹח־קְצוֹת
אֲוֵה־מַעֲסֵם,
אֶלְכִסְנֵדֶר־מַעֲסֵם,
ד"ר מְרוּגוֹבְסְקִי־עוֹף -

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

**אדם שוכב בחשכה מוחלטת, מעליו
אקס־טריטוריה של יקום**

גיליון #00014

**אדם שוכב בחשכה מוחלטת, בליה, בגפו
אני כותב מתוך בורות; תמיד היה לי לה.**

מעליו אקס־טריטוריה של יקום

מעלי - ראיתי - את יצורי־הקיר - ראיתי - את יצורי־תוף־
הקיר; יקום, שמעתי:
באיזו נחת האנשים אומר: יקום, שמעתי.

מתחוללת דפיקה בדלת

האנשים אומר: פתח מיד, זה מתחוללת;
האנשים לא עונה: הכנס!

מתחוללת איש הולך רוח

האנשים משיב: כל מה שנהגה כהוי־אורות נהגה;
צא־ה! על־צדף־הה!

רוח־עוועים הולך

זה מערב בדעת עם הבירות זה
בא וזה צא וזה הה וזה יזה את דעת־של־בריות
שמא יתחזה

רוח־עוועים הולך־לא

אני־דעת כזה, התהלך
חוכר־חלל תהום־שארות

מתחוללת נוספת בדלת דפיקה

טרוטות, טרוטות -
ידדתי אצל המקולין להתאצל עלי ידים־שמא
שיהיה עלי ידים כי נטל עיניו
טרוטות, טרוטות - בחריר־הדלת ראיתי -
האנשים גוהר:

**ראיתי בן אנוש מחוץ לדלת, עת נעשו בו דמדומים
אלא שלא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -**

**כיצד מזהיר על עצמו היקום כי צץ־פתע
לא צץ,
לא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -**

האנשים ממשיך, גוהר

לא צץ,
לא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -

ובערוהו היקום

ובערוהו לשונות של אש בבהו.

$\frac{165}{208}$

$\frac{164}{208}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

כתובת על מצבה

לו אף יכלתי לצעק
באור הנה, הלינה
אוי אמא, שמו שמים -
הסירי ממני את כל האברים הפנימיים הללו!

כל חרפת האברים הפנימיים הללו שנקשרו בשמי,
בבשר השמים,
בביב שופכין,
בבור ספיגה,
בצרכים גדולים,
בסלמנדרות אש,
בננסים לבנים,
בערפליית ראש הסוס,
בראש הסוס שנתגלה לפני בחנכה 1983,
במעיל התלוי, היחידאי, שנתגלה לפני בחנכה 1983.

אוי שכנה ארוכה, אוי שמונה נרות,
אוי עשר אצבעות, אוי שמונה נרות,
אוי שמונה אצבעות, פתאם נפתחה הדלת -
אין שלד בחדר, מישהו מודא
חוזרים קולות: אין שלד בחדר וכל עברי עור-אדם-עור-יתום
אני חוצה: אין שלד בחדר ואין מזיקים בחלונות
ולא ידענו על השכנה דבר מלבד זה שהיא בשר
ולא ידענו על השכנה דבר מלבד זה שהיא בשר
כל השכונה הזדעקה אחרי:
ולא ידענו על השכנה דבר מלבד זה שהיא בשר
ראש סוס, ראש ליצן,
השפלה גבהה בשולי הגלקסיה,
ולא נמצאו מלים נרדפות למלה גלקסיה -
ולא ידענו דבר על הגלקסיה מלבד זה שעשויה
להמציא לה מלה נרדפת שתובן על-ידי צמח-איש,
חלדות אחרות, חלקיקים-של-רוח,
שערות וקרקפת בצל טרשים,
מחוץ ליקום -
מחוץ ליקום -
אוי אמא, שמו שמים -
הסירי ממני את היקום.

167
208

166
208

ספיר יונס

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00013

אבדא נדבר

מתחת העינים יודעות דבר שאינך יודע אך קיומו ידוע לך.
 גם מכונת הפה את הקולות מוציאה בעלום שם
 כבישי הקשב מתנקזים ביציאה אחת. המבט נמשך
 פחות ממאה ושמונים מעלות
 האון מזדהר מתוך החפיון בכל פעם שהאותיות קרבות:
 הדבור לא יכבה אותה. רק הדבר יעמד לה
 כל עוד העצמות בולטות והזהב נוגע אנחנו במקום הנכון.
 אם המקום מתבלבל יש להשיבו לשפתו

השפה היא השושנה של הלב

בין אם ברכה או קללה היא, היא היא. אנחנו נהיה במקום ההיא
 וגם אם מקומה בתוך הגופה ההיא, עלינו להניח לה להתעצם עד מאד
 כי בנו בחרה ולא אנחנו בחרנו בה ורצינו לשלח בה
 את כל תאורי הזמן, המקום, המדה ולהוכיח לה
 שלא אנחנו, שאין בנו מקום לתאר
 והיא מדדה כל מלותינו ופגמינו
 ויצקה ויצרה

$\frac{169}{208}$

$\frac{168}{208}$

גיליון #00012

איברים

יוצאות מן הפתח ונמשכות עד קצות האצבעות.
 האיברים הפותחות של הצמחים אינן פותחות
 הן עסוקות בנשימה שעירה. כל יחידת זמן גדלות
 לכוון האור משרטטות על דף אור מבנה מכר
 המנסה לחיות. האיברים מתדינות בתוך תאיהן אם
 להוסיף עוד עלה כותרת או עלה ירק
 מלטפות תהליכים בתנועה זוחלת, מבקשות לחזות
 בנצח נצל או נדון לכליות. מנסות להגיע אליך ואז
 יוצאות מן הפתח ונמשכות עד קצות האצבעות.
 האיברים הפותחות של הצמחים אינן פותחות
 הן עסוקות בנשימה שעירה. כל יחידת זמן גדלות
 לכוון האור משרטטות על דף אור מבנה מכר
 המנסה לחיות. האיברים מתדינות בתוך תאיהן אם
 להוסיף עוד עלה כותרת או עלה ירק
 מלטפות תהליכים בתנועה זוחלת, מבקשות לחזות
 בנצח נצל או נדון לכליות. מנסות להגיע אליך ואז

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

חירות

צמאון הוא מחלה מסכנת, הטבע מנצח את הזמן.
 דר פרחים מיבשים על שלחן מבשר על אברים רועדים
 כדברים יפים הנוטים להשבר. אני מפנימה את הדפיקה בדלת,
 את המרחק מהמים ומבקשת מהם לבוא לבקר.
 כלנו אותו הים. מתאפקת לא להקיץ את הנמרים.
 הנסיון להמציא חיות שנגנו
 ולהכניע חפצים הוא חפוש אחר שקע חשמלי ומאבק עם אבק.
 יש הרבה אבק בעולם.
 אי אפשר להחליט אם התנועה מתפשטת או מפשטת או פשוטה
 להבנה, אם כל זה הגיוני או חגיגי,
 ומה יקרה לחייה
 שיצבע כחל וילטף את המבקש להיות, מד צרם חולמני

גיליון #00015

פירות הדר

בלילה חפשתי עבודה.
 אחרי שיטוט בחלונות בלהה,
 נסתכם כי עלי להיות
 ממינת עלים או לחפש
 אוצרות באדמה וישנתי שנת שאלות:
 מדוע הכסף לא מגיע?
 והדמעות אינן עומדות
 בתור במקומי בקפת החולים? ונתעניתי.
 והתפזרים המשיכו להסחט עד התם הזה

$\frac{171}{208}$

$\frac{170}{208}$

גיליון #00014

הוראות ניצוד ללכת לאיבוד

נקדת הפתיחה של השיר הזה מצויה בהתכנות היער.
 עליכם להסכים אתי שישנו יער במגמת תנועה ל
 קעת אוכל לחפש אותה עבורכם במישורים נוספים
 I'm what is needed to carry the point I to the point us.
 If I tell you would you like it?
 נלך הכי ירק שאפשר. We will go the greenest we can be.
 נעקר שרשים נלקק סרפדים נרחץ במי הבצה נחולל מחלה
 לא נכחיש שאנו נחשים
 נזחל נחשף את שעור לבחינו גם מבלי שהטלנו נחשים למוצאם
 בינדים הלוטות הבחינו במלאות האדמה.
 The leaves on the ground are your toes
 זכרו: האור נדף בנקדת ההעלמות. עליכם להיות גוף
 חלח ממדי זוהר בחשך דעו את גזעי העצים,
 שטים מבלי לזוז ממקומם, התפזרו לכל כוון
 כשתחפצו לשטות בקולות החרישו, קולות היער עלולים להבזיק

אינכם חפים
 אינכם גדל עם כוון
 לא תשפילו מתי או האם או נברא או נזרע או השרש.
 אתם תחכו
 מקום האדמה ישנה למקום השמים
 תפגסו המקום למקום ומעל הרמונית המישור
 ירקד כל היער הזה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00016

A competition for compassion

wait and see שְׁחַשְׁךָ תִּיד יִרְצֶה לְהַתְיַעַץ אֲתָנוּ
 וְאַחַר כֵּן גַם יִתְיַשְׁבוּ הַמַּחְשְׁבוֹת עַל כֶּסֶף מְנַהֲלִים
 שְׁאֲנַחְנוּ חַיִּים וְזֶה יִהְיֶה fabulous.
 בִּינְתִים כַּחוֹתֵי הַזְּנָקוּ לְטַפֵּל בְּבַעֲיָה אֶל-קוֹלִית.
 מְשַׁכְּנֵת אֶת הַמְצִיאוֹת לְשִׁגוֹת כְּדֵי לְהוֹכִיחַ לָךְ שְׂאֵתָה בְּנֶאֱדָם.
 אֶת הַמְרַק שֶׁלֹּא אָכִין כִּי כָּבֵד מְאֹד
 וְאִין יִרְקוֹת, אֶקְפִּיא וְלִמְרוֹת שְׂאֵתָה אוֹהֵב פְּרוֹת קָרִים הַמַּעֲשֶׂה
 הַפּוֹטְנִיזְאֵלִי הֵזֶה מַחְקֵבֵל בְּקָרִירוֹת.
 אֲסוּפִי הַנְּתוּנִים עַד כֹּה מוֹכִיחַ כִּי זֹהִי תַחֲרוֹת.
 אֲנִי הוֹדַפְתִּי אֶת כָּל הַדִּיוֹת בְּדֶרֶךְ כִּי וְלִבֵּק אוֹמֵר
 שְׁהֲאֲשֶׁר לֹא קִים.
 הָאוֹר נֶאֱוִי וּמִיטִיב עֲמִנִי, צִלְךָ קֶצֶר וְלֹא נִמְשָׁךְ כָּל הַחֲשֶׁךְ.
 אֲתָה לֹא רוֹצֶה גְרוֹת וְטַפּוֹת וְכַבָּאִית
 בּוֹעֲרַת לְחוֹכֵי, מְכַלֶּה אֶת הַשְּׂמִיכָה וְאִינָה מוֹתִירָה לְנוּ
 זָמַן לִישׁוֹן. הַסְּאוּנָה עוֹשֶׂה לְנוּ טוֹב,
 חֵם וּמְלַח נִמְסְרִים מֵאֲתָנוּ לְעוֹלָם.
 כָּל שְׁנוֹתֵר בְּשִׁבִיל לְפַצֵּחַ אֶת הַבְּעִיָה
 הוּא לְחִיּוֹת.
 וְלָקוּם מְקַדָּם
 וְלַעֲמֵד בְּתוֹר
 וְלִהְיוֹת עוֹסֵק פְּטוֹר.
 אֶךְ מֵה שְׂמִפְתִּיעַ יוֹתֵר מְכַל,
 הַשְּׁעָה שֶׁלֹּשׁ וְחֲשַׁע דְּקוֹת וְהַאֲיִנְסְטִלְטוֹר
 אוֹמֵר שְׂמִי הִרְכִּיב אֶת הָאֵסְלָה עֲשֵׂה זֹאת לֹא נָכוֹן

$\frac{173}{208}$

$\frac{172}{208}$

גיליון #00016

אחווה

מְקוֹרְנוּ בַּמָּא הֵזֶה, בְּזָרִימְתוֹן שֶׁל הָאֲגָדוֹת הַחֲבוּיוֹת בַּמִּים.
 אֶת כָּל הַמְזַרְקוֹת יֵשׁ לְצַבֵּעַ אָדָם,
 מְרַבֵּית הַוְרָדִים נִצְבְּעוּ לְאֵלֶמֶר.
 כְּדֵי שְׂיִחְקִים הָאָדָם אֲנוּ חֲבִים בְּבַעֲיָה
 הַשְּׂבֵל מַחְפָּרֵץ וּמַחְאֲמֵץ כְּדֵי לְחִיּוֹת, הָרַעֲנוּת יְכוּלָה לְהַחֲלִ.
 יָד מְגַשְׁשֶׁת אֶת קוֹ הַמַּחְאָר שֶׁל חֲבֵרָתָה.
 הוֹסַפְתָּ כְּבוֹי גוֹף אוֹ פְּנִיָה מַסְגִּירָה אֶת הַדוֹבֵר.
 אֵלוּ רַק הַפְּלִנְיּוֹת, לֹא דֵי לְכַלְנִיּוֹת,
 יֵשׁ לְהַקְדִּישׁ לְכַלְנִיּוֹת יוֹתֵר מִרְגַע אֶחָד בְּכָל יוֹם,
 אַחֲרַת נִפְל לְחַלּוּם;
 וּבֹו טַקְסֵט, רוּחַ וְצַל, כָּל אֵלֶה רַק נְשִׂאִים מִמְקוֹם לְמְקוֹם.
 רַפּוּי הַפְּצַע מְכָרַח בְּהַשְׂאֲרַת צִלְקַת. אֵל לְנוּ לְאֶבֶד אֶת הַזְּכָרוֹן שְׂאֲגָרְנוּ
 וּמִיחְלִים לְפָרִיחַתוֹ. מְפּוֹצְצִים אֶת הַתְּרַמִּיל
 כְּדֵי לְהַחֲפֹזֵר בְּרוּחַ וְלִהְסֵתִים כְּגִלְגַּל,
 אִינְנוּ יְכוּלִים לְמוֹת.
 אִינְנוּ יְכוּלִים לְמוֹת
 מְבַלִּי לְאַחַז יָדִים,
 כָּל מֵה שְׂאֲגָמְנוּ וְצָבְרְנוּ
 וְרוֹצֶה לְהַמְשִׁיךְ לְזָרָם,
 לְהִיּוֹת לְצָבֵר
 יִזְרַק בְּעַדְנָה אֶל נִימֵי כְּנָפִים
 שֶׁל צָבֵר אַחֵר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

שויון

חולה ומתחת לשלחן אני מאמינה לכם שיש דבר
 כזה שלג אבל צרה לי תחושת ההערמות.
 הסוג הגרוע ביותר של ההתמכרות הוא חלצות
 לבנות מגהצות כלואות בארון.
 כל דקה שבה נמשכת המגפה בחוץ, מישהו מבין את
 החיים שלו טוב יותר. כלנו אוהה האזן השומעת
 לא מספיק מדיקים, בוקעים מחפיסות, שמים את
 המספר הלא נכון של גרות על עוגת יום ההלדת
 פי הזמן עובר מהר. עורכים בקור בבית החולים,
 מצפים לשמע חולים נוטים למות בעברית,
 עולים במעלית; אנחנו מלקקים טפוח שחמן נשלה
 מעמק כפור ללגי ושותקים את הקונים
 עולים ויורדים, יורדים ועולים. פורצים בקע כדי
 להוכיח פרח נופרי

מישל פלצ'יק

175
208

174
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00014

אליוט

עוד אליוט ספר
 מן המדף הגבה ביותר
 שם בצנצנות
 תינוקות משמרים בפורמלין
 כיצד מרגישים המפחלצים מבעד
 לספקטרום ההרגשה
 במפח הרוח
 עוד
 ספר, ספר
 בשר ענו שאין חולף
 ילדים יאמצוהו
 לכל החולף
 מונומנט ינקות

עוד אליוט
 עוד בגנים הפרוצים ילדים בשמות ישחקו
 בקצרות $\frac{177}{208}$
 יונים שתפדנה על חדי הסורגים - $\frac{176}{208}$
 כיצד הגננת תלקק את קוץ הורד
 לגנות
 בעיטות בבטן האם?

החרמת הפדורים תהא גזרת גורל למזעזעי המח

כיצד הזמים עוברים אליוט
 והמח שוכח פנים
 הלעטנו את העינים בדמים
 ובמה חטאנו?
 בארבעת המינים עוד איננו זכורים

מנדים מבתי הבבות
 הקוקיות לא תאפשרנה
 למחוגים לנזל
 עתה עלינו לגזל
 מהמדף
 הכי גבה.

גיליון #00013

הם קוראים לי אופליה

היאך אטביע את הנצרה שהספיקה לטבע
 טרם טילתי על גדות הנחל ככפפה אבודה?
 טפסה אל צמרת עץ הערבה
 ובקשה בפרחים לקטף בה
 אם היה זה רצונה -
 היאך אדע?
 שבתאי בנפשה אל הנחל ושאלתיה
 מי עשה בה עין הרע
 מי פשט קימות קהה
 מלא ראשה מים
 וקרא לה בשמה -
 זה איננו שם תוצר אביה,
 אפוא מנין הגיע?
 נפלה מנין נפלה
 ולאן היא הגיעה.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00016

א

הַמְשַׁגְעִים הֵם הַמְטַרְזָנִים בְּיִתְרָה
 עֲנוּדֵי הַעֲנִיבוֹת הַהֲדוּקוֹת
 חֲצֵאֵיֹת פְּעֻמוֹן הַזְכוּכִית
 וְשֵׁעוֹנֵי הַקּוֹקִיזֹת
 וְהַקִּירוֹת הַגְּבֵהִים שְׂאֵף לָהֶם קִירוֹת
 הַמְשַׁגְעִים עַל חֶבֶל דֶּק
 בֵּין עֲצֵי הַתְּפוּחַ לְבֵין אוֹלְמוֹת הַנְּשֻׁפִים
 זֶה מוֹת בְּטוֹחַ
 אֲבָל כְּשֶׁאֲתָה לְלִי וְכִשְׂאֲתָה מִסְפִּיק
 מְשַׁגֵּעַ לְהוֹדוֹת שְׂאֲתָה
 מְשַׁרְבֵּב עֲצֻמָּה כְּמוֹ שְׂפָה שֶׁל יָלֵד
 בְּעוֹדָךְ אוֹגֵר אֲבָק עַל עֲצֻמָּה
 סָתֵם כְּדֵי לְנִשֵּׁף
 לְהִיּוֹת בְּטוֹחַ
 שְׂעֵבֵר מְעֻט זָמַן
 מֵאֵז שֶׁהִסְתּוֹבְבָה רֹאשׁ הַרְחֻבָּה
 בְּחִלּוּלִים 179
 וְחִלְחָלָה. 208

גיליון #00016

א

תְּקִרִית עוֹר הַחֶלֶב
 שְׁנֵשֵׁפָה לִי
 וְהַפֵּל הַחֶלְיֵק לִי
 בֵּין
 הַעֲצֻמוֹת
 לֹא יָרְדוּ דְמַעוֹת בְּעֵצָם
 חִלְחָלִיתִי
 לֹא נִרְאִיתִי כִּיס אוֹרֵר
 רַק כּוֹס רִיקָה
 שְׁלֹא תַעֲצֵם לֵאמֹר יָלֵד אֶת הָעֵינַיִם.

גיליון #00016

א

בְּרוּךְ עֲתָה הָאֲדוֹן שֶׁנִּפְּלוּ לוֹ הַשָּׁנִים
 אֲסַפְּנוּ אֶת הַשֵּׁבֶל וּבְנִינוּ לוֹ צֵלָם
 הַיּוֹם אֲנַחְנוּ מְדַלְּגִים בְּרֹךְ עַל צְעָדִים-צְעָדִים
 כֹּל סִלְיָה מוֹחִירָה רִמָּז לְמַעֲשֵׂהוּ
 לְמַעֲשֵׂה הַשֵּׁבֶנוּ אֶת דְּרָכֵינוּ לְבְדִיחַת דַּעַת
 בְּנִינוּ פֶסֶל, אֲבָל לֹא יִדְעֵנוּ לָמָּה בָּאנוּ
 לָמָּה חֲרַקְנוּ שָׁנִים לָמָּה יִדְעֵנוּ שֶׁלְּאֲדוֹן נִפְּלוּ הַשָּׁנִים?
 בְּכֻלָּל כֹּל הַזָּמַן הַזֶּה בְּזָדוֹן שָׁנוּ
 וְהַחֲלוֹן הִיא פְּתוּחַ וְהַרוּחַ
 זֹאת תְּמִיד אֲשַׁמַּח
 הַרוּחַ
 לְשֹׂאֵת.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00016

א

מה יאמר לי מיכאל
 מהסורגים הסלביים
 איך את מעזה לשאת שמות
 לשון לעשות שמות
 מהסורגיה לעשות אקטואליה
 ממוביל פלו לי מיכאל
 תכל עין
 אני בעריסתי משחקת עצמי
 בוכיה
 מיכאל
 שואלת מבעד
 מה יאמר מיכאל
 וצוחקת מדגדוג בלבול או געגוע
 לכל אחד קוראים על שם
 משהו
 ואז שם
 ממציא עצמו מחדש דרך
 עוד שם
 אז בתאים המסורגים
 הכפור מחיב
 מעטפת חם
 הכפור מחיב
 קריאה
 העבודה משחררת רק כשאיתה
 חופר בעצמך
 קבר
 ומשים אחר במקומך.

$\frac{181}{208}$

$\frac{180}{208}$

גיליון #00016

א

אתה תמשיך לטען כי השתגעתי
 כי דעתי יצאה מכלל שמוש
 נאות, אף יקיר, אטלנטיס אכן
 קימת וזה ידוע
 מעבר למודע.
 הנוברים המתמידים באטלנטיס
 הם השפויים
 עד קץ ימים לצלל
 עמק עוד ועוד
 עד שתעלה על
 פני השטח
 תהיה כעטרה לראשי
 יונה שחרת נוצות
 אבוז לכל בוזזי
 התת-קיים התת-מודע,
 שכן המציאות
 כשלעצמה -
 חסרת פשר,
 דע לה,
 יש לצלל עמק יותר
 זו מערבלת של ממש זה אמוק
 עמק יותר
 אולם אתה תמשיך להעלותני
 על המוקד כך
 כל פעם
 אמלמל לסופי הקרב
 להתחיל
 דרכי אל אטלנטיס.

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

א

הם לא אוגרים לחרף
 הם זוללים את הפנים
 את המוך
 את המח
 את קרבי הדבּה הגדולה
 והרוח
 ישירות
 הם זוללים את הרוח
 עד שחם להם
 חם להם כל כך.

$\frac{183}{208}$

א

בזמני הג'אנקיז כבר ידעו מה יש להזריק
 החרבות ידעו מי יזרק
 החרבות ידעו מי ישפד
 הפילת ידעו מה יהדהד
 ועלינו השלום יהל
 ועלינו עלתנו אל מפתנו שאיננו ברוכים בשוננו
 ויתרה על כך באנו
 ידוע מראש
 כהרף עינינו
 תבליטים שמשטחים כל עת מבטנו
 ננעץ
 והפרוטינו מסתעפות לענפי העץ שעומד להפּרַח
 בזמני
 שטרם נבואה הפנמתי
 שקר סלול להמשכיות אדוניותינו
 את כל המלים
 גרפתי
 לטובתי
 להגנתי
 חרות היתה רק עת
 אצקים ענגו בעוד מתהדקים.

$\frac{182}{208}$

גיליון #00013

א

פֶּל שְׂרָצִיחִי
אִינְנִי

וְלֹא רָצִיחִי
הַנְּנִי

וּבִּי שְׂרָצִיחִי לְבִי לֹא
בִּי אִינְנִי לְ בִּי הַנְּנִי

עֲנִי

עומרי דנינו

185
208

184
208

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00014

נבער

גיליון #00014

קדיש'יתום'שפה

כּוֹפֵר
 בְּאַשְׁמָה כּוֹפֵר
 הלא מעולם רק הד עָשׂוּ לְאֵשׁ הַיִּיחִי;
 וְנִכְחָתִי מִזְדֻקָּף בְּסִתּוֹר
 בֵּין מְקוֹרֵי הַמַּגֵּשׁ בְּחֹבוֹת קְדוּמִים
 לְבִכּוֹרֵי הַמִּנְחָ אֱלוֹם מִן הַשְּׁלֵלִים.
 כָּל שְׂדֵבְרָתִי - גֵּרַח בּוּרִים.
 על כֵּן חוֹר יְצוּעִי.

וְזֶה הַחוּר זֹלֶג מַעֲדוֹת
 מַחֲבֵל בְּחִרְכֵי הַסֵּלַע
 קוֹטֵף מִן הַחֲשֵׁכָה
 לְהִנָּץ טַעוֹן לֹא נִשְׁמַע:
 מִסְכָּן הָאֵילָן. מִסְכָּן. גְּבֹהוּ עַז וְטַעְמוֹ סִפְצִיפִי -
 וְעֵתָה אֵין גּוֹף מוֹכֵל לְלֶכֶת.

187
208

186
208

וְזֶה כָּבֵד בֵּין
 צֶל לְצֶל לְלֶכֶת. רוֹצֵה לְלֶכֶת.

ל

מִים עוֹמְדִים וְנַחְמָנִי;
 יְצוּעַ לִילָה
 שְׁחַרְבּוּ בְקָר -
 אֲרָץ כְּשֶׁרָה לְהִטְלָה.

וּבְזֵאת הַמַּדְמָנָה אֲבָקִיעַ בֵּית.

וְאָמַר יְלֵד:
 אֵין נַחְנֵת אֲשֶׁמָה בְּעֵשׂוֹ עַת נִבְעַר הַיַּעַר.

נִתְרַדַּל דְרֻדְנָבָא רְדֵה נְדָא. אִמֵּן וְדִנְדָא דְנִדְנָא נְגְרוּפָא נְגְרִפִּיחַ
 נְקְדוּמָא וְדִנְדָא קְנִדְמָא דְנִדְרָא דְסִטְרָא. אִמֵּן בְּרֻדְנִדוֹר
 וּבְקוֹדְנִדוֹר וְנִדְרֵי דְכָל בֵּית מַחְעָלָל יְדִשְׁחֵט דְנִשְׁמַת יְלִיד
 וְדִנְדוֹ אִמֵּן:
 וְהֵם שְׁנֵי שְׁחֵט שְׁנֵקֵב גְרִנָּה וּבְהִשְׁחֵק עֲצֻמָּתָא

:

הַשְּׁחֵק הַנְחַעֲלָל, וְהַחְכָּשֵׁל לְהַחְחוּכָה, וְהַחְרַעֵב וְהַחְגֵּעַ לְהַחְיִינָק
 מְרַחֲמָתָה, (וְאֵן יִשְׁעָהּ בְּרִיחֵהוּק). וְרַחֵם דְנִ-כָּל נְפֻדֵי-יָהּ
 מִנִּשְׁמַתָּה, מִבְּלַעֲתָה מִדְמָנָתָה, וְחַלִּיט שְׂרַצִּיָּה,
 וְרַחֲמוּ טַמָּא אִמֵּן

יְהֵא שְׁלֵמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא חַיִּים וְשַׁבַּע וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא
 וְרַפּוּאָה וְגִאָּלָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה וְרוּחַ וְהַצְּלָה. לְנוּ וּלְחוּלֵי עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אִמֵּן אִמֵּן

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמֵי וּבְרַחֲמֵים רַבִּים
 סַנְכְרוּ חֲשָׁמַל וְהִרְחֵב לִי זְמוֹ;

כִּי יַחְפְּתִי אֶת אִמִּי
 וְיַחְפְּתִי אֶת אָבִי
 יַחְפְּתִי אֶחָי
 וְיַחְפְּתִי אַחֻוֹתִי

מֵה יְכַלְתִּי לְעֲשׂוֹת אַחֲרָת

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

גיליון #00015

אפילוג

גיליון #00015

א

בִּינוֹחַ גְּמַחַח שֶׁקָּח
לְשׁוֹרֵשׁ אֵילָן
בְּשַׁעַר בֶּן רַבִּים
מוֹנִיחֵי
גוֹף־גּוֹפָה – לְגוֹפָה

מִן מַדְמֵנַת הַגֶּפֶת
מְגִיחָה אִמִּי בְּשַׁחֲרוּתָהּ
בְּשָׁנוֹת אֵשׁ מְחֹנוֹת
גּוֹדְדֹת בְּאֵלוּלִים
פֶּגַע תְּמָרִים.

אָבִיב יְדִים מְנַחֵחַ
בְּסֶר קָרְעִים גְּזִירִים לְוֶשֶׁט

וּבְרִגָע זֶה הַמַּעֲכָל
(חֹצֵה הַזְּמַן – עַד אֵז וּמְאֵז)

$\frac{189}{208}$

$\frac{188}{208}$

מִבֶּט לֹעֵס מִבֶּט
עַד הָאָבֶס
בְּשַׁעַר בֵּת רַבִּים
קוֹל בִּי הַבְּשָׂר תִּקְר

וּבִינְקוּחֵי יְדַעְתִּי
דִּין יֶלֶד עֶקוּר עֵינֵי אִמּוֹ
כְּדִין פֶּגַר

כָּל פְּדוּיֵי אֲבָקָנִים לְרוּחַ.
חוֹטְאִים לְמִים עֲמָקִים
הַצְּמִיחוּ גְמָא כּוֹתְרִים;
גְּמָא זֶה לְחֻלְצָה
וּמַעֲה מְכַנְסִים
וְזֶה לְסִירָה
וּמַעֲה מְפָרֵשׁ

וְגִדוֹת לִי קוֹרְאוֹת:
חֹל בְּגַד מְתָר לְחוּף
וְדִין הַנְּשָׂאָר – נֶהַר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

עידן אפשטיין

לשאַלחך,
 כָּל הַתְּמִירִים - עֲלֶיךָ צַל
 וּשְׂרֵפֶת צְמֵרוֹת - אִין בְּךָ לְשֹׁכַח
 וְהִירוּיִים בְּעוֹרְבֶיךָ - תְּלוּיִים נֶגֶד עֵינֶיךָ
 כִּי בְשֵׁם אֵילֶנְךָ נוֹשָׂא כְּלֵי עֲוֹנוֹת
 וּפְנִינִים שְׁחָרוֹת בִּינוֹת שְׂנִיָּה כְּבוֹשׁוֹת.

וּבְעַת זְרָעָךָ מִתְעַלֵּק בְּחֹרֵיהֶם
 בְּאֵדִיר כְּשֶׁרוֹנְךָ נִגְזָר לְהֶאֱלֵם.

זֶה הַמַּחִיר אֶתָּה עַל לְשֵׁלֶם

א

191
208

190
208

פְּגִרְיָךְ עָרְקוּ מִן הַמוֹסָר
 מְנַחִים עַל בְּטָנְךָ
 לְנַחַם יְחוּמֵי עוֹלָלִים
 בָּם מִתְעַלְלִים מִלְּאֲכִים
 (זֶה עֵינֶן שֶׁל כֶּשֶׁל מְדָשׁוֹן בְּלִב
 עוֹרֵג לְטַעַם) גוּר מֵת מְשַׁמַּח
 אִם אֲנִי-אֶלְפָא-בְּנֵי-תִית וְאָב שׁוֹכֵחַ
 וְעוֹרְבֶיךָ לוֹעָסִים עַל הַגְּדֵרוֹת
 צוֹפִים כִּי הַסֵּדֵר לֹא יֵאָרֵג לְעוֹלָם
 (פְּוֹנְתִי: נִקְדַּת הָאֶל-חִזּוֹר מְשֻׁמֵּינָה לְחֹר)
 וְסִיבֵי טְקֵסְטִיל עֲכָלוּ לְרוּחַ
 כֶּךָ הַפְּקָרָתָּ מֵאֶהְלֶךְ
 לְזוּג עֵינַיִם עוֹרְגוֹת דָּם
 וְאִם אֲסַכֶּם אֶת שְׂאִינוֹ מוּבָן:
 פְּגִרְיָךְ עֲלֶיךָ מְטָלִים
 יִסְבִּיבֶךָ מִגּוֹ אָבֵד
 וְעוֹרְבֶיךָ כֶּשֶׁלוֹ מְשַׁמֵּר
 וּמְעַלְיָךְ קִנְיָה צִיד

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

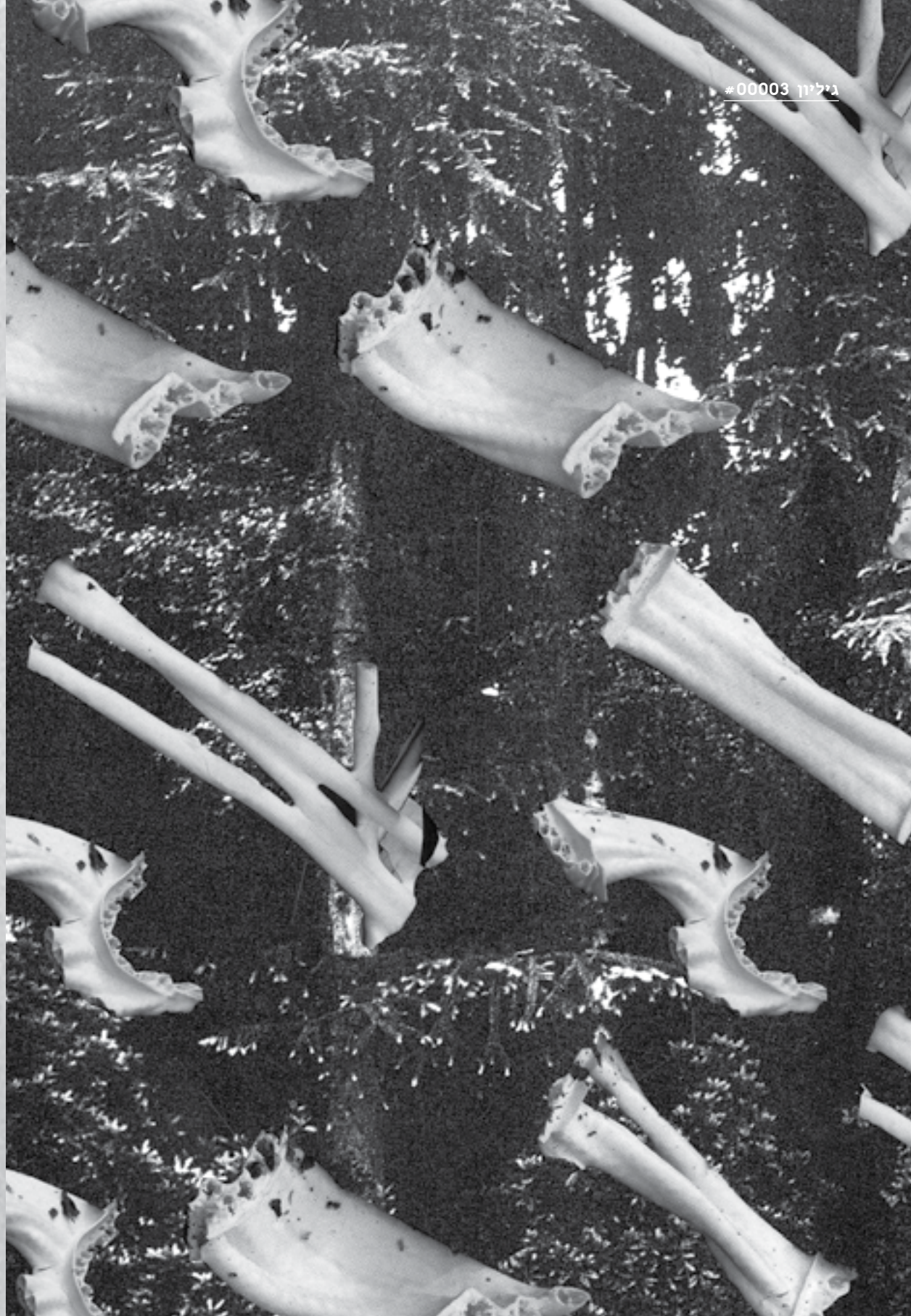

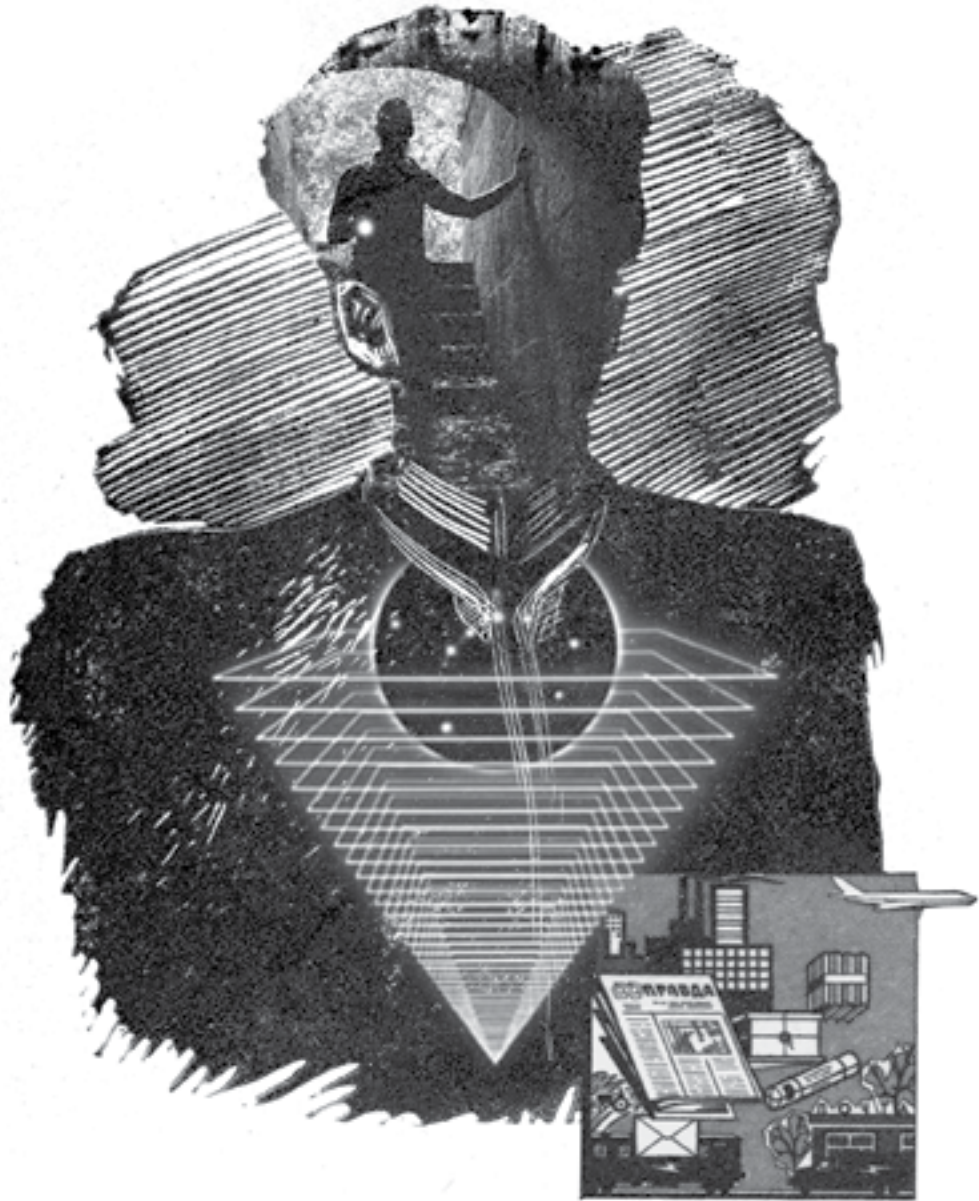
גיליון #00004

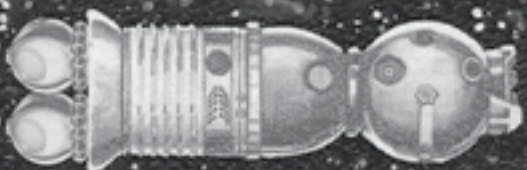
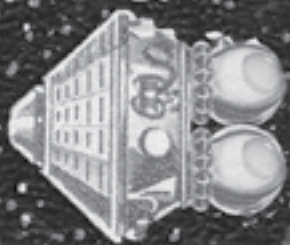
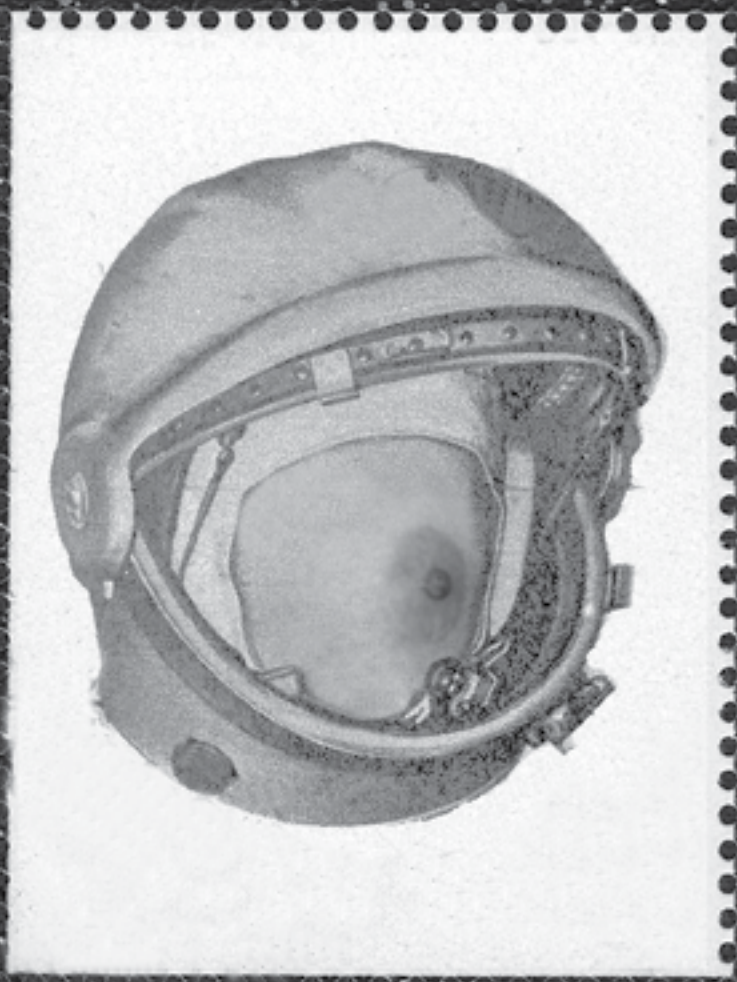
גיליון #00003

1

רשימת משתתפים מלאה, 02011-02021

(לפי סדר הופעה):

אמיר מנשהוף, אסף שטול-טראורנינג, עודד כרמלי, יואב עזרא, ערן הדס, שלי חן, מיכל זכריה, רעואל שועלי, רייסקינדר, רועי כספי, גבריאל מוקד, חן ישראל קליינמן, יונדב פרידמן, נויט בראל, עומר ולדמן, חמר רפאל, דניאל באומגרטר, שיר חכם, אבנר עמית, ג'רמי פוגל, עמנואל יצחק לוי, אבישי אלישע אדנבורג, סער יכין, רביד זיגדון, נדב נוימן, נח אנגלהרד, אייל שלום, מיכאל בן זאב, איתמר (גביגי) רוזנברג, רונה ברנס, שירה חדש, ענת קרמיין, יערה שטיינר, לארי וייסמן, בן פישר, הילה אהרון בריק, שגיאל אנקוה, שירי ללוש, שירי זינגר, טל-שחר קנוהל, דוד (ניאו) בוחבוט, ליאור זלמנסון, אורין רוזנר, גל נתן, גל עזר, עיגול שחור, אסיף רחמים, מאיר ויזלטיר, עמית בן עמי, שי קומרוב, רוני בהט, אופק קהילה, שני פוקר, אודיה רוזנק, רומי פלדי, יובל פלוטקין, בן לוי, ליאור אופיר, מעיין קרשן, אמוץ גלעדי, נמרוד ברקו, ספיר יונס, לאון פרנקו, זאב סמילנסקי, עודד וייס, יערי שלם, אמיר אשד-ליברמן, רעיה כהן, טינו מושקוביץ, נצר לאו, מישל פלצ'יק, עומרי דנינו, איל גרוס, אוריה פיציון באום, רן עוז, רחל אהרוני, ע'לם, ניצן לובליאנקר, אייל גולדשטיין, גיתית דהן, צור גואטה, יונתן הויזלר, יצחק כהן

ארה"ב:

רוברט גרניר, צ'רלס ברנסטין, בוב פרלמן, פיטר גיזי, פיטר דיוויס, אליס בורדיק, אל פילרייס, דורותיאה לטקי, טיירון ויליאמס, אליזבת' ויליס, אריקה האנט, סוזן האו, רוברט פריטרמן, נאדה גורדון, ריי ארמנטראוט, לייני בראון, ג'ון אשברי, ברנדה הילמן, ברוס אנדרוז, ססיליה קוריגן

קנדה:

סטיוארט רוס, מארק טראסקוט, ג'ונתן בול, ג'יימי פורסיית', מארק לאבה, אלייזה פרידמן, טום וולמזליי, ג'ים סמיח', פרל פירי, לאנס לה רוש, לאורה פארניה, קייט הול

אנגליה:

לוק טרנר, ג'ון פיליפס

גרמניה:

רון וינקלר, דניאלה סיל, אלכסנדר גומז, האנס באיור, רוברט לנגה, סוניה פום ברוקה, דניאל פלב, אוליאנה וולף, ארנה ראוטנברג, כריסטיאן פיליפס, נורה גומרינגר, מארה-דריה קויוקארו, מוניקה רינק, דגמארה קראוס

פולין:

יולקה מצקביץ-סבן, ענת זגורסקי שפרינגמן, יעקב מנשטיין, ביאנקה רולנדו, יואנה לך, מיכאל קסייאז'ק, מאצ'יי רוברט, יאצק דנל, לוקאס פודגורני, אנה אוגוסטיניאק

רומניה:

אנדראה סוארה, סבטלנה קארסטאן, גבריאלה שטפן, אנג'לה מארינסקו, אדלה גרצ'אנו, דן קומאן, אלנה ולדארנו, ראזבן צופה, דומניקה דרומאה, ואסילה לאק, קלאודיו קומרטין, סורין גרגוץ, ראדו ניצסקו, גבי אפטימיה

דימויים:

נטלי קירילוב, עידן אפשטיין, יעלי גבריאלה, אסנת פייטלסון, יעל בודשר, לנה רבנקו, בן נתן, טל בלטוך, יוניל, ענבל לפידות, רוני בר, רותם מקרייח, גת, עומרי טאוב, אורי קרול, שירי ורד, אייל אליעזר, שני רועה, ניל כהן

